

စိုးစိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC

(လုံချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအူလီ

အချစ်ဟုခေါ်ဆိုအပ်သောအရာ

၂၈၆

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ◆ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◆ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဆုဒဉ္ဇနီ

အချစ်ဟုသေါ် သို့အပ်ငါ့အရာ

စာအုပ်ပြုစုသူ	- ၅၀၁၂၀၆၁၁၁၀
မူရင်းဆရာ/စာအုပ်ပြုစုသူ	- ၅၀၁၂၀၇၁၁၁၀
အုပ်စုခံစားသူ	- Lလင်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြ-၀၃၇၅၁) အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အောင်သက် အမှတ် ၁၀၇ လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းဖလှယ်	- ဦးကျော်သိန်း
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းမင်း
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

ဆုအခွင့်လီ
အချစ်ဟုခေါ်ဆိုအပ်သောအရာ/ဆုအခွင့်လီ။ - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၂၅၆- စာ ၁၂၁၁၈ စင်တီ။
(၁) အချစ်ဟုခေါ်ဆိုအပ်သောအရာ

အခန်း (၁)

ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ဖူးသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်မ မေ့၍
မရခဲ့ပါ။

ဆရာကြီး ဦးသိန်းမေမြင့် ရေးသည့် ဝိသေသတိုင်း သမိုင်း
အစဆိုသည့် စာအုပ်ကို ကျွန်မ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ဖတ်ပြီးကတည်း
က မြန်မာပြည်အနှောက်အယှက်ကြီးကြီးတွင် ရှိသော မြင့်မားသည့်
တောင်စွယ်၊ တောင်တန်းများ တည်ရှိရာ ချင်းပြည်နယ်၊ ချင်းဒေသ
သို့ ရောက်ဖူးခဲ့ချင်သော ကျွန်မ အခုတော့ဖြင့် ကျွန်မရင်ထဲက
ဆန္ဒအတိုင်း အမှန်တကယ်ပင် ချင်းသွေးချင်းညီအစ်ကိုမောင်နှမ
များရှိရာ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့် တောင်လေပန်းတွေ ပွင့်လန်း

ရာ သွေးချင်းတို့မြေ ချင်းတောင်တန်းကြီးရှိရာသို့ ခြေရာချရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ကို အိမ် မမေ့။

မှတ်မှတ်ရရဆိုရသော ထိုနေ့သည် ကိုကိုမောင် အိမ်နှလုံး သားထဲက နာကြည်းမှုအမုန်းတွေနှင့် ထာဝရပျောက်ကွယ်ခဲ့သည့် နေ့လည်းဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာသုမုဒ္ဒါအိမ်...မင်း ချင်းပြည်နယ်ကို ထရန် စတာကျတယ်”

ဆိုသည့် ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဦးထွန်းမြတ်၏စကား ကြောင့် ကိုကိုမောင်အတွက် ရင်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကြည်း ကြေကွဲရမှုတွေနှင့် နှင့်နှင့်သည်သည် ခံစားနေသည့်ကြားကပင် အိမ်ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားခဲ့၏။

အံ့ဩစရာတော့ကောင်းသည်။

အိမ်ရင်ထဲ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဖြစ်တည်တောင့်တခွဲသော ဆန္ဒတွေက တကယ့်လက်တွေ့မှာ အကောင်အထည်ပေါ်လာသည်။

ကံကြမ္မာဇာတ်ဆရာက အိမ်ဆီ အဆိုးတွေနှင့်အတူ အကောင်းတွေပါ ဒွန်တွဲရောက်ရှိလာစေသည်။

ကိုကိုမောင်ကြောင့် ရင်မှာ ခါးသီးမှုတွေနှင့် နာကြည်း နေရသော အိမ်အဖြစ်အပျက်တွေက အိမ်နှလုံးသားကိုများ ထိခိုက် နာကျင်စေ၏။ လက်မခံချင်၍လည်း မဖြစ်။ မယုံကြည်ချင်၍လည်း မရ။

ကိုကိုမောင် ရက်စက်ခါးသီးမှုတွေက အိမ်ကိုယ်တိုင် ချက်မြင်ကိုယ်တွေ့မို့ ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို အိပ်မက်တစ်ခုအဖြစ် အိမ် သဘောမထားနိုင်ခဲ့ပါ။

ရက်စက်လွန်းပါသည်။ လုပ်ရက်လေခြင်းဆိုသည့် စကား တွေနှင့် ပြောဖို့ရာလည်း ကိုကိုမောင်ဆိုသည့်လူနှင့် မထိုက်တန် သွားပါ။

အချစ်တွေနှင့် ဘဝနှစ်ခုကို ပေါင်းဆုံတော့မည်ဆိုကာမှ ခိုင်ကြံ့တွေ့လိုက်ရသည့် အဖြစ်တွေက အိမ်နှလုံးသားနုကို ချွတ်ထိတ်လန့် ချောက်ချားဖို့ဖြစ်ခဲ့သည်။

သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထားသူအတွက် သစ္စာဖောက်ဖို့
ရာ အလွန်လွယ်ကူပေမယ့် သစ္စာတရားကို အသက်ထက် တန်ဖိုး
ထားသော အိမ်အတွက်ကတော့ ကိုကိုမောင်လုပ်ရပ်များက
နာကြည်းမှုတွေနှင့် ခွင့်မလွှတ်ချင်စရာ ခါးသီးမှုတွေဖြစ်ခဲ့သည်။

သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထားသူနှင့် သစ္စာမဲ့ရက်သူ။
အချစ်ကို ကိုးကွယ်သူနှင့် အချစ်ကို ပျက်ရယ်ပြုခဲ့သူ။
နားလည်မှုရှိသူနှင့် နားလည်မှုကို အခွင့်အရေးယူရက်သူ။
“ဟင်း”

နာကြည်းမှုတွေနှင့် အိမ် သက်မချလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ”

“ရှင်”

ကိုကိုမောင်နှင့် ပတ်သက်ကာ အတွေးများ လွန်နေရသော
အိမ်ကို ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဦးထွန်းမြတ်မှာ ခပ်ပြီးပြီးကြည့်
ကာ...

“ဒေါက်တာကြည့်ရတာ ထရန်စဖာအတွက် စိတ်မော

သွားပုံပ”

“အို...မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်မ အခု ထရန်စဖာကျတဲ့
ချင်းပြည်နယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့
တဲ့ ဒေသတစ်ခုပါ”

“အဟွန်း...ဟွန်း အေးဗျာ ခုလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါ
တယ်၊ ချင်းပြည်နယ်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဒေါက်တာအတွက် အဆင်
ပြေသွားတာပေါ့၊ တကယ်တော့ ချင်းပြည်နယ်က သွားသင့်တဲ့
ဒေသ၊ ကြည့်နူးစရာကောင်းတဲ့ တောင်ပေါ်နေရာလေးပါ၊ သေချာ
တယ် ဒေါက်တာ ဟိုရောက်ရင် ပျော်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ရဲရဲ
ကြီး အာမခံတယ်၊ အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း ကျေးဇူးပါပဲဆရာ၊ ကျွန်မ
စိတ်ဝင်စားတဲ့ဒေသကို သွားရမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ပျော်ပါ
တယ်”

အိမ်တစ်ယောက် တကယ်တမ်း သူမ တစ်သက်လုံး
နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သည့် ဇာတိမြေနေရာကို ခွဲခွာလာရသည့်အချိန်မှာ

ရင်ထဲ လွမ်းမောချင်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် တစ်မျိုးတော့တစ်မျိုး ပင်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မိဘနှစ်ပါးကို လွမ်းဆွတ်မိသလို ကိုကို မောင်ကို နာကျင်မှုတွေနှင့် ခါးသီးစွာ သတိရမိပြန်သည်။

တကယ်ဆို ကိုကိုမောင်ဆိုသည့်လူက အိမ်ဘဝစာမျက်နှာ မှာ မပါဝင်တော့သည့် လူတစ်ယောက်။ အဲလိုလူနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ မိသည့် ကံတရားကိုပင် အိမ် မုန်းချင်သည်။ သူ့လိုလူမျိုးသာ အိမ်ဘဝထဲ ရောက်မလာခဲ့လျှင် အိမ် နှလုံးသားတွေလည်း နာကျင် ခံစားရမည်မဟုတ်။

အခုတော့ ကိုကိုမောင်ဆိုသည့်လူကြောင့် အိမ်ဘဝမှာ ထင်မှတ်မထားတာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကိုကိုမောင်ကို အိမ် သတိရ နေခြင်းသည် ချစ်လွန်း၍ မေ့လို့မရအောင် လွမ်းဆွတ်သတိရနေခြင်း မဟုတ်။

အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားသူ၊ သစ္စာပျက် သစ္စာမဲ့ရက်သူ

တစ်ယောက်အနေဖြင့် အိမ် ကိုကိုမောင်အပေါ် နာကြည်းမုန်းတီး ခါးသီးမှုတွေနှင့် သတိရနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ သတိရနေပါစေ ကိုကိုမောင်ဆိုတာ အိမ်နှလုံးသားထဲမှာ မရှိသင့် မရှိထိုက်သော လူတစ်ယောက်ကို အိမ် မေ့ပစ်ရမည်။

ခက်တာက အိမ် ဘယ်လိုပဲ မေ့ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ စေ ကိုကိုမောင်ဆိုတာက အိမ်နှလုံးသားထဲတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေရာယူ စိုးမိုးထားခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အိမ်နှလုံးသားထဲ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စိုးမိုးနေရာယူခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်ကို အိမ်အနေနှင့် လွယ်လွယ်မေ့ပစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ် တော့မည်မဟုတ်ပါ။

မလွယ်သည့်ကြားက အိမ် သစ္စာပျက်ရက်သူ ကိုကို မောင်ကို နာကြည်းခါးသီးမှု အမုန်းတွေနှင့် နှလုံးသားက ဒဏ်ရာ ကို ကြုံကြုံခံရင်ဆိုင်ရင်း မချီသည့်ရင်အစုံ၊ နင့်သည်းစွာ ခံစားရ သည့် ခံစားမှုတွေနှင့် မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်သာ။

အိမ်အတွက် အဆိုးထဲက အကောင်းလိုပင် ဆိုရမည်။
သစ္စာပျက်ရက်သူ ကိုကိုမောင်နဲ့ တစ်မြေတည်း အတူရှိနေတာထက်
သူရှိသည့်နေရာက အိမ် အခုလို အဝေးကိုထွက်လာရခြင်းက အိမ်
နှလုံးသားမှ ဝေဒနာကို အနည်းငယ် သက်သာစေ၏။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သော အိမ် ချင်းပြည်နယ်ကို
ထရန်စဖာကျသည်ဆိုတာနှင့် ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ အားချင်းဆို
သလိုပင် သူမတာဝန်ကျရာ ချင်းပြည်နယ်ကိုသွားဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည်။

စီစဉ်ခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း အိမ်မှာ သူမ ထရန်စဖာကျပြီး
အချိန်တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် သွေးချင်းညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရှိ
ရာ ချင်းပြည်နယ်၊ တောင်ဇလပ်တွေ ပွင့်လန်းရာ ချင်းတောင်တန်း
ဆီကို ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ် ဒီခရီးစဉ်ကို သူမကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလားနှင့်
သွားချင်တာမှန်သော်လည်း တကယ်တမ်း ဤမျှဝေးလံသော
တောင်ပေါ်ဒေသခရီးရှည်ကြီးတွင် နယ်ခံအသိတစ်ယောက်တလေ
မှ မရှိသည်ကို တွေးမိသောအခါ မိန်းမသားပီပီ အားငယ်စိုးရွံ့စိတ်

တွေက အိမ်ရင်ထဲ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ဝင်ရောက်လာ၏။

ဒါကို သိ၍လားမသိပါ။

အိမ် မသွားမီ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဦးထွန်းမြတ်မှ
အိမ်ကိုခေါ်တွေ့ကာ...

“ဒေါက်တာစိတ်ထဲမှာ ကိုယ် မရောက်ဖူးတဲ့ အရပ်ဒေသ
ကို သွားရမယ်ဆိုတော့ စိတ်မှာ စိုးရွံ့မှုအနည်းနဲ့အများတော့ ဖြစ်မိ
မှာပေါ့!”

“ဟို...ကျွန်မ”

အိမ်စိတ်ကို ထိုးဖောက်သိနေသလိုမျိုး ပြောလိုက်သည့်
ဒေါက်တာဦးထွန်းမြတ်ကို ဘာပြောရမှန်းမသိ အံ့သြမှုတွေနှင့် ရှိနေ
စဉ်...

“အဟွန်း...ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ
အတွက် ဆရာ အားလုံးစီစဉ်ပေးထားပါတယ်”

“ရှင်”

“ဟိုမှာ ဆရာညီအစ်ကိုလို ခင်မင်ရတဲ့ မိတ်ဆွေရှိတယ်၊

သူ့ကို ဆရာ အကြောင်းကြားထားပြီးပြီ၊ ဟိုရောက်ရင် ဒေါက်တာ
ကို သူလာကြိုလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းမြတ်၏ စကားအဆုံး အိမ်မျက်နှာလေး
ဝင်းပဲကြည်လင်ကာ အပြုံးနေလေး ပြုံးသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မအတွက် အခုလို
အားလုံး စီစဉ်ပေးတဲ့ဆရာကို ကျွန်မ ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမှန်း
တောင် မသိတော့ပါဘူး”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ မြေပြန့်က သွားမယ့် ကိုယ့်လုပ်ဖော်ကိုင်
ဖက် တပည့်တစ်ယောက်ကို ကူညီတာ ဆရာ ဂုဏ်တောင်ယူပါ
သေးတယ်၊ ဒေါက်တာ ဒီခရီးကို စိတ်အေးလက်အေးနဲ့သွားပါ၊
ကိုခွန်ထန်းကျုံးက ဆရာရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ၊ ပြီးတော့ ဆရာ
အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

အိမ် အံ့သြစွာ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်သည်။

ဆရာမိတ်ဆွေ ဦးခွန်ထန်းကျုံးက ဆရာအသက်ကို

ကယ်ခဲ့ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်။

“ဒေါက်တာ သိတဲ့အတိုင်း ဆရာက အမဲပစ်တာ
ဝါသနာပါတယ်၊ ကိုခွန်ထန်းကျုံးကလည်း အမဲပစ်တော်တဲ့လူ၊
တောလိုက်မှာတော့ အလွန်တော်တဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ဆိုလည်း
မမှားဘူး၊ တစ်နေ့ ဆရာနဲ့ ကိုခွန်ထန်းကျုံးတို့ နှစ်ယောက်သား
အနီးအနားမှာရှိတဲ့ တောထဲကို အမဲပစ်ထွက်လာရင်း ဆရာအသက်
အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံလို့ ကိုခွန်ထန်းကျုံးကပဲ ဆရာအသက်ကိုပဲ ကယ်ခဲ့
တယ်”

“အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဆရာနဲ့ကိုခွန်ထန်းကျုံးတို့ဟာ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညီအစ်ကိုရင်းတွေလို အရင်းနှီးဆုံး
မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ သူလိုအပ်တာကို ဆရာက ကူညီသလို
ဆရာလိုအပ်တာကိုလည်း ကိုခွန်ထန်းကျုံးက ဆရာထက်ပိုပြီး ကူညီ
ရှာတယ်၊ ကိုခွန်ထန်းကျုံးဟာ တောင်ပေါ်သားပီပီ တကယ့်ကို
ရိုးရိုးသားသား ပွင့်လင်းပြီး သစ္စာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်၊ ဒါကြောင့်
မို့လည်း ဒေါက်တာအတွက် စိတ်ချလက်ချ ဆရာ သူ့ကို အတူ

အညီတောင်းခဲ့တာပေါ့”

“ဒေါက်တာ သွားရမယ့်ခရီးအတွက် ဒေါက်တာ ဘာမှ မစိုးရိမ်ဘဲ စိတ်အေးအေးသာထားသွားပါ။ ကိုခွန်ထန်းကျုံးကပဲ ဒေါက်တာကို လိုအပ်တာတွေအားလုံး သူကူညီသွားပါလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းမြတ်စကားကြောင့် အိမ် ခရီးစဉ် အတွက် စိတ်မှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု မရှိတော့ဘဲ ဆရာကျေးဇူး ဖြင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး အေးချမ်းစွာနှင့်ပင် ဤခရီးစဉ်ကို စဖြစ်ခဲ့ သည်။

အိမ် စီးလာသော လေယာဉ်ဟာ လေဆိပ်သို့ တဖြည်း ဖြည်း ဆင်းသက်ရပ်နားလိုက်၏။

လေယာဉ်ပေါ်ပါ ခရီးသည်များ ကိုယ်စီအသီးသီးဆင်း သွားကြပြီဖြစ်၍ အိမ်လည်း ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

သည်နောက် လာကြိုနေသူများကြား အိမ် မျက်ဝန်းလေး ဝေဝေကာဖြင့် သူမအား လာကြိုမည့်သူကို ရှာဖွေကြည့်မိသည်။

ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဦးထွန်းမြတ်ကတော့

သူမိတ်ဆွေ ဦးခွန်ထန်းကျုံး လေဆိပ်တွင် အိမ်ကို လာကြိုနေမည့် အကြောင်း ပြောထား၏။ ခက်တာက ဆရာကြီး၏မိတ်ဆွေ ဦးခွန်ထန်းကျုံးကို အိမ် မမြင်ဘူး။

အိမ် မမြင်ဘူးသလို ကြိုနေမည့် ဦးခွန်ထန်းကျုံးကလည်း အိမ်ကို မမြင်ဘူးပါ။ သိလည်းမသိ။

လေယာဉ်ပေါ်ပါ ခရီးသည်တွေအားလုံး လေဆိပ်မှနေ ကိုယ်စီထွက်ခွာသွားကြပေမယ့် အိမ်ကတော့ ယခုထက်တိုင် လေဆိပ်တွင်ရှိနေဆဲ။

ခရီးသည်တွေလည်း အကုန်ရှင်းသလောက် ရှိသွားလေပြီ။ အိမ်ကို လာကြိုမည့်သူက မရှိသေး။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိမမြင်မတွေ့ဖူး၍များလား ဆိုသော အတွေးနှင့် အိမ် ဦးခွန်ထန်းကျုံးဆိုသည့် ဒေါက်တာ ဦးထွန်းမြတ်၏မိတ်ဆွေ ချင်းအမျိုးသားကြီးကို မျက်စိထဲ ပုံဖော်ကာ ရှာဖွေကြည့်နေမိသည်။

ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဦးထွန်းမြတ်၏ မိတ်ဆွေဆိုမိ

တော့ ဦးခွန်ထန်းကျုံးသည်လည်း ဆရာဝန်ကြီး၏ အသက်အရွယ် လောက်ရှိမှာ သေချာသည်။

ရိုးသားပွင့်လင်းပါသည်ဆိုသော ချင်းတိုင်းရင်းသားကြီးပီပီ ဦးခွန်ထန်းကျုံးသည် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်တူပါက အရပ်ပုံပု၊ အသား မည်းမည်း၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊ နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် မျက်နှာချိုသူဖြစ်မည် ထင်၏။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြတ်သည် ကွမ်းမစား ဆေးလိပ် မသောက်ပေမယ့် ဦးခွန်ထန်းကျုံးဆိုသည့် ချင်းအမျိုးသားကြီးက တော့ တောင်ပေါ်နေ ရိုးသားပွင့်လင်းသည့် တိုင်းရင်းသားပီပီ ကွမ်းစားကာ ဆေးတံကြီး ဖွာရှိုက်ကောင်း ဖွာရှိုက်နိုင်ပါ၏။

အိမ်မှာ အတွေးစိတ်ကူးနှင့် မြင်ယောင်ထားသည့် ဦးခွန်ထန်းကျုံး၏ရုပ်ကို မျက်စိထဲ ပုံဖော်ရင်း လူများကြား သူမ စိတ်ကူးထဲကလူကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေနေ၏။

အိမ်ကို လာကြိုမည့်သူကို ရှာဖွေရလွန်းသောကြောင့် အိမ် မျက်ဝန်းများပင် ပြာဝေလာရပါသော်လည်း သူမ ရှာဖွေနေသူကို

တော့ အိမ် မမြင်မတွေ့ပါ။

အိမ် သူမကိုယ်သူမလည်း နောင်တရနေမိသည်။

ဦးခွန်ထန်းကျုံး ဘယ်လိုပုံစံ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ ဆရာဝန်ကြီး အား သူမ ကြိုမေးခဲ့ဖို့ကောင်း၏။

အနည်းဆုံးတော့ အိမ် ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေ ခံစားရမည် မဟုတ်တော့။

ခုတော့ ခရီးသည်မရှိသလောက် ရှင်းသွားပေမယ့် အိမ်ကို လာကြိုပါမည်ဆိုသော ဦးခွန်ထန်းကျုံးကိုတော့ အိမ် အရိပ်မျှပင် မမြင်ရသေး။

ဒီအဖြစ်က အိမ်အတွက် ဘယ်လောက်များ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။

“ဟင်း”

ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် စိတ်အေးလက်အေးရှိလာခဲ့သမျှ ဒီရောက်မှပင် အိမ် စိတ်မောလူမောဖြင့် သက်ပြင်းချမိ၏။

လာကြိုမည့်သူမရှိသော အိမ်တစ်ယောက်တည်း လေဆိပ်

တွင် ယောင်ချာချာနှင့် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။

လူတွေကလည်း အိမ်ကို မသိမသာတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာတစ်မျိုး ကြည့်သွားကြသည်။ မကြည့်နေမည်လား အိမ်အလှက ထင်းနေ၏။

မြင့်မားသောအရပ်၊ ကျော့ရှင်းသော ကိုယ်ဟန်၊ ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သော အသားအရေနှင့် ပခုံးအောက် ဖြာဝေဝကျနေသော လှိုင်းတွန့်ပုံပါသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်ပျော့ပျော့ညိုညိုတို့အား အလယ်မှ ကကြီးပုံခွဲချကာ မသွယ်မဝိုင်းမျက်နှာလေးနှင့် လွန်စွာလိုက်ဖက်လွန်းသလို မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်တောင်ရှည်စင်းစင်းကြီးများ ပိုင်းရံထားသော မျက်သားဖြူဖြူပေါ်က မျက်နှာဝန်းလှလှကြီးအစုံက ကြည်စင်တောက်ပလွန်းလျက် ထိုမျက်ဝန်းအစုံနှင့် အကြည့်ခံရသူအဖို့ ရင်ခုန်ရင်တုန်ချင်စရာ ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်နိုင်လွန်းသလို နှာတံလှလှလေးနှင့် လေးကိုင်းသဖွယ် ညွတ်ကွေးကျနေသည့် နှုတ်ခမ်းထူထူပြည့်ပြည့်လေးကလည်း ငုံထွေးထားချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အသည်းယားဖွယ်။

ကျော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းလှလှလေးနှင့် ဝင်းမွတ်စိုပြေနေသော အသားပေါ်တွင် ဇီးညိုရောင်ရင့်ရင့် ကိုယ်ကပ်ဝတ်စုံလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသောအခါ ဝင်းဝါစိုပြေပါသော အိမ်အသားနှင့် လွန်စွာလိုက်ဖက် တင့်တယ်လှပနေသည်။

ထိုသို့ အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် လှပနေထွေးသစ်လွင်တောက်ပသော အလှတွေဖြင့် သိပ်လှနေသော အိမ်ကို လူတွေ ကြည့်သွားကြသည်။

ရွှေရုပ်လေးလို သိပ်လှနေသော အိမ်သားတွင် ခရီးဆောင်အဝတ်အိတ်ကြီးနှစ်လုံးနှင့် ယခုထက်တိုင် အိမ်ကို လာကြိုမည့်သူမရှိခြင်းကပင် အိမ်ကို လူတွေ ပို၍စိတ်ဝင်စားအောင် ဖြစ်နေ၏။

သိပ်လှသော အိမ်ကို လူတွေကြည့်သွားကြသည့်အဖြစ်ကို ကြာတော့ မနေတတ်အောင် ဖြစ်လာ၏။

ဦးခွန်ထန်းကျုံးကလည်း ခုထိမလာသေး။ ကြည့်ရတာ ဦးခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကို လာကြိုဖို့မနေသလား မပြောတတ်။

သည်လိုဆိုရင်ဖြင့် ဦးခွန်ထန်းကျုံးကို စောင့်နေခြင်းမှာ

အိမ်အတွက် အလကားဖြစ်ပေတော့မည်။

နယ်မြေသစ်ဆီကို ခြေမှမချရသေး အိမ်ကို စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်စေမည့်အဖြစ်က ခရီးဦးကြိုဆိုနေသည်။

ဦးခွန်ထန်းကျုံးဆိုသည့် ဦးလေးကြီးကို နာရီလေးတကြည့်
ကြည့် စောင့်နေ၏။

စောင့်သူ အိမ်မှာ တမျှော်မျှော်နှင့်။ မစောင့်ဘဲသွားပါက
လည်း လာကြိုသည်သူနှင့် လွဲမှားစိုးနှင့် အိမ်တစ်ယောက်တည်း
အတွေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

လာကြိုမည့်သူ ခုချိန်ထိ ရောက်မလာသေး။ အိမ်မှာ
ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်ရမည်ကိုလည်း စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

ဒီမြို့လေးဆိုတာက အိမ်အတွက် တကယ့်အစိမ်းသက်
သက်။

ပြီးတော့ ဒီမြို့ကို အိမ် ယခုမှရောက်ဖူးသူ။ အသိမိတ်ဆွေ
ဆိုတာကလည်း တစ်ယောက်မှမရှိ။

ခက်ပြီ။

ခုမှ သိပ်ကိုခက်နေရပါပြီ။

အိမ် ဒီပုံနှင့် ရှေ့ကို ဘယ်လိုခရီးဆက်ရမုန်းပင် မသိတော့
ပါ။

အနီးအပါးမှ လူတွေကို အကူအညီတောင်းတာ အိမ်
ရှေ့ကို ခရီးဆက်ဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်ကူ။

လေဆိပ်တွင် ဦးခွန်ထန်းကျုံး လာကြိုကာ လိုအပ်တာ
များ သူမအတွက် ကူညီသွားမည်ဆိုသော အတွေးနှင့် အိမ် အားလုံး
ကို စိတ်ချလက်ချ ရှိထားခဲ့သည်။ ခုတော့ အိမ် အထင်နှင့်အမြင်
လွဲရတော့မည်။

ရင်လေးမချီသွားသည်အထိ အိမ် သက်ပြင်းချရင်းက
ယောင်ချာချာနှင့် တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမုန်းမသိ။

“ဒေါက်တာ သုမှူးအိမ်လားခင်ဗျ”

“ဟင်”

အိမ်နောက်နား ဘယ်အချိန်ရောက်နေသည်မသိ။ မြင့်မား
သောအရပ်ကြီး သူမအား အုပ်စိုးလျက် တည်ကြည်ပြတ်သားကာ

အိမ်သံဆန်သော အကြွေနှင့် နားထောင်လို့ကောင်းသောအသံကြောင့် အိမ်အကြည့်များ နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားသည်။

“အို”

စူးလက်သော မျက်ဝန်းကြီးများဖြင့် ကြည့်နေသော လူ တစ်ယောက်။

ကိုကိုမောင်နှင့် ရွယ်တူရှိမည်ထင်ရသည့် အသက် သုံးဆယ်ကျော်ကျော် လူတစ်ယောက်။

ဆံပင်များကို ဘေးသို့ ခပ်ယိုင်ယိုင်ခွဲကာ ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများက မျက်နှာတွင် နေရာယူလျက် မျက်ခုံးထူထူတွန့်ကြွတ်ကာ စူးရှတောက်ပနေသော မျက်ဝန်းတည် တည်စူးစူးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေသောလူကြောင့် အိမ် အနေခက်သွား ၏။

“ဒီက”

“ဒေါက်တာသုမူးအိမ်ကို လာကြိုတဲ့သူဆိုပါတော့”

“ဪ”

အိမ်မှာ သူမကို လာကြိုသည့်သူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ စိတ်ပျက်အားငယ်နေချိန်တွင် ကယ်တင်ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရသလိုမျိုး။ ခုလည်း အိမ်ကို လာကြိုသည့်သူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်မှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွား၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုပါလားဆိုတာကိုပင် မေ့သွားရတဲ့အထိ ကလေးတစ်ယောက်လို ရင်မှာ ပျော်ရွှင်သွားသည်။

“အို...ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မက ကျွန်မကို လာမကြိုတော့ဘူးထင်နေတာ”

“ဆောရီးပဲဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ဒေါက်တာကို ကြိုဖို့ အချိန်မီ မောင်းလာတာပဲ၊ လမ်းမှာ တောင်တွေပြို လမ်းပိတ်နေလို့ လမ်းကို ရှင်းရင်းက ကားကို ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းလာခဲ့ရတယ်၊ လာသာ လာခဲ့ရတာ ဒေါက်တာနဲ့ လွဲများသွားပြီလားလို့ စိုးရိမ်ခဲ့သေးတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ ဒေါက်တာကိုတွေ့လို့”

ရှုတည်တည်မျက်နှာထားကြီးနှင့် အပြုံးအရယ်မရှိ ပြော နေသော စကားများက အိမ်အား တောင်းပန်စကားဆိုနေသည်။

ဘာပဲပြောပြော အိမ်ကတော့ သူမအား လာကြိုသည့်သူ
ကို တွေ့ရသည်ကိုပင် ဝမ်းသာနေကာ...

“တော်သေးတာပေါ့ရှင်၊ ရှင်နဲ့ အချိန်မီတွေ့ရလို့၊ လေဆိပ်
မှာ ခရီးသည်တွေ ကုန်သလောက်ရှိနေပြီ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့သူဆိုလို့ ကျွန်မ
တစ်ယောက်တည်းရယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်ကို စောင့်ရတဲ့
အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ရှင်၊ မြတ် ဒါနဲ့ ရှင်နဲ့အတူ ဦးခွန်ထန်းကျုံး
ရော မပါဘူးလား”

“ဗျာ”

အိမ်အမေးကို လူရွယ်မှာ အံ့သြသွားသလို နားမလည်
သည့် အကြည့်စူးစူး အေးခဲခဲတွေနှင့် ကြည့်ရင်း...

“ဒေါက်တာပစ္စည်းတွေက ဒါအကုန်ပဲလား”

သူမဘေးတွင်ရှိနေသော ခရီးဆောင်အဝတ်အိတ်နှစ်လုံးကို
ကြည့်ရင်းက လူရွယ်မှာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကျွန်မပစ္စည်းအကုန်ပဲ”

“ဒါဆို သွားစို့”

“အို”

ခြောက်ပေးပါးရှိသော အရမ်းကြီးနှင့် ပခုံးကျယ်ကျယ်၊
ရင်အုပ်ကားကား၊ ကျစ်လစ်သိပ်သည်းသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိုက်
ဖက်စွာ မျက်နှာတွင် ပါးမြိုင်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး
များနှင့် မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ ပိရိုတိကျသေသပ်သော
နှုတ်ခမ်း၊ စူးရှထက်မြက်လွန်းသော မျက်ဝန်းပိုင်ရှင် ဒီလူသည်
ယောက်ျားပီသကာ ကြည့်လို့ကောင်းသလို ဝတ်စားထားသည်က
လည်း အရောင်လွင့်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ တီရှပ်ပွနှင့် နဖူးပေါ်
ဆံပင်တွေ ခပ်ယိုင်ယိုင်ဝဲကျနေပုံက သူ့ကိုယ်သူ နိုင်ငံခြားသား
တစ်ယောက်လိုလို တောလိုက်မဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုလိုနှင့်
ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပင်။

အိမ်မျက်ဝန်းထဲ အမြင်ဆန်းနေသလို အိမ်စကားကို
ကြားပါရက်နှင့် ပြန်မပြောသည့်အတွက်လည်း အိမ် စိတ်ထဲ ထိုလူ

ကို အထူးအဆန်းဖြစ်မိ၏။

ဒါကို ထိုလူကတော့ ဘာမှမသိ။

အိမ် ခရီးဆောင်အဝတ်အိတ်ကြီးများကို ဆွဲယူကာ ကားဆီ
သို့ ရှေ့မှနေ ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် လျှောက်သွား၍ အိမ်
သူ့ခြေလှမ်းများကို မိအောင် နောက်က ခပ်သွက်သွက်လေး လိုက်ခဲ့
၏။

သည်လူ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

သူ့ခြေလှမ်းကျကြီးတွေကို အိမ် မိအောင် လိုက်နေရသည်
ကို သူမသိ။

ကြည့်ရုံကတော့ ဒီလူသည် ဦးခွန်ထန်းကျုံး၏ အလုပ်
သမားဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာကိုလည်း သိနားလည်ပုံမရ။ ဘယ်လို
လူနှင့် တွေ့နေရတာပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း အိမ်တစ်ယောက် ကားနား
ရောက်ချိန်မှာတော့...

“ဒီမှာရှင်...ဒီမှာ”

“ပြောပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

အိမ်ကိုမကြည့် အေးစက်စက်ပြောရင်း သူကားပေါ် အိမ်
အဝတ်သေတ္တာကို လှမ်းတင်၏။

“ရှင်...ကျွန်မမေးတာကို မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဗျာ”

“ဒေါက်တာ ဘာမေးတာပါလိမ့်”

“ဦးခွန်ထန်းကျုံး ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ဒေါက်တာ”

“အို...ကျွန်မ သူနဲ့တွေ့ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောရ
ဦးမယ်ရှင်”

“ဒါကြောင့်ဆိုရင် ပြောမနေနဲ့”

“ရှင်”

“နေပါဦး ရှင်က ဘာလို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ”

“ဘာကြောင့်ပြောရသလဲဆိုရင် ဒေါက်တာတွေ့ချင်တဲ့
ခွန်ထန်းကျုံးဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

“ရှင်က...အို”

အိမ်မှာ ကားကြားမလွဲပါ။ အံ့သြလွန်းသဖြင့် အိမ် ရုတ်တရက်

ဘာစကားမှ ပြန်မပြောမိ။

ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများနှင့် ဆံပင်များကို ဘေးသို့ ခပ်ယိုင်ယိုင်ခွဲကာ နိုင်ငံခြားမင်းသားတစ်ယောက်လို ကြည့်၍ကောင်းနေသောသူက ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဦးဇွန်ထန်းမြတ်နှင့် ညီအစ်ကိုတမျှ ရင်းနှီးပါသည်ဆိုသော ချင်းအမျိုးသားကြီး ဦးဇွန်ထန်းကျုံးတဲ့။

သူ့ကိုယ်တိုင်ပြော၍ အိမ် ယုံရသည်။ တခြားသူတစ်ယောက်ပြောပါက အိမ် ယုံလိမ့်မည်မဟုတ်။

အိမ်မှာ သူမစိတ်ထဲ ထင်ထားသည်နှင့် တခြားစီရှိနေသော ဦးဇွန်ထန်းကျုံးကို မျက်နှာကပ်လှလှလေးနှင့် ခပ်စူးစူးလေးအံ့သြစွာကြည့်နေမိသည်။

တစ်ဆက်တည်း အိမ်စိတ်မှာ တွေးထင်ထားသည့် ဦးဇွန်ထန်းကျုံးနှင့် ယခု သူမမြင်နေရသည့် ဦးဇွန်ထန်းကျုံးကို

စိတ်မှာ ယှဉ်တွဲမြင်ယောင်ရင်း မျက်နှာလှလှလေးထက် အပြုံးလေးတစ်ချက် သန်းသွားလေသည်။

အိမ် မပြုံးဘဲမနေနိုင်။

အိမ် တွေးထင်ထားသည့် ဦးဇွန်ထန်းကျုံးဆိုတာက အသားမည်းမည်း၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊ နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် အရပ်ပုပု၊ ဒီကြားထဲကွမ်းများစားကာ ဆေးတံကြီး ဖွာရှိုက်နေသော ဦးဇွန်ထန်းကျုံးနှင့် ယခု သူမတွေ့ရှိနေသော ဦးဇွန်ထန်းကျုံးက တကယ့်ကို တခြားစီ ကွာခြားနေသည်။

အိမ်ရှေ့တွင်ရှိသော ဦးဇွန်ထန်းကျုံးဆိုတာက ယောက်ျားပီသကာ တည်ကြည်ခန့်ညားသောမျက်နှာ၊ စူးရှထက်မြက်သောမျက်ဝန်း၊ ရှုတည်တည်အကြည့်တွေနှင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ကာ စကားကို အပိုမဆိုတတ်မည့်သူ။

အရောင်လွင့်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ကီရှပ်ဝတ်ထားကာ မျက်နှာပေါ်တွင် ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ရုတ်တရက်ကြည့်ပါက ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ကြီးသည်ထင်ရ

ပေမယ့် တကယ်တမ်း သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြန်တော့လည်း
လူငယ်တစ်ယောက်လိုပင်။

အိမ်ထက်ကြီးလှ အလွန်ဆုံး လေးငါးခြောက်နှစ်ပေါ့။

“ကားပေါ်တက် ဒေါက်တာ”

“ရှင်”

“ဒေါက်တာကို ကားပေါ်တက်ဖို့ပြောနေတာ၊ အချိန်ရှိ
တုန်း ကျုပ်တို့ တောင်ပေါ်ကိုတက်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီထက်အချိန်နောက်
ကျသွားရင် အဆင်ပြေမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်မှာ သူမအဖြစ်ကိုပင် သဘောကျလျက် ခွန်ထန်းကျုံး
ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရပ်ထားသည့် တောင်ပေါ်လမ်းသုံး ဂျစ်ကား
ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

အိမ် ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ခွန်ထန်းကျုံး ကားလေး
မှာ နေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ခွန်ထန်းကျုံး မောင်းလာသည့်ကားက တရိပ်ရိပ်နှင့်

ကောက်ကွေ့သော လမ်းအတိုင်း ပြေးနေ၏။ မိုင်းပျံ့တောင်တန်း
များ၊ ရွာများ၊ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ဖြတ်ကျော်လာပြီဖြစ်သလို ခပ်ဝေး
ဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် နှင်းမြူများ ရစ်သိုင်းဖွဲ့ခြံထားသည့်
ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံး အိမ်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်း ဖြစ်နေ
၏။

အိမ် မမြင်မတွေ့ဖူးသည့် သဘာဝရှုမျှော်ခင်းအလှနှင့်
ကြည့်နူးစရာမြင်ကွင်းအလှများ။ အို အားလုံး အားလုံး အိမ်အတွက်
ထူးခြားလျက် အမြင်ဆန်းနေသည်။

နှင်းမြူများ ရစ်သိုင်းဖွဲ့ခြံထားသည့် တောင်တန်းကြီး။
ပြာရီညိုမိုင်းလျက် အလွမ်းခံမရှိသူများပင် လွမ်းလောက်စရာ
မြင်ကွင်းနှင့် ရှုခင်းအလှက အိမ်လို နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရှိသူ
အတွက် ရင်မှာ ပို၍ နာကျင်ကြေကွဲဆွတ်ကျင်လွန်းမောစရာပင်။

ထို့အတူ စောစောက မသိမသာအေးနေသော အအေး
ဓာတ်ကလည်း ခုတော့ဖြင့် သိသာစွာပင် အေးစက်လာခဲ့ပါပြီ။

ရာသီဥတုက အေးလာသည်နှင့်အတူ ကားက အရှိန်နှင့်

မောင်းနေသည်မို့ အေးမြကြည်လင် လန်းဆန်းသည့် လေနအေးတို့
က အိမ်ကို တသုန်သုန် ရိုက်ခတ်ကျီစယ်တိုးဝှေ့သွားကြသည်။
အိမ်မှာ ထိုအအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်သလိုမျိုး ကိုယ်လေးကျုံ့၊ ပခုံး
လေးတွန့်ကာ လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းလေး ပွေ့ပိုက်
ထားလိုက်သည်။

တစ်လမ်းလုံး ဘာစကားမှမပြောဘဲ ကားကိုသာ
ဂရုတစိုက်မောင်းလာသော ခွန်ထန်းကျုံးမှာ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေ
သည့် ဒေါက်တာအိမ်ကို သူ၏ ထုံးစံအကြည့်တွေအတိုင်း မျက်ခုံး
တွန့်ကြုတ်လျက် မျက်ဝန်းများမှေးစင်းကာ မသိမသာကြည့်လိုက်
ရင်း

“သိပ်အေးနေလား”

“ရှင်”

“ဒေါက်တာကို မေးနေတာ၊ သိပ်အေးနေသလားလို့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

တည်တည်ပြတ်ပြတ် ဆိုလိုက်သည့် ခွန်ထန်းကျုံး စကား

ကြောင့် အိမ် အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
ပေမယ့် အိမ်အကြည့်များက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့သာ ရောက်
နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကားလေး တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်မို့ အိမ်
ခွန်ထန်းကျုံးအား ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကားဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ရှင်...ဒါဆို”

“ဒေါက်တာအဝတ်အိတ်ထဲက အနွေးထည် ထုတ်ဝတ်
လိုက်ပါ”

“ဪ”

ခွန်ထန်းကျုံးကို အိမ် ကျေးဇူးတင်သွားသည်။ အိမ်ကို
ဂရုစိုက်မိသည့်အတွက်ပါ။

“သင့်ခံယူ”

မီးညှိရောင်ကိုယ်ကပ်လက်ရှည် အင်္ကျီလေးမှလွဲ၍ အပေါ်

ဝတ် ဘာမှဝတ်မထားသော အိမ်အတွက် အေးစက်သည့် လေထု
အငွေ့အသက်တွေနှင့် ချမ်းအေးသည့် ရာသီဥတုဒဏ်ကို မခံနိုင်
သည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

အေးလွန်းသဖြင့် ကိုယ်လေး တုန်ခိုက်နေအောင် အအေး
ဒဏ်ခံနေပေမယ့် အနွေးထည်ဝတ်ဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်ကူ။

အိမ် ယူလာသမျှ အနွေးထည်အားလုံးက ခရီးဆောင်
အဝတ်အိတ်ကြီးထဲမှာမို့ အိမ်မှာ အေးပင်အေးလျက် သူကားကို
ရပ်ခိုင်းဖို့ အားနာနေသည်။

အခုတော့ အိမ်အခြေအနေကို နားလည်စွာ သူ ကားကို
ရပ်ပြီး အိမ်အတွက် အနွေးအင်္ကျီဝတ်ရန် အဝတ်သေတ္တာကြီးထဲကို
သူပဲ ကူညီဖွင့်ပေးသဖြင့် အိမ်အတွက် အားလုံး အဆင်ပြေသွား
သည်။

အိမ် ကြက်သွေးရင့်ရောင် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီကို အိတ်
ထဲက ထုတ်ဝတ်လိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးခွန်ထံနားကျိုး”

“ဘာအတွက်လဲ ဒေါက်တာ”

“ကျွန်မကို ခုလို အစစအရာရာ ကူညီတဲ့အတွက်ပါ”

“မလိုပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်ဘက်က ဝတ္တရားရှိတဲ့
အတိုင်း ကူညီနေတာပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ရှင်၊ ဝတ္တရားအရ ကူညီတာပဲဖြစ်
ဖြစ် သိတတ်မှုနဲ့ ကူညီတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကြောင့်ပဲ ကူညီကူညီ
ကူညီတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့သူအတွက် ကျေးဇူးတင်ပြီးရင်
ဆပ်လို့မကုန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာ လူတစ်ယောက်ကို
လွယ်လွယ်နဲ့ ကျေးဇူးမတင်ပါနဲ့”

ခွန်ထန်းကျုံးလေသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။ ကျေးဇူးဆိုသည့်
စကားကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်မခံတတ်တာ ကျေနပ်ရမှာလား။
စိတ်ဆိုးရမှာလား မပြောတတ်။

ဘာပဲပြောပြော သူ့စကားက အိမ်စိတ်ကို တစ်မျိုးတော့
ဖြစ်သွားစေ၏။

ဆရာဝန်ကြီး၏မိတ်ဆွေ၊ ယခု အိမ်ကို ကူညီနေသူဆိုသော အသိဖြင့် အိမ် သူနှင့်စကားပြိုင်၍ မပြောတော့ဘဲ တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ ငေးကြည့်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်က အိမ်အတွက် အသစ်အဆန်း။ ရင်ကို ကြည်နူးစေသည်မို့ ကိုကိုမောင်အတွက် စိတ်မှာ ရှုပ်ထွေးခဲ့သမျှ အေးမြသည့် လေနအေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်အဆန်းတွေကြောင့် အိမ်စိတ်မှာ ကြည်နူးလန်းဆန်းလျက် ရွှင်ပျလာသည်။

“အို...ကြည့်စမ်းပါဦး လှလိုက်တာ၊ နောက်ခံမိုးသားပြာပြာနဲ့ နှင်းမြူတွေဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ တောင်တန်းကြီးကို ကြည့်ရတာ ရောင်စုံပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မြင်ရသလိုပါပဲလား၊ ကြည်နူးစရာကောင်းလိုက်တာနော်”

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် သစ်ကြီးဝါးကြီးရိုင်တွေဖြင့် စိမ်းစိုကာ နောက်ခံမိုးသားပြာပြာတွင် နှင်းမြူများ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် တောင်တန်းကြီး တည်နေပုံက သက်ရှိရောင်စုံပန်းချီကား

တစ်ချပ်အလား သိပ်ကိုလှပလွန်းနေသည်မို့ အိမ် ကြည်နူးရွှင်ပျစိတ်တွေနှင့် စိတ်ထဲတွင်သာမက ပါးစပ်ကပင် ဖွင့်ဟချီးကျူးမိသွားသည်။

ကလေးတစ်ယောက်လို ဟန်မဆောင်ဘဲ ကြည်နူးရွှင်ပျစိတ်တွေနှင့် ပြောနေသော အိမ်ကို ခွန်ထန်းကျုံး မျက်ဝန်းတည်တည်စူးစူးနှင့် စိုက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ဒေါက်တာ ဒီဒေသကို ခုမှရောက်ဖူးတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတောင်တန်းတွေရှိတဲ့ဒေသကိုတော့ ကျွန်မ ဟိုးအရင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်၊ ရောက်လည်း ရောက်ဖူးချင်ခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ခု ဒေါက်တာဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားပြီပေါ့”

“အင်း...အဲလိုပြောရတော့မှာပေါ့နော်၊ ဒါနဲ့ ဦးခွန်ထန်းကျုံးက ဒီဇာတိပဲလား”

“ဆိုပါတော့၊ ဒီတောင်တန်းတွေ ရှိတဲ့နေရာဟာ ကျုပ်အသက်ဝိညာဉ်ရှိတဲ့နေရာပဲ”

“ဟင်”

ကိုယ့်ဇာတိမြေပေါ် သစ္စာရှိလွန်းသော ခွန်ထန်းကျုံးကို ကြည့်ပြီး အိမ်စိတ်မှာ လေးစားသွားသည်။

တစ်ဆက်တည်း စိတ်ထဲတွင်လည်း ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ဇာတိအပေါ် သစ္စာရှိတတ်လွန်းသူရယ်ပါလားလို့ တွေးမိလိုက်သည်။

“ရှေ့မှာ တောင်တန်းတွေ ဒီထက်ပိုတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ တောင်တန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဒေါက်တာအတွက် ကြည့်နူးစရာ ရှုခင်းတွေဖြစ်မှာပါ”

ခပ်ဝဲဝဲသြရူနှင့် ချိုကြည်လွန်းသည့် သူ့စကားကြောင့် အိမ် သူ့ကိုကြည့်လိုက်၏။ သူက အိမ်ကိုကြည့်မနေပါ။

အကြည့်စူးစူးများကို ရှေ့သို့သာပို့လျက် တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေသည်။

“ဒီဒေသကို ဒေါက်တာက ခုမှရောက်ဖူးတာဆိုတော့ မြင်မြင်သမျှအားလုံးက ဒေါက်တာအတွက် ဆန်းနေမှာပေါ့၊

အေးလေ ဒါကလည်း ခဏပါ၊ နောက်တော့လည်း ဒါတွေက ဒေါက်တာအတွက် အမြင်ရိုးသွားမှာပါ”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက တောင်ပေါ်နဲ့ တောင်တန်းတွေကို ချစ်တတ်လို့ပဲ”

အိမ်စကားအဆုံး ခွန်ထန်းကျုံးမှာ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး ခပ်ကွေးကွေးဖြစ်သွားအောင် ပြုံးလိုက်သည်။

အိမ်နဲ့တွေ့ကတည်းက သူ့ထံမှ အပြုံးကို သူမမြင်ရခြင်းသည် ဒါ ပထမဦးဆုံးဖြစ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော သူ့အပြုံးက ကြည့်လို့ကောင်းနေသည်မို့ အိမ်တစ်ယောက် ခွန်ထန်းကျုံးအား ငေးခနဲ ကြည့်မိသွားရင်း

“ဒါနဲ့ ရှင်နဲ့ဆရာဝန်ကြီးက သိပ်ရင်းနှီးတယ်ဆို”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ဒေါက်တာ”

“အံ့သြလို့ပါ”

“ဗျာ”

“ကျွန်မ သိရသလောက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးက လူ

တစ်ယောက်ကို ခင်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်နဲ့မလွယ်ဘူးလေ၊ ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ အပေါင်းအသင်း ကြေးများတယ်လို့ခေါ်မလားပဲ၊ ဆရာ ကြီးက လူအင်မတန်ရွေးပေါင်းတာ၊ တော်ရုံလူက သူစိတ်နဲ့လည်း မတွေ့နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုလူတစ်ယောက်က ရှင့်ကို ညီအစ်ကိုရင်း တစ်ယောက်လို သဘောထားတယ်ဆိုတော့”

“အဟွန်း...ဘာလဲ အဲဒီအတွက် ဒေါက်တာ အံ့ဩနေ တာလား”

“အင်း...အမှန်အတိုင်း ပြောရင်တော့ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

“လောကမှာ သွေးသားညီအစ်ကို မောင်နှမသွေးချင်း တော်စပ်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှမတော်ပေမယ့်လည်း လူ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာထားပြီး တကယ့်သွေးသား ညီအစ်ကိုရင်းတွေလို ခင်မင်တဲ့သူတွေလည်း ရှိတာပါပဲ၊ ဆရာကြီး က ကျုပ်အတွက်တော့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒေါက်တာအပေါ်မှာလည်း ကျုပ် လိုအပ်

တာတွေ ကူညီသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ”

“ဘာလဲ...ရှင်ပြောတဲ့ ဝတ္တရားအရလား”

“ဒေါက်တာက ဒီစကားကို မှတ်ထားတာကိုး၊ ကျုပ်က စကားကို အလှဆင်ပြီး မပြောတတ်ဘူး၊ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဟန်မ ဆောင်ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တယ်၊ ဒါကို ဒေါက်တာ ကြားရတာ နားထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာ သိထားရမှာက ကျုပ်က စေတနာမပါဘဲ ဘာမှမလုပ် တတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

ခွန်ထန်းကျုံး စကားမပြောတော့လည်း မပြောနဲ့ ပြောလိုက် ပြန်တော့လည်း အိမ်ပင် လိုက်၍မမီနိုင်အောင် စကားတွေ ပြော တတ်လွန်းသူပါလားဆိုသော အတွေးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။

သူကတော့ ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့်။ ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းနေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပြောစရာစကားမရှိတော့သလို တိတ်သွားသည်။

ကားစက်သံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ အိမ်အတွေးတွေက

ဆုအလှူ

မြင့်မားသော တောင်စွယ်တောင်တန်းများကို ကျော်လွန်ဖြတ်သန်း
၍ ဦးတည်ရာမဲ့ ပျံ့လွင့်နေ၏။

အထူးသဖြင့် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး
အပြောင်းအလဲများအကြောင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု အိမ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ကူး
ပင်မရှိခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့ဘဝနှင့် စိတ်ကူးယဉ်ဘဝပေးက
တကယ့်ကို တခြားစီ။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီဘက် တိုးထိုင်နေရ
တာလဲကွ၊ လမ်းက အကွေ့အကောက် အတက်အဆင်း အနိမ့်အမြင့်
တွေနဲ့၊ မတော်လို့ ကျသွားရင် ဘေးမှာက ချောက်ခင်ဗျ၊ ဒါကို
လည်း ဒေါက်တာ သတိထားဦး”

တိုဆတ်ဆတ် ခွန်ထန်းကျုံးအသံကြားမှ အိမ်အတွေးထဲ
မှ လက်ရှိဘဝ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူပြောသလိုပင် ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးကိုမြင်မှ လန့်ရမှန်း၊
ကြောက်ရမှန်း တွေးမိသည်။ တောင်နံရံနှင့်ကပ်ကာ ဖောက်ထား

သည့် လမ်းဘေးတစ်ဖက်မှာလည်း ချောက်ကြီးတွေ။

အိမ် ကြက်သီးလေးများပင် ထသွားသည်။ အခုမှ
ကြောက်စိတ်၊ ထိတ်လန့်စိတ်တွေနှင့် အိမ်မှာ ကားမောင်းနေသော
ခွန်ထန်းကျုံးအနားသို့ သူမကိုယ်လေး မသိမသာ တိုးကပ်လိုက်
တော့ ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်အဖြစ်ကို မသိသလို မျက်နှာလွှဲနေလိုက်
သည်။

မျက်နှာက တင်းသလို စကားပြောပြတ်ပေမယ့်
သူစေတနာကို အိမ် နားလည်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်မိသည်။
စိတ်က ရုတ်တရက် ကိုကိုမောင်ကို သတိရသွား၏။

ရည်မွန်ခန့်ညားသော ကိုကိုမောင်။ အမြဲတမ်းလိုလို ကိုကို
မောင့်နှုတ်ခမ်းပါးလေးမှာ အပြုံးကို ဆောင်ထားတတ်သည်။
ထိုအပြုံးကြောင့်ပဲ ကိုကိုမောင်ကို အိမ် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ဧ
ချစ်ခင်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ထိုချစ်ခြင်းတွေက အိမ်နုလုံးသားကို နာကျင်ဖို့
ဖြစ်လာ၏။

“ရှေ့နားကရွာမှာ ထမင်းစားကြမယ်”

အိမ်အတွေးက ထိုနေရာမှ ပြတ်တောက်သွား၏။

မျက်ဝန်းမှာ ပြည့်အိုင်လာသည့် မျက်ရည်တွေကို မမြင်စေလို၍ မျက်တောင်ရှည်တို့ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားလိုက်၏။

အလွမ်းကို အနာနှင့်ဖြေရမည်။ အချစ်ကို အမုန်းနှင့်ဖြေပါမှ နေသာမည်ဘဝ။

“ကျွန်း”

ခွန်ထန်းကျုံး၏ ကားလေးက ခြေတံရှည်အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်သွား၏။

“ကားပေါ်ကဆင်းလေ ဒေါက်တာ”

လည်း “ဟုတ်ကဲ့”

ထမင်းဆိုင်လို့ထင်ရသည့် ဆိုင်တွင်းမှ လူများကို ခွန်ထန်းကျုံးက သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် ပြောဆိုနေ၏။ အိမ်က သူတို့အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ပြောနေတာကို နားမလည်။ သူမရောက်

နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်၊ လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်အသစ်ကိုသာ လေ့လာအကဲခတ်နေမိ၏။

“ထမင်းဟင်းက အခုမှချက်မှာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ စောင့်ရမယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီမှာက ထမင်းဆိုင်ဆိုပေမယ့် အသင့်ချက်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဧည့်သည်တွေလာမှ မှာသလောက် ချက်ပေးတာမျိုး”

“ဪ”

“အခါရေ သောက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် ကားကို စစ်လိုက်ဦးမယ်”

သူ့အရပ် သူ့ခလေ့ဆိုပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။

ခွန်ထန်းကျုံးကတော့ အိမ်အတွက် အခါရေတစ်ခွက် ထည့်ပေးပြီး သူ့ကားကို ရေဖြည့်နေ၏။ နောက်တော့ ထမင်းဆိုင်ထဲ ဝင်သွားကာ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးနှင့် သူတို့အချင်းချင်းသာ

နားလည်သည့်ဘာသာနှင့် စကားတွေပြောနေသည်။

ခွန်ထန်းကျုံးနဲ့ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးတို့မှာ နှစ်ဦးသား
အတန်ကြာ စကားပြောပြီးနောက် အိမ်အနီးသို့ သူရောက်လာကာ

“မျက်နှာသစ်ဦးမလား ဒေါက်တာ၊ ဟိုဘက်မှာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခွန်ထန်းကျုံးက ရေပြည့်နေသော အုတ်ကန်တစ်ခုကို
ညွှန်ပြသည်။ အိမ် ထိုနေရာကိုမသွားပေမယ့် လှမ်းတော့
ကြည့်လိုက်သည်။ ခွန်ထန်းကျုံး ပြောစရာရှိတာပြောပြီး အိမ်အနား
က ထွက်သွားသည်။ သူသွားမှ အိမ်လည်း သူညွှန်ပြရာနေရာကို
ထွက်ခဲ့သည်။

လူကသာ အပြောကြမ်းကြမ်းနှင့် စကားတွေပွင့်လင်းလွန်း
ပေမယ့် စေတနာကတော့ အိမ်အပေါ် ထားရှာပါလားဆိုသော
အတွေးနှင့် အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးကို ရင်ထဲက ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်
လိုက်၏။

□ □ □

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂)

အိမ်မှာ လန်းဆန်းသွားအောင် မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်
သန့်စင်ပြီး ခွန်ထန်းကျုံးကို ကြည့်လိုက်တော့ ခွန်ထန်းကျုံးကို
မတွေ့။ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက အိမ်နားရောက်လာပြီး မည်းနက်
သော သွားများကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်၍ ရယ်မောနှုတ်ဆက်ရင်း...

“ဆရာမ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း
ဒီကိုလာတာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...အိမ်က မကြောက်တတ်ပါဘူး အဒေါ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ သတ္တိရှိတာကောင်း
တယ်၊ အဒေါ်သမီးလည်း ဟိုးတောင်ပေါ်မှာ ဆရာမလုပ်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့”

အဒေါ်ကြီး၏ အကြည့်တွေက ပြာမှန်သော တောင်တန်းများရှိရာ ရောက်သွားသလို မျက်ဝန်းတွေလည်း ရိဝေသွား၏။

ခဏနေတော့ အိမ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထမင်းဟင်းဆက်ချက်နေ၏။

အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ထမင်းနှင့်ဟင်းများက အိမ်ရှိရာ စားပွဲရှေ့တွင် ပြင်ဆင်ပြီးမှ ခွန်ထန်းကျုံး ရောက်လာ၏။

“ဒေါက်တာ များများစားနော်၊ လမ်းခရီးက ကြမ်းတော့ များများစားမှ တော်ကာကျမယ်၊ မဟုတ်ရင် ခဏလေးနဲ့ငိုက်က ပြန်ဆာလာရော”

ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများကို သူကိုယ်တိုင် ခပ်ထည့်ပေးရင်းက ပြောလိုက်သည်။

အရောင်မပါ၊ ဆီမပါ ဖြူဖျော့ဖျော့ဟင်းများကို ကြည့်ပြီး အိမ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာချလိုက်သည်။

“စားလေ ဒေါက်တာ၊ ဘာလဲ ဒေါက်တာက ဟင်းတွေ

ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားပြီလား၊ စားကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဟင်းတွေကို ဒေါက်တာ တစ်ခါစားကြည့်တာနဲ့ ကြိုက်သွားစေရယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောရဲတယ်၊ ရော ထည့်စားပါ၊ ဒီမှာ ဆတ်သား၊ ဒါကတော့ တောဝက်သား၊ ဒါက မုံညင်းဟင်းချို၊ ဟင်းရွက်ကြော်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ငရုပ်သီးနဲ့ ပင်စိမ်းထောင်း၊ ဒေါက်တာ အစပ်စားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...စားပါတယ်”

“ဒါဆို ထည့်စားပါ ဒေါက်တာ၊ ခရီးသွားဟန်လွှဲစားရတာဆိုတော့ ဒေါက်တာ့အတွက် အဆင်ပြေချင်မှ ပြေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာစားဝင်အောင် များများစားပါ”

ပြောလည်းပြော အိမ်ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ တစ်ခွန်းပြီး တစ်ခွန်း ခပ်ထည့်ပေးနေသလို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ထမင်းဟင်းများကို သေသပ်စွာ ဖြန့်ဖြန့်ကြီး စားနေ၏။

အစကတော့ အိမ်လည်း ဆီမပါ၊ အရောင်မပါ၊ ဖြူဖျော့ဖျော့ဟင်းများကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း

စားကြည့်သည့်အခါမှာတော့ ခွန်ထန်းကျုံး ပြောသလိုပင်၊ စား၍
ကောင်းနေသည်။

ချက်ထားသည့် ဟင်းများက အရောင်မပါ၊ ဆီမပါဆိုပေ
မယ့် ဟင်းက အရသာတော့ရှိသည်။ ခွန်ထန်းကျုံးကတော့
ဟင်းရည်ပူပူကို တရွတ်ရွတ်သောက်သလို ထမင်းလည်း အစား
မပျက်။

လမ်းတွင် ဘာမှမစားခဲ့လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ထမင်းပူပူ
ဟင်းပူပူဖြင့် အရသာတစ်မျိုး ထူးကဲနေသည့်အတွက်ကြောင့်လား
မသိ။ အိမ် ခါတိုင်းထက် ထမင်းပိုစားလို့ကောင်းနေသည်။

ထမင်းစားပြီး ဆိုင်ရှင်ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ
သည်။

တောင်ပေါ်လမ်း ရောက်လာလေလေ အကွေ့အကောက်
အနိမ့်အမြင့်တွေက များလာလေလေနှင့် အတက်လမ်း ကြမ်းလာ
ရသည်ကို အိမ် သတိထားမိလိုက်သည်။

လမ်းမှာ တောင်ကမ်းပါးနံရံကိုကပ်ကာ ဖောက်ထား

သည့်အတွက် ကားမောင်းရသည်မှာ အလွန်ပင် ခက်ခဲသည်။

တချို့နေရာမှာ အလွန်ကျဉ်းလှသလို တစ်ဖက်မှာကလည်း
အနက်ဘယ်လောက်ရှိမှန်းမသိ ခန့်မှန်းရခက်သည့် ချောက်ကမ်း
ပါးကလည်း မြင်ရတာနှင့် အသည်းအေးစရာ။

တောင်ပေါ်အတက်လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းလာရသလို
ကိုယ်လာရာ အတက်လမ်းကို ပြန်ကြည့်ပါကလည်း တောင်စွယ်
တောင်စွန်း ချောက်ကမ်းပါးတွေနှင့် ရင်သိမ့်တုန်စရာဖြစ်သည်။

လမ်းတစ်ဖက်မှာ ချောက်ကမ်းပါးနှင့်အတူ စိမ်းစိုစွာမြင်
နေသည့် သစ်တောကြီးများကလည်း ထူထပ်နေ၏။

စောစောက သာယာသလိုရှိခဲ့သော ရာသီဥတုမှာလည်း
ယခုတော့ ချမ်းစိမ့်စိမ့်နှင့် ညိုမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်လာ၏။

အိမ် သူမဝတ်ထားသည့် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီလေးကို
ရင်ဘတ်လုံအောင် ဆွဲစေ့ရင်း လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ပိုက်ထွေးထား
လိုက်သည်။

ခပ်သုတ်သုတ် တိုက်ခတ်လာသည့် လေနုအေးကြမ်း

ကြမ်းများကြောင့် အိမ် ကြက်သီးလေးများပင် ထသွားသည်အထိ အချမ်းငိုသွား၏။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ နှင်းမှုန်များ ခပ်ဖွဲဖွဲကျလာတာနှင့် မိုးများကျလာပြီ။

ဒီအရပ်၊ ဒီဒေသတွင် နှင်းမိုးများ ကျတတ်သည်ကို သိလေ မယ့် အိမ်ကတော့ နှင်းမိုးကျသည်ကို ယခုမှ မြင်တွေ့ဖူးသည်။

ယခုလို နှင်းမိုးကျသည်ကို မြင်ရပြန်တော့ အိမ်စိတ်မှာ အံ့သြမှုတွေနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်လာသလိုလို ဘာလိုလို။

နှင်းမိုးတွေ ယခုလို အမြဲကျနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဆို သည့် အတွေးနှင့် အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးကို ကြည့်လိုက်တော့ အိမ် တစ်ယောက် မျက်ခုံးလှလှလေး ကုပ်ကွေးသွားသည်။ ခွန်ထန်းကျုံး မျက်နှာက ညိုမှောင်လျက် သိသာစွာ ပျက်နေ၏။

ခွန်ထန်းကျုံး ဘာကြောင့် မျက်နှာပျက်နေတာလဲ။

ထူထဲနက်မှောင်သော မျက်ခုံးကို တွန့်ကြိုး၍ နှုတ်ခမ်း အစုံကို တင်းတင်းစေ့လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမကျသလိုမျိုး

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော ခွန်ထန်းကျုံးကို အိမ် နားမလည်စွာ ကြည့်ရင်း...

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒေါက်တာ ဘာမေးတာလဲ”

“ရှင်မျက်နှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားလို့”

ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်မျက်နှာလှလှလေးကို မျက်ဝန်းညိုအစုံ ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီလို နှင်းမိုးတွေကျနေရင် တစ်ခါတလေ တောင်တွေ ပြိုတတ်တယ်”

“ရှင်”

“နှင်းမိုးတွေ ဒီထက်ပိုကျလာရင်တော့ ကားမောင်းဖို့ အဆင်မပြေနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီလိုသာဆို ကျုပ်တို့ တစ်နေရာမှာ ဒီည အိပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

မျက်နှာလေး ဖြူဖျော့သွားရတဲ့အထိ အိမ်မျက်နှာလေး

ပျက်သွားသည်။

စောစောကအထိ ကြည်လင်နေသောစိတ်တို့ ဘယ်ဆီ
ရောက်သွားမှန်းပင် မသိတော့။

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ ရာသီဥတုက ဒီလိုဖြစ်လာမှတော့ မနက်
ကျမှပဲ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ညမအိပ်လို့ မရဘူးလားဟင်”

“မရဘူး၊ ဒီလမ်းခရီးက ဒီလိုပဲ၊ လိုရာကို ချက်ချင်း
ရောက်နိုင်တဲ့ ခရီးလမ်းမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုအချိန် ဒီလိုရာသီဥတု
မျိုးနဲ့ဆို ကံမကောင်းရင် အနည်းဆုံး လမ်းခရီးမှာပဲ လေးငါးရက်
ကြာတတ်တာမျိုးလည်း ရှိတယ်”

“အို”

ခွန်ထန်းကျုံး ပြောပုံအရဆို ဒီဒေသက ရာသီဥတု အခြေ
အနေကြည့်ကာ ခရီးဆက်ရသည့် လမ်းခရီးဖြစ်နေ၏။

အိမ် ရင်မောသွားသည်။

ခရီးက ရှေ့ဆက်လို့လည်း မဖြစ်တော့။ နှင်းမိုးတွေက

စောစောကထက် ပိုသည်းလာသည်မှာ လမ်းကိုပင် ကောင်းစွာ
မမြင်ရတော့။

ကားမီးလုံးကြီးနှစ်လုံးကို ဖွင့်၍ ခွန်ထန်းကျုံး ကားကို
ခက်ခက်ခဲခဲ မောင်းလာရင်း ရွာလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာ၏။

ခွန်ထန်းကျုံး သူ့ကားကို ရွာထဲရှိ ခြေတံရှည်ရှည်နှင့်
အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဟာ...ထန်းကျုံး၊ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်လိုဖြစ်လာ
တာလဲ”

အနွေးထည် ထူထူကြီးဝတ်ကာ လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို ကိုင်
လျက် ထွက်လာသော လူရွယ်၏အမေးကို ခွန်ထန်းကျုံး ကားပေါ်
က ဆင်းရင်းက...

“အဲဒါတွေ နောက်မှမေး ဆွန်ကျဲ့၊ အခု ဧည့်သည်ပါလာ
တယ်၊ ဧည့်သည်အတွက် မင်း စီစဉ်လိုက်ဦး”

“အေး...ဟုတ်လား၊ လာ...မင်းဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲ
ခေါ်၊ နှင်းမိုးတွေ အရမ်းကျနေတယ်၊ ငါ မီးဖိုထပ်ဖိုပေးမယ်”

“ကဲ...ဒေါက်တာ ကားပေါ်ကဆင်း၊ နှင်းမိုးတွေအရမ်း ကျနေပြီ၊ အိမ်ထဲဝင်ပြီး နွေးနွေးတွေးတွေးလေးဖြစ်သွားအောင် မီးလှုံ လိုက်ဦး”

ရှေ့မှ ဦးဆောင်ဝင်သွားသူနောက် အိမ် လိုက်ခဲ့သည်။ ရာသီဥတုက အေးစိမ့်နေ၏။ ချမ်းလွန်းသဖြင့် လူက တစ်ကိုယ် လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ။

အိမ်မှာ ခွန်ထန်းကျုံးနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်ရောက်ခဲ့သည်။

မီးလင်းဖိုတွေ ဖိုထားသော အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် အနွေးဓာတ်က အိမ်ကို ဆီးကြိုနေသည်။

ဆန်ကျဲမှာ သိပ်လှလွန်းသော မိန်းမချောလေး အိမ်ကို ကြည့်ကာ အံ့သြစွာနှင့်ပင်...

“ထိုင်ပါခင်ဗျ၊ ထိုင်ပါ၊ လမ်းခရီးမှာ အရမ်းအေးလာမှာ ပေါ့၊ မီးလှုံလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မီးဖိုသားတွင် အိမ်အတွက် နေရာပေးရင်း ဆွန်ကျဲမှာ

•ညှိခံစကား ဆိုလိုက်သည်။

ခွန်ထန်းကျုံး ကားပေါ်ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို နေရာချ ပြီးသည်နှင့် အိမ်ရှိရာ မီးလင်းဖိုနားသို့ ရောက်လာပြီး ဝင်ထိုင်လိုက် ၏။

“ဆွန်ကျဲ...ထိုင်ကွာ၊ မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ငါတို့မြို့ကို တာဝန်ကျတဲ့ ဒေါက်တာသုမူအိမ်တဲ့၊ အခု ငါ ဒေါက်တာကို လေဆိပ်က ကြိုလာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဆွန်ကျဲပါ၊ ထန်းကျုံးနဲ့ ငယ်သူငယ် ချင်းတွေပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ဆွန်ကျဲ ငါတို့ ဒီညတော့ ဒီမှာပဲအိပ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ လိုအပ်တာတွေ မင်း ကြည့်စိစဉ်လိုက်ကွာ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ဒါပြောနေစရာလိုသေးလို့လား၊ ငါ့အိမ် က မင်းအတွက် စားအိမ်သောက်အိမ်ပဲဟာ၊ ဒေါက်တာ ဘာမှ အားမနာနဲ့နော်၊ ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်

သာနေ”

ဆွန်ကျဲမှာ ဖော်ရွေသဘောကောင်းသူပီပီ ထုံးစံအတိုင်း ခွန်ထန်းကျုံးနှင့် အိမ်ကို အားရဝမ်းသာ ဆီးကြိုရင်း အပြုံးတွေနှင့် စကားတွေ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆိုနေသည်။

“မင်းတို့ ညစာ မစားရသေးဘူးမို့လား ထန်းကျုံး၊ ဒေါက်တာနဲ့ မင်းစားဖို့ ညစာပြင်ပေးမယ်၊ အာနဲ့အမေကတော့ မြို့ပေါ်တက်သွားတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သလိုစားနေတာ”

ညစာအတွက် ထမင်းဟင်း စီစဉ်ပေးရန် ပြင်နေသော ဆွန်ကျဲကို အိမ်မှာ အားနာစွာဖြင့် ကမန်းကတန်း တားလိုက်သည်။

“နေပါစေ ကိုဆွန်ကျဲ၊ ကျွန်မတို့အတွက် ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့တော့”

“ဟာ...မဟုတ်တာဗျာ၊ ဒေါက်တာက အားနာလို့လား၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဒေါက်တာ ဘာမှအားနာစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒေါက်တာ မီးလှုံရင်း ဒီမှာခဏစောင့်နေပါ၊ မကြာပါဘူး ကျွန်တော် ခဏလေး စီစဉ်လိုက်ရုံပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ အားနာပါနဲ့၊ ဆွန်ကျဲလက်ရာ ကို ဒေါက်တာစားကြည့်ပါဦး၊ ဒီကောင်က ထမင်းဟင်းချက်တော့ ကောင်းတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား ထန်းကျုံး၊ မင်းကတော့ လုပ်ပြီ ကွာ၊ မင်း ဒီလိုမပြောလည်း ငါက ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးမှာ ပါကွ”

အတိုင်အောက်ညီညီနှင့် စကားတွေဆိုနေသော ခွန်ထန်း ကျုံးနှင့် ဆွန်ကျဲကိုကြည့်ပြီး အိမ်မျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သန်းလာ သည်။

ကြည့်ရတာ ခွန်ထန်းကျုံးနဲ့ ကိုဆွန်ကျဲသည် တစ်ယောက် တိုတစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာသည့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ဟန် တူပါ၏။

အိမ်ရှေ့တွင် ချင်းလိုတစ်မျိုး၊ မြန်မာလိုတစ်မျိုးနှင့် စကား တွေဆိုနေသော ခွန်ထန်းကျုံးနှင့် ဆွန်ကျဲကို မျက်နှာဝန်းလေးနှင့် ကြည့်ရင်း အိမ်ကိုယ်လေးမှာ နွေးလာပြီဖြစ်သည်။

ဆွန်ကျဲ အခန်းလွတ်တစ်ခုတွင် အိမ်အတွက် အိပ်ရာပြင် ဆင်ပေးသည်။

သူပြင်ဆင်ရာနောက်သို့ ခွန်ထန်းကျုံးလည်း လိုက်လာကာ...

“ထန်းကျုံး”

“ဘာလဲ”

“မင်းကတော့ ထိပေါက်လာတာပဲ ထန်းကျုံး”

“ဘာလဲကွ၊ မင်းစကားက”

ဆွန်ကျဲမှာ မချိုမချင်အပြီးနှင့် ခွန်ထန်းကျုံးကို ကြည့်ကာ

“ဟဲ...ဟဲ မင်းကတော့ တကယ်ကံကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ၊

ရွှေမင်းသမီးက မင်းဆီကို အလိုလိုရောက်လာတာပဲ”

“ဟာ...ဟိတ်ကောင်၊ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဆွန်ကျဲ”

“မင်း ကံကောင်းတဲ့အကြောင်းကို ပြောနေတာလေကွာ၊ ခုကြည့်ပါလား ရွှေမင်းသမီးက မင်းဆီကို ရောက်လာတာ”

“ဆွန်ကျဲ မင်းကွာ တိုးတိုးပြောပါ၊ ကြားသွားမှဖြင့်”

အိမ်များ ကြားသွားပြီလားဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ရှိရာရှေ့သို့ မလုံမလဲကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ထန်းကျုံး...ထန်းကျုံး မင်းက ခုကတည်းက ရွှေမင်းသမီးအတွက် စိုးရိမ်တတ်နေပြီကိုး”

“မင်းကွာ”

ဆွန်ကျဲကိုတော့ဖြင့် ခွန်ထန်းကျုံး စကားနိုင်အောင် မပြောနိုင်တော့။

ဆွန်ကျဲဆိုတာက စကားနိုင်အောင် ပြောနိုင်သည့်နေရာတွင် နှစ်ယောက်မရှိ။

ခုလည်း သူနှင့် ဧည့်သည်ဒေါက်တာမအကြောင်းကို နောက်နေသည်က သူပင် မနေတတ်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ဒီစကားတွေ အိမ်ရှေ့က အိမ်ကြားရင်ဖြင့် လွယ်မည်ဟုတ်။

နှင်းမွန်နှင်းစက်ကလေးများလို ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သော အလှ

ပိုင်ရှင်ကို ခွန်ထန်းကျုံး သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်။

ဒေါက်တာသုဗျူအိမ် အလှက မြင်သူကို နှစ်စူးသော အကြည့်တွေနှင့် ရှိစေသည်ကိုလည်း သူဝန်ခံသည်။

နနနယ်နယ်နှင့် ရွှေမင်းသမီးတစ်ယောက်လို လှပလွန်းသော အိမ် ဒီလောက်ခရီးဝေးကြမ်းကြီးကို လာရသည်မှာ သူမအတွက် အတော်ပင်ပန်းနေမှာ သေချာသည်။

“ဆွန်ကျဲ့...အခန်းပြင်ပြီးရင် ဒေါက်တာစားဖို့ မင်း စီစဉ်ဦး၊ သူ့ခမျာ ဆာနေပြီလားမသိဘူး”

“စိုးရိမ်တယ်လား”

“တော်ကွာ...ငါ စကားအကောင်းပြောနေတာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဒီလောက်ခရီးဝေးကြမ်းကြီးကို တစ်ခါမှ လာခဲ့ဖူးပုံမပေါ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာကြည့်ရတာ အရမ်းနွမ်းနေပြီ”

“အေးပါကွာ၊ မင်း ဒေါက်တာအတွက် ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ အခန်းပြင်ထားပြီးပါပြီ၊ ငါ မင်းဒေါက်တာစားဖို့ အခုပဲ သွားချက်လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

ခွန်ထန်းကျုံးမျက်နှာကြီးကို စပ်ဖြဖြနှင့်ကြည့်ကာ မီးဖိုဆောင်သို့ ကူးသွားသော ဆွန်ကျဲ့ကိုကြည့်ပြီး ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

“အခန်းပြင်ပြီးပြီ ဒေါက်တာ၊ ခြေလက်ဆေးပြီး ဝင်နားလိုက်ပါဦး၊ ဆွန်ကျဲ့တော့ နောက်မှာ ချက်ပြုတ်နေပြီ၊ ခဏနေကျက်တော့မှ ကျွန်တော် ဒေါက်တာကို စားဖို့လာခေါ်မယ်၊ ခု ဒေါက်တာနားလိုက်ပါဦး”

အနွေးထည်လေးကို တင်းတင်းစေ့စေ့ လက်လေးနှစ်ဖက် ဖိုက်ထွေးထားသည့် ဒေါက်တာမချောချောလှလှ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခွန်ထန်းကျုံး ဆိုလိုက်သည်။

အိမ်မှာ ခွန်ထန်းကျုံးကို မျက်ဝန်းပြာလှလှကြီးနှင့် ကြည့်ပြီး

“အားနာဖို့ကောင်းနေပြီ၊ ကျွန်မကြောင့် ရှင်တို့ အလုပ်ပိုသွားရပြီနော်”

“အဟွန်း...အားနာစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ အားနာချင်အားနာ အဝေးကနေ ကျွန်တော်တို့ တောင်တန်းဒေသကိုလာပြီး

တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ ဒေါက်တာကိုသာ ကျွန်တော်တို့ ပြန်အားမှာ ရမှာပါ”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကတော့ ဒီတောင်တန်းတွေကို ချစ်တတ်တဲ့သူဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒေါက်တာ သိပ်ချမ်းနေလား”

“အင်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ချစ်စဖွယ် ခေါင်းလေးညိတ်၍ ရယ်မောလိုက်သော အိမ် အလှကို ငေးခနဲ ကြည့်လိုက်မိ၏။

လှလိုက်တာ။

ရင်ထဲက တိုးတိတ်စွာ ဆိုညည်းမိသမျှ ချက်ချင်း ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သိပ်ချမ်းလို့ ကျုပ်တို့မြို့လေးကို ဒေါက်တာ စိတ်ပျက် သွားမှာလားဗျာ”

“စိတ်မပျက်ပါဘူးရှင်၊ အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့”

အိမ်ကို ခွန်ထန်းကျုံးမှာ ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်မိသွားသည်။

အိမ် သိပ်လှတာကို မြင်တွေ့စထဲက ခွန်ထန်းကျုံး သိပါသည်။

အနီးကပ်မြင်တွေ့နေရသည့် အိမ် အပြုအမူ၊ ပြောဆိုဟန် လှုပ်ရှားမှု လေးတွေကို ခွန်ထန်းကျုံး အရေးမစိုက်သလိုနေရင်းက သူ့အလိုလို ဖျဖြဲမိလျက်သား ဖြစ်နေတာလည်း အံ့သြစရာဖြစ်သည်။

ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်မိသွားသည့် သူ့အကြည့်တွေကြောင့် ဖြူနုဝင်းပသော အိမ်မျက်နှာလေး ရဲသွား၏။

“ကျွန်မ နားလိုက်ဦးမယ်”

အိမ် သူမအတွက် ပြင်ထားသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား

၏။

ခွန်ထန်းကျုံးသာ မီးလင်းဖိုရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ငေးငေးကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ရင်မှာ လစ်ဟာသလိုဖြစ်သွားသည့် ခံစားမှုတွေက အကြောင့် သူ့ရင်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်မသိ။

ပြောရင်တော့ ပိုတယ်လို့များ ဆိုဦးမည်လားမသိပါ။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်အထိ ဘယ်မိန်းကလေး
တစ်ယောက်နှင့်မှ ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်မှာ ဒီလိုမျိုး မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးပါ။
ခုမှ ခဏလေးသာ တွေ့ရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အတွက် သူ့ရင်တွေ ဘာကြောင့် လှိုက်ခုန်နေမှန်းမသိ။

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ခွန်ထန်းကျုံး သူ့ဆံပင်ဖုံးထဲသို့ ထက်
နှစ်ဖက်ကို ထိုးသွင်းပစ်လိုက်ကာ သက်မမောတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်
ပစ်လိုက်သည်။

ဟူး။

“တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ သက်ပြင်းမောတွေ ချနေ
တာလဲ၊ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာရော”

“အခန်းထဲမှာ နားနေတယ်”

ဆွန်ကျဲစကားကို ခွန်ထန်းကျုံးမှာ မျက်ခုံးတွန့်ကာ မျက်နှာ
မှန်မှန်ကြီးနှင့် ပြေစိုက်၏။

ဆွန်ကျဲမှာ ခွန်ထန်းကျုံးအဖြစ်ကို သတိထားမိသွားဟန်
နှင့်...

“နေပါဦး ထန်းကျုံး၊ မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာ
ကလည်း မှန်လို့၊ ဘာလဲ ဟိုဒေါက်တာမ ချောချောကြောင့်လား”

“ကျွတ်... သွားစမ်းပါကွာ၊ တစ်တွေမေးနေတာလဲ၊
ငါ့အကြောင်း မင်းသိသားနဲ့”

“အေး... သိလို့ကို မေးနေတာကွ၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ
ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ ဘယ်လိုနက္ခတ်နဲ့များ ယှဉ်ပြီး
မွေးလာတယ်မသိဘူး၊ မိန်းမဆို ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားတာ
တို့က မင်း မဟုတ်တာ”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ... လောကမှာ ယောကျ်ားမှန်ရင် မိန်းမကို စိတ်ဝင်
စားတာ ထုံးစံပဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ အဲဒီထုံးစံကို ကျော်နေ
တယ်”

ကိုယ်တိုင်က ရည်းစားထားဖူးတာ မဟုတ်ပေမယ့်
ရည်းစားထားဖူးသူတစ်ယောက်လို သူ့ကိုယ်သူ မိန်းကလေးတွေနှင့်
ဆက်သက်ကာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်လို ပြောနေသော ဆွန်ကျဲကို

ခွန်ထန်းကျုံး မျက်ခုံးထူထူကြီး တွန်ကြုတ်ကြည့်ရင်း...

“ငါ့ကိုတော့ မင်းက ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ပြောနေတယ်၊
မင်းကရော ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားထားခဲ့ဖူးလို့
လဲ၊ ဆွန်ကျဲ့ အချင်းချင်းတွေ လာပြီးမလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ဟာကွာ...မင်း”

အရွက်ကို ထိသွားရသည်မို့ မျက်နှာကြီးရဲကာ မလုံမလဲ
ဖြစ်သွားရသော ဆွန်ကျဲ့ကိုကြည့်ပြီး ခွန်ထန်းကျုံးမှာ အလယ်မေး
တွဲလေး ချိုင်ဝင်သွားသည်အထိ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်မောလိုက်
သည်။

ရှေ့တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတိုင်အောက်ညီညီ
နှင့် စကားတွေ ကောင်းနေသလောက် အခန်းထဲမှ အိမ်ကတော့
စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ကောင်းကောင်းအနားမယူနိုင်အားပါ။

ပြတင်းတံခါးမှ မြင်နေရသည့် သည်းသည်းသိပ်သိပ်ရွာ
နေသော နှင်းမိုးတွေကိုကြည့်ပြီး ရှေ့ဆက်ရမည့် အိမ်ခရီးအတွက်
ရင်မောနေသည်။

တကယ်တော့ ဒီခရီးကို သူမအား လွှတ်သာလွှတ်ရ
သည်။ မိဘနှစ်ပါး အိမ်အတွက် စိတ်ချလှသည်တော့ မဟုတ်။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည့် အိမ်အတွက် အစစ
အရာရာ စိုးရိမ်ရှာပေမယ့် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော အိမ်ကို
နားလည်ပေးရှာ၏။

မိဘများကို မခွဲနိုင်ပေမယ့် ကိုကိုမောင်နှင့် ပတ်သက်ကာ
သူမရင်ထဲတွင်လည်း နာကျင်မှုတွေ ရှိနေရသော အိမ်ကတော့
နှလုံးသားဒဏ်ရာကို ကုစားရန် ဒီနေရာ ဒီဒေသသည်သာ အိမ်
အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးမထားသော ချစ်သူနှင့် ပတ်သက်
ကာ နှင့်သည်းသော ခံစားမှုတွေက အိမ် ဘယ်လိုပင် မေ့ထားခဲ့
ပါစေ လွယ်လွယ်နှင့် မေ့နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဆိုတာလည်း အိမ်
သိနေ၏။

သစ္စာမဲ့သော ကိုကိုမောင်လိုလူကြောင့် အိမ် အချစ်ဆိုတာ
ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

နှင်းမိုးနှင့်အတူ ပါလာသည့် မြောက်ပြန်လေအေးအေးက
အိမ်အခန်းထဲအထိ တိုးဝင်ရောက်ရှိလာသည်။
အေးခနဲ ချမ်းစိမ့်သွားသည့် အထိအတွေ့ကို ခံစားရင်းက
လက်ရှိ သူမအခြေအနေကို အိမ် စဉ်းစားမိသွားသည်။
ခွန်ထန်းကျုံး ပြောပုံအရဆိုရင်ဖြင့် ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ နှင်းမိုး
ကျပြီဆိုရင် တစ်ရက်နှစ်ရက်လည်းမက သုံးလေးရက်လည်း ကြာ
တတ်၏။

ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် အိမ်အတွက် ခက်ရတော့မည်။ ကိုယ်နှင့်
ရင်းနှီးပတ်သက်ခြင်းမရှိသော ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်တည်းသာ
ရှိသည့် ဒီအိမ်လေးထဲမှာ အိမ် နေဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူသည့်အလုပ်
တော့မဟုတ်။

ဆရာဝန်ကြီး၏မိတ်ဆွေ ခွန်ထန်းကျုံးဆိုသည့် လူကိုလည်း
အိမ် အခုမှ သိမြင်ဖူးသည့်လူ။

သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားတာမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကို
ဘယ်လောက်ထိ ယုံရမည်ဆိုတာလည်း အိမ် မပြောရဲ။

အပြင်မှာလည်း နှင်းမိုးတွေက စောစောကတည်းက ပို၍
သည်းသည်းရွာလာ၏။
အခန်းအပြင်မှာ သူစိမ်းယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ
ရှိနေသောကြောင့် အိမ်မှာ စိတ်ချလက်ချ အနားမယူရဲ။ သတိအနေ
အထားနှင့် ရှိနေဆဲမှာပင် အိမ်အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ခေါက်သံ ပေါ်လာ
၏။

“ဒေါက်တာ”

ခွန်ထန်းကျုံး၏အသံ။

“ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီ”

အိမ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အဝတ်သစ်လဲထားသော
ခွန်ထန်းကျုံးကို ရိုးရာဝတ်စုံဖြင့် တွေ့ရခြင်းက အိမ်မျက်ဝန်းမှာ
သန်းနေ၏။

ခွန်ထန်းကျုံးကလည်း ကပိုကရို အနေအထားနှင့်ပင်
ဝင်းဝင်းစက်စက် လှနေသူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒေါက်တာ ဆာနေမလားလို့၊ ထမင်းစားရအောင် လာခေါ်တာ၊ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ ဒေါက်တာ၊ ကြွပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခွန်ထန်းကျွန်းက အိမ်ရှေ့က အရင်ဦးဆောင်လျှောက်သွား၍ သူ့နောက်က အိမ် လိုက်ခဲ့သည်။ ထမင်းပွဲက မီးဖိုဘေးမှာ နွေးထွေးစွာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထလျက် ပြင်ထား၏။

“ကြွပါ ဒေါက်တာ”

“ရှင်ကရော”

“ဗျာ”

“ရှင်ကရော စားမှာလားလို့မေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်အတွက် ထိုင်ခုံကို ခွန်ထန်းကျွန်းက ဆွဲထုတ်ပေးပြီးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ သူက ဝင်ထိုင်ပြီး ဟင်းတွေကို အိမ်ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ဇွန်းနှင့်ခရမ်း အသင့်ချပေးထားသဖြင့် အိမ်အတွက် စားရတာ အဆင်ပြေသွား၏။

“ရှင့်သူငယ်ချင်းရော”

“အောက်ကိုခဏဆင်းသွားတယ်၊ ဒေါက်တာ ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ကျွပ်ကိုပြောပါ”

“ဘာမှမလိုပါဘူး၊ မတွေ့လို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာလာပြီ”

“ဒေါက်တာကို ရှိတာလေးနဲ့ စည့်ခံရတာ အားနာလိုက်တာဗျာ”

အိမ်ပေါ်တက်လာရင်း အားနာစကားဆိုလိုက်သူကြောင့် အိမ် ပြုံးလိုက်၏။

“ဒေါက်တာ စားပါနော်၊ အားမနာနဲ့၊ အမြန်စီစဉ်လိုက်ရတာဆိုတော့ ဒေါက်တာအတွက် အဆင်ပြေပါ့မလားမသိဘူး”

ဆွန်ကျွန်းမှာ ထမင်းပွဲကို ရှိတာနှင့်ပင် အမြန်စီစဉ်လိုက်ရသည့်အတွက် အားနာစွာ ဆိုလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုဆွန်ကျွန်း၊ ကျွန်မက ပြန်ပြီးအားနာရမှာပါ”

“ဟာ...မဟုတ်တာပဲ၊ ထန်းကျွန်းဒေါက်တာဘုန်းကန်ထဲ
ကို ဟင်းတွေထည့်ပေးလေကွာ”

ထမင်းဝိုင်းတွင် ထိုင်ကတည်းက ဘာစကားမှမဆိုသေး
သည့် ခွန်ထန်းကျွန်းမှာ ဆွန်ကျဲစကားကြောင့် လူက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားပြီး...

“စား...ဒေါက်တာ၊ ဒါ ဆွန်ကျဲကိုယ်တိုင် အမဲပစ်ထား
တဲ့ ချေ(ဂျီ)သား၊ ဒါက ယုန်ကင်၊ ဒီမှာ ဆန်လှော်နဲ့ဟင်းချို၊
မုန့်ညင်းချဉ်၊ ဒါ ဂျူးမြစ်နဲ့ပြင်သီးထောင်း၊ ဒီရက်တွေမှာတော့
ဒေါက်တာအတွက် ဒီလိုဟင်းတွေပဲ ရနိုင်မယ် ဒေါက်တာရေ”

“ရပါတယ် ကိုခွန်ထန်းကျွန်း၊ ကျွန်မ အစားအသောက်
ချေးမများတတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ခုလို ဧည့်ဝတ်ကျေတာ
ကို ကျွန်မက ပြန်ပြီး အားနာနေရပါပြီ”

“ဟာ...အားမနာနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို
အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ဒေါက်တာအတွက်သာ
စိုးရိမ်နေရတာပါ၊ အထူးသဖြင့်တော့ ထန်းကျွန်းပေါ့”

ဒေါက်တာဝိုင်းဟာ ခုလိုပဲ ခုလိုပဲ ပြောနေနေရင်း ခုလိုပဲ ပြောနေနေရင်း

“ရှင်”

ဒေါက်တာဝိုင်းဟာ ကောင်းမွန်ကျဲအဖွဲ့ ဝိုင်းလာစဉ်က

“အားခွန်ထန်းကျွန်းမှာ ဆွန်ကျဲစကားကြောင့် စားလက်စထမင်း
ကိုပင် ဆက်၍မစားနိုင်တော့။ ပြန်ပြီး ခွန်ထန်းကျွန်းမှာ

ကျွန်းဒေါက်တာဝိုင်းက အနှောင့်အယှက် အသွားမလွတ်နှင့်
သာစကားမှန်းမသိ။ ကိုယ့်အချင်းချင်း ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း
ခွန်ထန်းကျွန်းအိမ်ကို မျက်နှာပူသလို အားလည်းနာမိသည့်အတွက်
ချက်နှာကို ပိုတင်းထားမိ၏။

“ထန်းကျွန်းက ဒေါက်တာအဆင်မပြေမှာကို စိုးရိမ်နေတာ
လေ၊ ပြီးတော့ ဒီဒေသက ဒေါက်တာအတွက် နေရာစိမ်းဆိုတော့”

“နေရာစိမ်းဆိုပေမယ့်လည်း ကျွန်မကို အခိုလိုကူညီတဲ့
ခွန်ထန်းကျွန်းတို့ ကိုဆွန်ကျဲတို့ ရှိနေတဲ့အတွက် အစစ်အရာရာ
အဆင်လည်းပြေတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ဟာ...မလိုပါဘူး၊ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့က

ဒေါက်တာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ဟုတ်တယ် နော် ထန်းကျုံး”

ဆွန်ကျဲစကားကို ခွန်ထန်းကျုံးမှာ ခေါင်းမညိတ်ခေါင်း မခါဘဲ မတည်မငြိုး မျက်နှာကြီးနှင့်သာ ထမင်းကိုစားနေ၏။ ခွန်ထန်းကျုံးအဖြစ်ကို ဆွန်ကျဲက ကျိတ်သဘောကျနေ၏။ သူ့စကားကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး အနေခက်နေ၏။ ဒါကိုပဲ ဆွန်ကျဲက ထန်းကျုံးကို ပိုစချင်နေ၏။

“ဟိတ်ကောင် ထန်းကျုံး၊ ငါပြောတာ ကြားလား”

“အင်း”

ခွန်ထန်းကျုံးမှာ စားလက်စထမင်းကိုရပ်ကာ ခေါင်းညိတ် ပြပြီး.....

“ကျုပ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ထက် ဒေါက်တာအတွက် အဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်ဗျာ”

“စားပါ”

“ထမင်းထပ်ယူဦးမလား ဒေါက်တာ”

“တော်ပါပြီ ကိုဆွန်ကျုံး၊ ဝပါပြီ”

မရည်ရွယ်ပါဘဲ ထမင်းဝိုင်းမှာ စကားတပြောပြောနှင့်

“ငြိန်သည့် ထမင်းဝိုင်းလေး ဖြစ်သွားသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး အချို့နှင့် ရှေ့မှာထိုင်သည်။

“ခန်းတစ်ခုလုံး နွေးစေရန်အတွက် ဆွန်ကျဲက ထင်းမီးဖိုကြီးကို ဖြေ၏။

မီးတောက်ရဲရဲနှင့် အပူရှိန်က အိမ်အတွက် အချမ်းဒဏ် သတ်သာသည်။

အိမ်တစ်အိမ်လုံးမှာ လူသုံးယောက်သာရှိပေမယ့် ထိုထဲ

အွင် စကားအနည်းဆုံးလူက ခွန်ထန်းကျုံးဖြစ်သည်။

ဆွန်ကျဲနှင့် အိမ် မကားတွေကောင်းနေသလောက်

ခွန်ထန်းကျုံးကတော့ စကားသိပ်မဆိုပါ။

ထင်းမီးဖိုကြီးထဲ ထင်းတွေ ဖြည့်ရင်း ဆွန်ကျဲနှင့် အိမ်

ပြောသမျှကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်၏။

“ကိုဆွန်ကျဲတို့ဒေသက ဒီလိုအချိန်ဆို နှင်းမီးတွေ ဒီလိုပဲ

ကျွတ်တယ်ပေါ့နော်။ ခုနစ်နှစ်က ခြံပင်ထား”

ကျွတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ဒေသမှာတော့ ဒီလိုရာသီအခါမျိုးဆို နင်းမိုးတွေက ဒီလိုပဲကျွတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒေသကို ဒေါက်တာ စိတ်ပျက်နေပြီလား။

ဟင်္သာအင်း စိတ်မပျက်ပါဘူး ကုဆွန်ကျ၊ ကျွန်မ ဒီဒေသကို လာကတည်းက အားလုံးကို ကြိုတွေးထားပြီးသားပါ။ ဒီဒေသက ကျွန်မအတွက် အေးချမ်းလုံခြုံမှုတွေပေးမယ့် နေရာတစ်ခုလို့လည်း ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားတယ်။

ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ခုလို ကျွန်တော်တို့ ဒေသကို ချစ်ခင်မှုတွေရှိတဲ့အတွက် ဒေါက်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒေါက်တာအတွက် လိုအပ်တဲ့အကူအညီတွေရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကိုပြောပါ။ အားမနာပါနဲ့၊ ဒေါက်တာကို အနီးကပ်ကူညီမယ့် ထန်းကျုံးလည်း ရှိနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက အပြောသာမတတ်ပေမယ့် စိတ်သဘောထားတော့ ကောင်းတယ်။ တစ်ယောက်ပါ။

“ဒါတောင် ခုချိန်ထိ တစ်ယောက်တည်းပဲ”

သူ့ကို ဘယ်သူက ရိုက်စစ်ပြီး မေးနေလို့များ ဒါတွေဖြေတာလဲမသိ။ ဆွန်ကျဲ့ကို မကျေနပ်သဖြင့် ခွန်ထန်းကျုံးမျက်နှာက အလိုမကျမှုတွေနှင့် တင်းမာလာသည်။

ဆွန်ကျဲ့ကတော့ သူ့အဖြစ်ကို သတိမထားမိဟန်နှင့် စကားမကျ ဆက်ဆိုနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာတော့ ထန်းကျုံးက အကောင်းဆုံးလို့ ပြောရမယ် ဒေါက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီကောင်က အားလုံးကို ကူညီတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ အစွမ်းကောင်းရဲ့ အလိုက်ကိုလည်း သိတတ်တယ်၊ ဒီကြားထဲက အခုထိမခွဲသေး”

“ဆွန်ကျဲ့ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

သူ့အကြောင်းပြောနေတာကို သဘောမကျသလို နှစ်နှစ်ကတည်းက ကြီးကြပ်လျက် အိမ်နားမလည်သည့် သူတို့ဘာသာ နှစ်ယောက်သား ချင်းလို စကားတွေပြောနေကြသည်။

အတန်ကြာပြောပြီးမှ ဆွန်ကျဲ အိမ်ကို အားနာသလိုကြည့်လာကာ...

“ဒေါက်တာ အဖန်ရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦး” ဟု ဆိုကာ အဖန်ရည်ခွက်လေး ကမ်းပေး၏။

အိမ်မှာ ဆွန်ကျဲလက်ထဲက အဖန်ရည်ခွက်လေးထဲ လှမ်းယူရင်း....

“ကျွန်မရှိနေလို့ ကိုဆွန်ကျဲတို့ အနေများခက်နေပြီလား မသိဘူး”

“ဟာ...မဟုတ်ဘာများ၊ ကျွန်တော်တို့က သေဒေါက်တာကို ပြန်အားနာရမှာပါ။ ဒီမှာက ရာသီဥတုကကြမ်းတော့ တော်ရုံလူ မခံနိုင်ဘူးဗျာ”

“တချို့ဆို ချက်ချင်းပြန်ပြေးတာပဲ”

“သူ့အကြောင်းနဲ့သူပေါ့လေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တော့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ”

ဟန်ဆောင်မှုမရှိ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ အပြုံးလှလှလေး

ဆိုလိုက်သော အိမ်ကို ခွန်ထန်းကျုံး ဘာရယ်မဟုတ် ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အိမ်ရဲ့စကားတွေဟာ သူထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး မိုးစင်း၏။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် အိမ်ကို သူ ဒီလောက်ထိ ရိုးရှင်းဖြူစင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။

သူပတ်ဝန်းကျင် သူကြားဖူးမြင်ဖူးခဲ့သမျှမှာတော့ မိန်းကလေးတွေကတော့ ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ မာနကြီးသူတွေဖြစ်ပေမယ့် အိမ်က လှသလောက် မာန်မာနကင်း၍ ရိုးသားဖြူစင်သူ။

ဖြူအနုဖတ်နေသည့် အိမ်ပုံစံလေးက ချစ်စရာ။ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ရိုးသားဖြူစင်သည်။

ဒါ ပညာတတ်၊ မြို့ကြီးသူ ဒေါက်တာမတဲ့လား။ ခွန်ထန်းကျုံးစိတ်ထဲမှာ အိမ်အပေါ် အထင်ကြီးစိတ်လေးဝင်သွားသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တော်ရုံအထင်ကြီးဖို့ ဝန်လေးတတ်

တဲ့သူအတွက် ယခု သူ့ရှေ့မှာရှိနေသော အိမ်ကိုတော့ ခွန်ထန်းကျုံး
အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်။

စူးခနဲ လက်ဖြာသွားသည့် သူ့အကြည့်များနှင့် ဖျတ်ခနဲ
အကြည့်တွေ ဆုံသွားသော အိမ်မှာလည်း မထင်မှတ်ပါဘဲ အိမ်ကို
ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်များကြောင့် အံ့သြမှုတွေ
နှင့် ရင်မှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။

သူ ဘာကြောင့် အိမ်ကို ကြည့်နေရတာပါလိမ့်။ တစ်လမ်း
လုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားကောင်းကောင်း မပြောဖြစ်
ကြပေမယ့် အိမ်အပေါ် ဂရုစိုက်မှုတွေ ရှိခဲ့မှန်းတော့ အိမ် သိသည်။

ဒါပေမယ့် ယခုလိုမျိုး အိမ်အပေါ် အကြည့်တွေ လွန်ခဲ့
ခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့။

ခုမှ ဘာကြောင့် သူ အိမ်ကို ဒီလိုကြည့်ရတာလဲ။

မျက်မှောင်လေး ခပ်ပြေပြေကြုတ်နေသည့် အိမ်ကိုမြင်မှ
ခွန်ထန်းကျုံး အကြည့်တွေ လွန်သွားမှန်း နားလည်လိုက်ကာ အိမ်ထံ
မှ အကြည့်တွေကို အမြန်ပင် လွှဲပစ်လိုက်သည်။

အဖန်ရည် (ရေခွေး)အိုး သွားဖြည့်နေသော ဆွန်ကျဲ့ အိမ်
အနား ပြန်ရောက်လာကာ...

“ဒေါက်တာ အိပ်ချင်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ မအိပ်ချင်သေးပါဘူး ကိုဆွန်ကျဲ့”

“ခရီးကကြမ်းတော့ ဒေါက်တာပင်ပန်းလာမှာပဲ၊
ဒေါက်တာ စောစောနားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟန်ဆောင်မျှပင် အိမ် မငြင်းတော့ဘဲ ခွန်ထန်းကျုံးတို့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်အတွက် ပေးထားသော
အခန်းလေးထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့လုံး ကားစီးထားရသော အိမ်၊ တကယ်လည်း
ပင်ပန်းနေပြီမို့ အခန်းတံခါးကို သေချာစွာပိတ်ပြီး နောက်မှာတော့
မီးဖိုခွေးခွေးလေးဘေးမှာထားပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွား၏။

□ □ □

အခန်း (၃)

အိမ်အတွက် ကံကောင်းသည်လို့ ပြောရမည်။ အရင်ရက်
က သည်းသည်းမည်းမည်း ကျခဲသော နှင်းမိုးများက နောက်ရက်
ရောက်သည့်အခါမှာတော့ သိသိသာသာပင် စဲသွားသည်။

နှင်းမိုးများ စဲသွားပြီမို့ ခွန်ထန်းကျုံးနှင့်အတူ အိမ်မှာ
ဆွန်ကျွဲကို နှုတ်ဆက်ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

ခွန်ထန်းကျုံး ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးထွန်းမြတ် ပြော
လိုက်သလို အိမ်ကို တစ်လမ်းလုံး လိုအပ်သည်မရှိ ကူညီစောင့်
ရှောက်လာသည်မှာ သူမတာဝန်ကျရာ မြို့လေးကို ရောက်သည်
အထိဖြစ်၏။

ဖြစ်ချင်တော့ အိမ်အတွက် နေရမည့်အိမ်က ရုတ်တရက် အဆင်မပြေ။ ကြိုတင် အကြောင်းကြားခြင်းမရှိဘဲ ရောက်လာသော အိမ်အတွက် နေရာအခက်အခဲဖြစ်နေ၏။

ဒီအခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းလိုက်သူမှာ ခွန်ထန်းကျံ ဆိုသောလူ။

အိမ်အတွက် နေရာအခက်အခဲဖြစ်နေသော အိမ်နဲ့ ခွန်ထန်းကျံ သူ့အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

အိမ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုအခက်အခဲကို မဖြေရှင်းတာ သည့်အဆုံး ခွန်ထန်းကျံ စီစဉ်သမျှ လက်ခံလိုက်၏။

“လောလောဆယ် ဒီနေရာက ဒေါက်တာအတွက် အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ဒေါက်တာအတွက် လိုအပ်တာတွေကို ကူညီမယ့်သူတွေလည်း အသင့်ရှိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာ အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

လှပကျယ်ဝန်းကာ သန့်ရှင်းသည့် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး အိမ်အတွက် လိုအပ်တာထက် ပို၍ ကြီးမားကျယ်ဝန်းနေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလှသလို ကြီးမားကျယ်ဝန်းကာ လှပသန့်ရှင်းသည့် အိမ်ကြီးကလည်း အေးချမ်းမှုကို ကြိုက်နှစ်သက်သည့် အိမ်အတွက် တကယ့်ကို နေချင်စရာ။

အိမ်မှာ ခွန်ထန်းကျံ အစီအစဉ်ကို မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ သူစီစဉ်ပေးသည့်အတိုင်း သူ့အိမ်မှာပင် နေလိုက်သည်။

အိမ် သူ့အိမ်ရောက်ပြီး နောက်နေ့မှစကာ ခွန်ထန်းကျံ၏ အရိပ်ကို မမြင်ရတော့။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးလေးရက်အထိ အိမ် သတိမထား မိပေမယ့် သုံးလေးရက် ကျော်လာသည့်အခါမှာတော့ အိမ် ခွန်ထန်းကျံကို သတိထားမိလာသည်။

ဒေါ်ခေါနူးပြင်ပေးသည့် နံနက်စာကို စားရင်း အိမ် ခွန်ထန်းကျံနှင့်ပတ်သက်လို့ ဒေါ်ခေါနူးအား မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

“ဒေါ်ခေါနူး”

“ဓန...ဘာလိုလို့လဲ ဆရာမ”

“ဟင့်အင်း...ဘာမှမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒေါ်ခေါနူးကို မေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးလေ...ငါသိတာ ဖြေမှာပေါ့ကွဲ့”

အသားညိုညို ကိုယ်ခန္ဓာဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည့် ဒေါ်ခေါနူးက စကားပြောရာတွင်လည်း ရိုးသား ပွင့်လင်းလှ၏။

အိမ် ဒီအိမ်ရောက်ပါပြီဆိုကတည်းက ဒေါ်ခေါနူးသည် အိမ်အတွက် အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ဂရုစိုက်ကာ လုပ်ကိုင်ပေးသူဖြစ်သည်။

ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသည့် တစ်အိမ်လုံးကို ဒေါ်ခေါနူးက သူတူမလေးတစ်ယောက်နှင့် နိုင်နင်းစွာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် ထားသူဖြစ်သည်။

ရောက်သည့်နေ့ကစကာ ဒီနေ့အထိ စားဖို့သောက်ဖို့ဆိုတာ လည်း အိမ်အတွက် မပူရ။

အားလုံး အိမ်အတွက် အသင့်ဖြစ်အောင် စီမံပေးထားသော ဒေါ်ခေါနူးကို အိမ်မှာ ကျေးဇူးတင်မိသလို အားလည်းကိုးရ၏။

ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သူ ပျောက်နေ သည့်အဖြစ်ကတော့ အိမ်အတွက် ထူးဆန်းနေ၏။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ခေါနူး၊ ရှင်တို့ဆရာကို ကျွန်မ မတွေ့လို့ပါ”

“ဪ...ဒါလား၊ ဆရာမက ဆရာကို မတွေ့ဆို ဆရာ က ဒီမှာရှိမှ မရှိဘဲကိုးကွဲ့”

“ရှင်”

“ဘာပြောလိုက်တယ် ဒေါ်ခေါနူး၊ ရှင်တို့ဆရာ ဒီမှာမရှိ ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ရောက်ပြီး နောက်နေ့ပဲ ဆရာမြတ် သွားတယ်”

“ခြံ ဟုတ်လား”

“ဆရာမ မသိဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဆရာမှာ ခြံတွေအများကြီး

ရှိတယ်လေ၊ စိုက်တာကတော့ အစုံပဲ၊ ဒီနယ်မှာတော့ ဆရာခြံက အများဆုံးလို့ ပြောရမယ်၊ ဆရာက အဲဒီကိုသွားနေတယ်”

“ဪ”

ခွန်ထန်းကျုံး ဒီမှာမရှိတာကို အိမ် မသိခဲ့။ တကယ်ဆို သူ ခြံထဲသွားမည့်ကိစ္စ အနည်းဆုံး အိမ်ကို ပြောသွားဖို့ကောင်း၏။ ခုတော့ ပိုင်ရှင်မရှိသည့် အိမ်မှာ အိမ်က ဧည့်သည်လုပ်နေသည်။ အိမ်စိတ်ထဲ ခွန်ထန်းကျုံးကို အားနာသွား၏။

အိမ်ကြောင့် သူ အိမ်မှာမနေဘဲ ခြံထဲကို သွားနေတာဆိုလျှင် မဖြစ်သင့်။ ဒါက သူပိုင်သည့်အိမ်။ အိမ်က ဧည့်သည်သာ။

အိမ်မှာ နံနက်စာကိုပင် ဆက်ပြီးစားနိုင်တော့။ ရင်မှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်း သူ ဘာကြောင့် ထွက်သွားရသည်လည်း အိမ် သိချင်လာသည်။ အိမ်ကြောင့် ခြံထဲကို သွားတာလား သူ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့သူ ခြံထဲသွားတာလားဆိုတာ ကွဲကွဲခြားခြား သိချင်

တာ၏။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ခြံထဲသွားနေတာလဲ ဒေါ်ခေါနုနဲ့”

“ဆရာပြောတာကတော့ ဆရာမကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်

အချစ်လို့တဲ့”

“အို”

အိမ်ကြောင့်ဆိုတာ သေချာသွားသဖြင့် အိမ် သူ့စေတနာကို အားတုံ့အားနာ အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိသည်။

လူကြည့်တော့ မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်း စကားပြောတာ ခပ်ဆတ်ဆတ်နေတတ်သူက အိမ်အတွက် အများကြီး စဉ်းစားပေးခဲ့သူဖြစ်နေ၏။

“ဆရာက အခုချိန်ထိ သူ့အိမ်ကို ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ခေါ်မလာဖူးဘူး၊ ဆရာမကို ခေါ်လာတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ”

ဒေါ်ခေါနု၏ စကားတွေက အိမ်အတွက် အံ့ဩမှုတွေ တစ်ချိုးတစ်ခု ပိုနေသည်။

ဒေါ်ခေါနုစကားအရ ခွန်ထန်းကျုံးဆိုသောလူမှာ မိန်းက

လေးတွေနှင့် ကင်းရှင်းသူတစ်ယောက်မှန်း အိမ် နားလည်လိုက် သည်။

ဒါကြောင့်များ သူ စကားပြောပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ လားမသိ။

အိမ်နှင့် တွေ့စ စကားပြောပုံ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကို သတိ ရကာ အိမ် တွေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်ခေါနူးတို့ဆရာက ဒီလိုပဲ အမြဲခြံထားနေတာ လား”

“အမြဲတော့မဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့၊ ဆရာက အကြောင်း ကိစ္စရှိရင်တော့ ခြံထဲ အခုလိုပဲ သွားအိပ်တယ်၊ သိပ်ပြီး ထူးထူး ထွေထွေအကြောင်းမရှိရင်တော့ ဒီမှာပဲနေတာများပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်တို့ဆရာ ခြံထဲသွားနေတာ ကျွန်မကြောင့် ပေါ့”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာမကို ဆရာမ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေစေချင်တဲ့သဘောပါ၊ ဒေါ်ခေါနူးတို့ကိုလည်း

ဆရာက မှာသွားတယ်၊ ဆရာမကို ဂရုစိုက်ဖို့နဲ့ ဆရာမအတွက် အားလုံး အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးဖို့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ခေါနူးရယ်၊ ကျွန်မအတွက် ဒေါ်ခေါနူးတို့ အလုပ်ရှုပ်ပြီနော်”

“အို...ဆရာမကလည်း ဘယ်ကလာ အလုပ်ရှုပ်မှာလဲ၊ ဆရာ ခြံထဲကို သွားနေလို့ စိတ်မကောင်းတာကလွဲရင် ဒေါ်ခေါနူး တို့အတွက် ဆရာမ ရောက်လာတာကို ဝမ်းသာနေတာပါ”

သူ့ဆရာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော ဒေါ်ခေါနူး ကြောင့် အိမ် အားနာသွား၏။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါ်ခေါနူး၊ ရှင်တို့ဆရာ ကျွန်မကြောင့် ခုလို ခြံထဲသွားနေတာ”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ဒေါ်ခေါနူးမှာ အားနာသွားကာ...

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ဒေါ်ခေါနူးက ဆရာ အမေပစ်မှာတစ်ခုပဲ စိုးရိမ်တာ”

“ရှင်...ဘယ်လို ဒေါ်ခေါနူး၊ သူ အမေပစ်ထွက်မှာကို

စိုးရိမ်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ဆရာက အမေပစ်ထွက်ရင် သူ့စိတ် ကြိုက် အမေကောင်မရမချင်း လိုက်တာ၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ လည်း တောထဲမှာပဲ ရက်ကြာသွားရော၊ ရက်ကြာတာ အကြောင်း မဟုတ်ပေမယ့် ဆရာ တောကောင်ကြီးနဲ့တွေ့ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှာကိုပဲ ဒေါ်ခေါနူးက ဆရာအတွက် စိုးရိမ်တာ”

ခွန်ထန်းကျုံးအတွက် စိုးရိမ်နေသည့် ဒေါ်ခေါနူးကို အိမ် မှာ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမည်မသိ။

ခွန်ထန်းကျုံး အမေလိုက်တတ်တာကို ဆရာဝန်ကြီး ဦးထွန်း မြတ်ဆီက သိထားပေမယ့် ခုလို ဇွဲရှိရှိနှင့် အမေပစ်လိုက်တတ်သည် ကိုတော့ အိမ် မသိ။

နောက်တစ်ခု အိမ် သတိထားမိသည်က ခွန်ထန်းကျုံး၏ မိသားစု။ အိမ် သတိထားမိသလောက် ယခုအချိန်ထိ ခွန်ထန်းကျုံး ၏ မိသားစုဝင်များကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရခြင်းပင်။

“ဒါနဲ့”

“ဘာများလဲ ဆရာမ”

“ဟဲ့...ကျွန်မ စပ်စုသလိုများ ဖြစ်သွားမလားပဲ”

“ဘာများမို့လို့လဲ ဆရာမရဲ့”

“ဦးခွန်ထန်းကျုံးရဲ့ မိသားစုကို ခုချိန်ထိ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသေးလို့ပါ”

“အဟင်း...ဟင်း ဒေါ်ခေါနူးက ဘာများလဲလို့၊ ဆရာမှာ မိသားစုမရှိဘူးလား ဆရာမရဲ့”

“ရှင်”

“ဆရာ ကျောင်းပြီးတဲ့နှစ်မှာပဲ ဆရာမိဘတွေ ဆုံးသွား ကြတယ်၊ ဆရာက တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ မောင်နှမ မရှိဘူး၊ ဆရာမှာ ဆွေမျိုးလည်းရှားတယ်၊ ရှိတဲ့ဦးကြီးကလည်း ခွဲမှာမနေဘူး၊ တစ်မြို့မှာနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် တူအရီးနှစ်ယောက်လုံး ဆ သိပ်ချစ်ကြတာ၊ တစ်နှစ်တစ်ခါလောက်တော့ သူတို့ချင်း တွေ့ပါ တယ်၊ ဆရာဦးကြီးကလည်း ဆရာလို လူပျိုကြီးပဲလေ”

“သြော်”

အိမ်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ခွန်ထမ်းကျုံးနှင့် ပတ်သက်ကာ သူ့အကြောင်း သိခွင့်ရလိုက်သည်။

“ဒေါ်ခေါနူးဆရာက ဘာကြောင့် ခုချိန်ထိ အိမ်ထောင် မပြုသေးတာလဲ”

“ဒါတော့ ဆရာကို ကိုယ်တိုင်မေးမှပဲ သိမှာ ဆရာမဒေါ်ခေါနူးအထင်တော့ ဆရာမှာ ခုချိန်ထိ ချစ်ရကြိုက်ရမယ့် မိန်းကလေး မတွေ့သေးလို့နဲ့တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မပတ်သက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဆရာမတော့ ထူးထူးခြားခြားလို့ ပြောရမယ်”

“ဆရာအိမ်အထိ ခေါ်လာတာ”

“အို”

ရိုးရိုးသားသားဆိုပေမယ့်လည်း ဒေါ်ခေါနူးစကားက အိမ်အတွက် အနှောင့်အယှက်မလွှတ် ဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ သိမိမဟုတ်။

အိမ်ကတော့ ဒေါ်ခေါနူးစကားကြောင့် ပါးလေးနှစ်တ

ရဲရဲတောက်သွား၏။

“ဆရာမက ဆရာမိတ်ဆွေရဲ့တပည့်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာက ဆရာမ ဒီကိုရောက်လာမယ်ဆိုကတည်းက ဆရာမအတွက် အားလုံးပြင်ဆင်ထားတာ”

“ရှင်”

“ဒေါ်ခေါနူး ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်မအတွက် ပြင်ဆင်ထားတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ဆရာမအတွက် နေဖို့အခက်အခဲ လောလောဆယ်ဖြစ်မှာ ဆရာကသိတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာမလာရင် အားလုံးအသင့်နေနိုင်အောင် ဆရာက ပြင်ဆင်ပေးထားတာ။ ဒါတောင် ဆရာက ဆရာမအတွက် အဆင်ပြေပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ”

အိမ် သူ့စေတနာကို နားလည်လိုက်ရပါပြီ။ ဆရာမ၏ အိမ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆိုတာထက် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းမသိ

သေးသည့် လူတစ်ယောက်အပေါ် စေတနာထားတတ်သည့် သူစိတ်ကိုလည်း အိမ် မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

“ဆရာမကိုမြင်တော့ ဆရာက အံ့သြနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုမြင်တော့ အံ့သြတာလဲ ဒေါ်ခေါနဲ့”

“ဒီကိုပြောင်းလာတဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဒီလောက်ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် လှလှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ဆရာက ထင်မထားခဲ့ဘူးတဲ့၊ ဆရာမကိုမြင်တော့”

“အမည်း...ကျွန်မကိုမြင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ ဒေါ်ခေါနဲ့”

“ဆရာက ပြောတယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီလောက်ခရီးဝေးတဲ့ နေရာမှာ လာပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ ဆရာမကိုလည်း သူ ချိုးကျူးတယ်၊ တာဝန်သိစိတ်နဲ့ ဘဝကို ခွဲခြားတတ်တဲ့”

ထိုစကားကို အိမ်ရှင်ထံ အပြည့်အဝတော့ဖြင့် မသာယာနိုင်ပါ။ တကယ်တမ်း အိမ်ရှင်ထံက ခံစားမှုတွေကို အိမ်သာသိသည်။

ကိုကိုမောင်ကြောင့် ရင်မှာ နာကျင်ခဲ့ရသည့် ဝေဒနာတွေက အိမ်နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ သိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

နာကျင်နေရဆဲဖြစ်သည့် နှလုံးသားခံစားမှုတွေနှင့်သာ အိမ်သည် ကိုယ်အဖြစ်ကိုယ် မချိုးပြူးကို ဟန်လုပ်၍ပြူးလိုက်သည်။

□ □ □

အခန်း (၄)

“ဆရာမ...ဆရာမ”

“ထပါဦး”

တံခါးခေါက်သံ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် အိမ်ကို စိုးရိမ်တကြီး

ခေါ်လာသူက ဒေါ်ခေါနူး။

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်နေရာမှ ညကြီးသန်းခေါင် တံခါး
ခေါက်သံကြောင့် လူက လန့်သွားရကာ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဆို
သော စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနှင့် အိမ် အိပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထလျက်
တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ခေါနူး...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာ...ဆရာ”

“ဟင်...သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာ အဲလိုက်ပစ်တာ တောကောင်နဲ့တွေ့ပြီး ဒဏ်ရာ ရခဲ့တာ၊ ခု အဖျားတွေ အရမ်းကြီးနေလို့ ဆရာမ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“သူ ခု ဘယ်မှာလဲဟင် ဒေါ်ခေါနူး”

“ဆရာကို ခြံထဲက ခေါ်လာခဲ့တယ် ဆရာမ၊ ခု ဆရာ သူ့အခန်းထဲမှာ”

ဒေါ်ခေါနူးနှင့်အတူ အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးအခန်းထဲသို့ ရောက် ခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် အဖျားသွေးကြောင့် တအင်းအင်းနှင့် ညည်းညူနေသော ခွန်ထန်းကျုံး။

တောကောင်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပါသည်ဆိုသော ခွန်ထန်း ကျုံး တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့်။ ဒီဒဏ်ရာတွေ ကြောင့်ထင် ခွန်ထန်းကျုံး အဖျားတွေကြီးနေ၏။

အိမ် အပူချိန်ကို တိုင်းကြည့်လိုက်တော့ အပူချိန်က တစ်ရာ လေးကျော်နေပြီ။ ဒါကြောင့်ထင် ခွန်ထန်းကျုံးမှာ အဖျားသွေးတွေ ကြီးလျက် လူက သတိလစ်မတတ်ဖြစ်နေသည်။

“ဒေါ်ခေါနူး...ကျွန်မကို ရေခွေးပေးပါ”

ခွန်ထန်းကျုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်မှာ အချိန် ခဆိုင်းတော့။ ခွန်ထန်းကျုံးအတွက် လိုအပ်တာတွေ စမ်းသပ်ပြီး ဆေးထိုးလိုက်သည်။

“ဆရာအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဆရာမ၊ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်ရ လားဟင်”

ခွန်ထန်းကျုံး အခန်းထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ် မျက်နှာလေးတွေ နှင့် ရုပ်နေသော ဦးမန်းဇာလျန်း၊ ဒေါ်ခေါနူး၊ ပါလ်ရီနှင့် ဆလိုင်း ထန်။

ဦးမန်းဇာလျန်းအမေးကို အိမ် ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း

“ပြောရရင်တော့ စိုးရိမ်ရတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ၊ လောလော ဆယ် ဆေးထိုးပေးထားတယ်၊ ပြီးတော့ လူနာအခြေအနေကို ကျွန်မ

ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်နေမှာလို့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“အကြောင်းထူးရင် အခြေအနေကို ချက်ချင်းပြောမှာပါ”

အားလုံးထံမှ သက်ပြင်းရှိကံသံ ကြားရ၏။

“သူ့မှာ ဒီလောက်ဒဏ်ရာတွေရထားတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို ချက်ချင်းခေါ်မလာတာလဲရှင်”

“အပြစ်တင်လည်း ခံရမှာပါပဲ ဆရာမ၊ ကျုပ်တို့လည်း ဆရာကို ပြောပါသေးတယ်၊ ဒဏ်ရာတွေရကတည်းက ဆရာမနဲ့ ပြဖို့ပြောပါတယ်၊ ဆရာက လက်မခံဘူး”

“အခုလိုဖျားပြီး လှဲနေတော့မှပဲ ကျုပ်တို့လည်း ဆရာကို ဒီခေါ်ခဲ့ရတာပဲ”

“ဖြစ်ရလေရှင်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ရှင်တို့ဆရာက ဘာကိစ္စ ကျွန်မကို မကစေချင်ရတာလဲ၊ ဒီဒဏ်ရာတွေကို ဒီလိုကြိတ်မှိတ်ကု လို့ရှာတဲ့လား”

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သော အိမ်မှာ အဖျားတွေကြီးကာ သတိလစ်မတတ် ဖြစ်နေသော ခွန်ထန်းကျုံးကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာ

ခေါ်သောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးမန်းဇာလျန်းမှာ နှုတ်ပိတ်သွားကာ တစ်ခန်း လုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

အိမ်မှာတော့ ဒဏ်ရာတွေနှင့် ခွန်ထန်းကျုံးကို မြင်လိုက် တတည်းက သူ့အစား ရင်တွေပူနေသည်။

ခုလိုအကြောင်းစုံကို သိရတော့ အိမ်ရှင်ထံ ဆိုဖွယ်မရှိ တော့။ သွေးသားရင်းချာတစ်ယောက် ဝေဒနာတွေ ခံစားရသည်ကို မြင်လိုက်သလိုမျိုး လူက တစ်ကိုယ်လုံး စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ဖြစ်သွား သည်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သော အိမ်အနေနှင့် လူနာမျိုးစုံ ခံစားမိသည်က ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အိမ်မှာ အိမ်ကိုယ်အိမ် အားမလို အားမရ မချင့်မရဲဖြစ်မိသည်။ အဖျားရှိနေဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော ခွန်ထန်းကျုံး မျက်နှာချောချောကိုကြည့်ရင်း အိမ် သက်ပြင်းချလိုက် သည်။

ဦးမန်းစာလျန်းနှင့် ဒေါ်ခေါနူးတို့ကတော့ ခွန်ထန်းကျုံး
နားမှာ အိမ်ကိုယ်တိုင် ရှိနေ၍ အားလုံးစိတ်ချနေကြသည်။

“အားလုံး အနားယူကြပါ။ လူနာကို ကျွန်မ ဂရုစိုက်လိုက်
ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ဆရာမသာ ဒီမှာ
အသင့်ရှိမနေရင် ဆရာအခြေအနေကို တွေးတောင်မတွေးရဲဘူး”

“သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား
ပေးမှာပါ”

“ဒေါ်ခေါနူးတို့ကတော့ ဆရာမကိုပဲ အားကိုးပါတယ်၊
ဆရာမအတွက် စိတ်ချပါရစေရန် ဆရာမ”

ဒေါ်ခေါနူးမှာ အိမ်လက်လေးကို ဆွဲကိုင်ကာ အားကိုး
တကြီး ဆိုလိုက်သည်။

အိမ်မှာ ဒေါ်ခေါနူးကို ပြန်၍အားပေးရင်း

“စိတ်ချပါ၊ သူ့ဘေးမှာ ကျွန်မ ရှိနေသရွေ့ ဘာမှမဖြစ်
စေရဘူးဆိုတာ ဒေါ်ခေါနူးကို ကျွန်မ ကတိပေးတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာမရယ်၊ ဒီစကားကြားရတာ
ဒေါ်ခေါနူးတော့ ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းမသိဘူး၊ ဆရာမကိုလည်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ဒေါ်ခေါနူးရယ်”

“ဪ...ဆရာမ၊ ဒေါ်ခေါနူး ဆရာမအတွက် စွပ်ပြုတ်
လေး သွားပြုတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဆရာ သတိရလာရင် သောက်ရ
အောင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားပါ ဒေါ်ခေါနူး”

ဒေါ်ခေါနူးမှာ ဆရာ ခွန်ထန်းကျုံး၏မျက်နှာကို တစ်ချက်
ကြည့်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

လူနာမှာလည်း ဆေးရှိန်၊ အဖျားရှိန်ကြောင့် မလှုပ်ပါ။
အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးဘေးတွင်နေကာ သူလိုအပ်တာများကို တစ်ချိန်
လုံး ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာ၏။ စောစောက အပူရှိန်တွေ
ကြီးခဲ့သော ခွန်ထန်းကျုံး။ ခုတော့ အဖျားက စောစောကလောက်

မရှိတော့။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချွေးလေးတွေကလည်း စို့လာပြီမို့ ဦးမန်း
ဇာလျန်းနှင့် ဆလိုင်းထန်တို့ အကူအညီနှင့်ပင် ခွန်ထန်းကျုံးကို
အဝတ်အစား လဲပေးလိုက်သည်။

ခွန်ထန်းကျုံးကို ချွေးသုတ် အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်မှာတော့
ခွန်ထန်းကျုံး အနည်းငယ် သက်သာသလိုရှိလာသည်ထင် လူက
လှုပ်လာ၏။

စောစောကထက်စာလျှင် အခြေအနေများစွာကောင်းလာ
ပြီဖြစ်သော ခွန်ထန်းကျုံးကြောင့် အားလုံး မျက်နှာတွေ ဝင်းပသွား
၏။

“ဆရာမ...ကျေးဇူးပဲ၊ ဆရာ သတိရလာပြီ”

“ရှင်တို့ဆရာ သတိရလာတာ ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာ
ပါတယ်ရှင်”

“ဆရာကြောင့် ဆရာမ ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဆရာမ သွေးနှေး
လိုက်ပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာအနားမှာ စောင့်နေပါတယ်”

“ရပါတယ် ဦးမန်းဇာလျန်း၊ ကျွန်မ ရှင်တို့ဆရာ သတိ
ကောင်းကောင်းရလာတဲ့အထိ ဒီကပ် စောင့်နေပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာပဲ ဆရာမရယ်၊ မနက်လည်း ဆရာမ အလုပ်
သွားရဦးမှာ၊ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စိတ်ချပါ
ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဆရာအနားမှာ ရှိနေမှာ၊ ဆရာမသွားနားပါတော့”

နုနုနုနုနု အိမ်အတွက် အားနာရသလို ဦးမန်းဇာလျန်း
မှာ ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ခြံထဲမှာထက်စာရင် ဆရာ
အတွက် တစ်အိမ်ထဲမှာ ဆရာမရှိနေတာနဲ့တင် ကျုပ်တို့ ဆရာ
အတွက် အားရှိပါပြီ၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် ကျုပ်တို့ ဆရာမကို
ဖာခေါ်ပါ့မယ်၊ ခုတော့ ဆရာမ နားလိုက်ပါဦး”

ဆလိုင်းထန်ကပါ အိမ်ကို နားခိုင်းနေပြီမို့ အိမ် ခွန်ထန်းကျုံး
အတွက် လိုအပ်တာများ မှာပြီး အိမ်အခန်းကို ပြန်ခဲ့၏။

သို့သော် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ သူ့အတွက် ရင်မှာ
စိတ်မချ။

အိမ်မှာ အတွေးတွေနှင့်ပင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

အပြင်မှာ ဆူဆူညာညာအသံများကြောင့် အိမ်မျက်ဝန်းများ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ၏။ လူကလည်း ဒီတံခနဲ ခုန်သွားသည့် ရင်ခုန်သံ တွေနှင့် အခန်းအပြင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“ဟင်...ဒေါ်ခေါနူး၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဆူဆူညာညာ အသံတွေနဲ့”

အိမ်အခန်းနား ရောက်လာသော ဒေါ်ခေါနူးကို အိမ်မှာ မေးလိုက်တော့...

“ဆရာမရယ် လုပ်ပါဦး၊ အားလုံးတော့ ဒုက္ခရောက်ကုန် တော့မှာပါပဲ၊ ဆရာမ ကူညီပါဦး”

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ပြောနေသော ဒေါ်ခေါနူးစကားကို အိမ်မှာ နားမလည်။

“နေပါဦး ဒေါ်ခေါနူးရဲ့၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို သေချာနားလည်အောင် ပြောပါဦး”

“ဆရာလေ...ဆရာပေါ့”

“ဟင်...သူ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊ ဘာလဲ အဖျားတွေပြန် တက်လို့လား”

“အို...မဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့၊ မဟုတ်ဘူး၊ အဖျားပြန် တက်တယ်ဆိုရင် ဘာအရေးလဲ၊ ခုက...ခုက”

“အို...ခု ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ ဒေါ်ခေါနူး ရယ်”

“ဆရာမလေ သူရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ တောကောင်ကြီးကို သွားပစ်မလို့တဲ့၊ ဆရာမ တားပေးပါဦးကွယ်”

“ဟင်”

အိမ်မှာ အံ့သြရလွန်းသဖြင့် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား ၏။ ဒေါ်ခေါနူးကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း အိမ်ကို အားကိုးသည့် အကြည့် ကြည့်နေ၏။

ဒေါ်ခေါနူး၏အကြည့်တွေကြောင့် အိမ် ရင်မောသွား သည်။

“လုပ်ပါဦး ဆရာမရယ်၊ ဆရာကို တားပေးပါဦး”

“နေပါဦး ဒေါ်ခေါနုနုရယ်၊ သူ့မှာက အဖျားကလည် ပျောက်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဒီလိုအချိန်က သူ့ကိုယ်တိုင် အိပ်ရာထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနေရမှာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ခေါနုနု ပြောတာပေါ့၊ ဒီလိုအခြေအနေ က ဆရာ တောထဲကိုပြန်သွားဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လာမိ ဆရာမရယ်၊ ဆရာကို ဆရာမ လိုက်တားပါဦးနော်”

“အို”

အိမ်က သူ့ကိုတားရမယ်တဲ့လား။ လူကြီးတွေဖြစ်တဲ့သူတို့ တောင် တားလို့မရသည့် လူတစ်ယောက်ကို အိမ်က ဘယ်လိုတား ရမည်နည်း။

တားရအောင် ခွန်ထန်းကျုံးနှင့် အိမ်တို့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ရင်းနှီးသူတွေလည်းမဟုတ်။ ပြီးတော့ အိမ်က သူ့အိမ် ရဲ့နည်းပါ။

ဒါကိုသိရက်နဲ့ ဒေါ်ခေါနုနုက အိမ်ကို ဘာကြောင့် တားခိုင်းနေတာလဲ။

အိမ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ အားကိုးတာဖြစ် နိုင်သည်။

အိမ် ရောက်ရှိချိန်မှာတော့ ခွန်ထန်းကျုံးက တကယ် အခန်းထဲကထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေ၏။

ဦးမန်းဇာလျန်းနှင့် ဆလောင်းထန်းမှာ ခွန်ထန်းကျုံးကို မသွားဖို့ တားနေပေမယ့် ခွန်ထန်းကျုံးက ကျမစိုက်။ အခန်းထဲမှာ ဆွဲသူက ဆွဲနှင့် ဝရန်းသုန်းကား။

“ဦးခွန်ထန်းကျုံး”

“ဆရာမ”

လှုပ်ရှားမှုအားလုံး ရပ်သွားသည်။

သူ့မှာမည်ကို လေးလေးနုနုနုခေါ်ရင်းက အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးရှေ့ မျက်နှာတင်းတင်းလေးနှင့် ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“လုပ်ပါဦး ဆရာမရယ်၊ ဆရာကို တားပါဦး”

ဦးဇာလျန်းက အိမ်ကို အားကိုးတကြီး တိုင်တည်သည်။ အိမ်နှင့် ခွန်ထန်းကျုံး အကြည့်ချင်း ဆုံသွား၏။ ဘယ်သူမှ အကြည့်

ကိုမလွဲ။

“ကျုပ်ရှေ့ကဖယ်ပါ ဒေါက်တာ”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ မဖယ်နိုင်ဘူး၊ ဒီအတွက် ကျွန်မ မှားတယ်ဆိုလည်း အဲဒီအမှားကို ကျွန်မပဲငါ့ထက်ပိုမယ်”

“ကျုပ် ဒီကောင်ကြီးကို ပြန်ပြီး ရင်ဆိုင်မှဖြစ်မယ် ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်ကို ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်တဲ့ကောင်ကြီးကို ကျုပ် မကျေနပ်ဘူး”

ပြောလည်းပြော ခွန်ထန်းကျုံး အခန်းထဲမှထွက်ရန် ပြင်နေ သည်။

အိမ်မှာ ဖျတ်ခနဲဆိုသလို သူ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲ ထားလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ...ရှင်ကိုယ်ရှင်လည်း ကြည့်ပါဦး၊ ဒီလောက် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အဲဒီတောကောင်ကို ရှင်ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲဆိုတာ”

“ဖယ်ပါ...ဒေါက်တာ၊ ခုချိန်မှာ ကျုပ် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်ကြီးကို ကျုပ်လက်နဲ့ သတ်မယ်

သိလား”

သူ ကမူးရှူးထိုးပြောရင်းက အိမ်လက်ထဲမှ သူ့လက်ကို ခုန်းထွက်လိုက်၏။

“ဆရာ သတိထားပါဦး၊ ဒီကောင်ကြီးကို ခုချိန် ဆရာ ရင်ဆိုင်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒေါက်တာပြောတာကို ဆရာ လက်ခံလိုက် ခါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာမက နေလည်းကောင်း သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ စိတ်ကိုလျှောထားပါဦး ဆရာ”

သွားမည်တက်ကလုပ်နေသော ခွန်ထန်းကျုံးကို ဝိုင်းဆွဲ ချီရတာနှင့် အခန်းထဲ ရုန်းရုန်း ရုန်းရုန်းဖြစ်နေ၏။

လူကိုယ်တိုင်က နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်သလို စိတ် ကောင်းကိုယ်ပါ လုပ်ချင်သော ခွန်ထန်းကျုံးကိုကြည့်ပြီး အိမ် စိတ်မ ညှပ်နိုင်တော့ပါ။

ဘယ့်နှယ် ကလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်ပါဘဲ ဘာကြောင့်

ဒီလောက်ပြောရခက်နေရသည် မသိ။

ကြာတော့ အိမ်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပြီနို့ အိမ်လက်တွေ
ကို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲ ဖယ်ခွာလိုက်ပြီး...

“ဖယ်လိုက်ပါ ဦးမန်းဇာလျှန်း၊ သူ ဒီလောက်သွားချင်
နေရင်လည်း သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

“ဟင်”

အိမ်စကားကြောင့် အားလုံး အံ့သြသွားသလို အကြည့်
တွေက အိမ်ထဲ ရောက်လာသည်။

“ဆရာမ...ဆရာမ”

“ရှင်တို့ဆရာက ကလေးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ စဉ်းစား
တတ်တဲ့ အသိဉာဏ်ရှိတာပဲ၊ လူတစ်ဖက်သား စိတ်ဆင်းရဲအောင်
လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့လူမျိုးဆိုလည်း သူ့ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်
ပါတော့”

ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်စကားကြောင့် မျက်နှာကြီးနီရဲသွားသည်
ဒီနောက် သူ အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး...

“ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်က သူများစိတ်ဆင်းရဲအောင်
လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့လူမျိုး ဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

အိမ် သူ့ကိုမကြည့်ပါ။

“ဒါတော့ ရှင်ကိုယ်ရှင် စဉ်းစားပေါ့၊ အားလုံးရဲ့ရင်ထဲ
မှာ ရှင်အတွက် ဘယ်လောက်စိုးရိမ်နေရလဲဆိုတာ”

အိမ်၏ ထိုစကားတစ်ခွန်းကပင် ခွန်ထန်းကျုံး၏ လှုပ်ရှား
မှုများကို ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

အိမ်ထဲမှ ‘အားလုံးရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှင်အတွက် စိုးရိမ်နေပါ
ဘယ်’ဆိုသောစကား။ ဒီစကားက သူ့ရင်ကို ဘယ်လောက်ထိ
တော်၍င်းစွာ ထိမှန်သွားသည်မသိ သူ့စိတ်အားလုံးကို အဆုံးအထိ
အညှစ်ချလိုက်၏။

“ဟင်...သွေးတွေ၊ ဆရာဒဏ်ရာက သွေးတွေထွက်နေ
ပြီ”

“ဟင်”

ငြိမ်ငြိမ်လေး နေရမယ့်အချိန်မှာ လူက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား

လုပ်လိုက်သဖြင့် ခွန်ထန်းကျုံးဒဏ်ရာက သွေးတွေထွက်လာ၏။
အိမ်မှာ မျက်မှောင်လေး ကုပ်ကွေးသွား၏။

“ဦးခွန်ထန်းကျုံး ရှင် ဒီပုံအတိုင်း ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင်
တော့ ရှင်ဒဏ်ရာက ဒီထက်ပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်၊ ရှင်လည်း ပညာ
တတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ခုချိန်မှာ ရှင်အတွက် ဒဏ်ရာကပိုပြီး အရေး
ကြီးတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ရှင် ခုတင်ပေါ်မှာ သွားလဲ့နေပါ”

အိမ်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ခွန်ထန်းကျုံး
ခုတင်ပေါ် ပြန်လဲ့ချလိုက်မှ အားလုံး သက်ပြင်းချလိုက်ကြ၏။
ခွန်ထန်းကျုံးမှာတော့ သူ့ကို ဒဏ်ရာရစေသော တောကောင်ကြီး
အပေါ်မှာ မကျေမနပ် မချင့်မရဲဖြစ်နေ၏။

အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးဒဏ်ရာကို ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်း
ဆေးထိုး၊ ဆေးတိုက် အားလုံးရှုပ်သွား၏။

ထို့နောက် ဆေးအရှိန်ဖြင့် ခွန်ထန်းကျုံး နှစ်ခြိုက်စွာ
ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားသည်။

ခုချိန်ထိ ဦးမန်းဇာလျန်းတို့ မအိပ်ရသေး။

“ဦးမန်းဇာလျန်းတို့ သွားအိပ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ လူနာကို
ကြည့်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ
သည်။ သူတို့ဆရာကို အိမ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမည့်
အရေး အားလုံး တွေးပူနေကြသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလားဆရာမ၊ ဆရာကို ကျုပ်တို့ပဲ စောင့်လိုက်
ပါ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ ရှင်တို့ ခဏနားလိုက်ပါ၊ ကျွန်မ လိုအပ်
ရင် ရှင်တို့ကို နှိုးလိုက်မယ်”

သည်တစ်ခါတော့ ဦးမန်းဇာလျန်းရော၊ ဆလိုင်းထန်ပါ
မမြင်းတော့ပါ။ အိမ်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွား
သည်။

အခန်းထဲတွင် အိမ်နှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတော့မှ
အိမ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ခွန်ထန်းကျုံး၏ တစ္ဆေထိုးဆန်သော
စိတ်ကိုလည်း အံ့သြနေမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒီလို ခေါင်းမာမာနှင့် ဂျစ်ကွဲတတ်သည့် လူနာမျိုးနှင့်လည်း တွေ့ကြုံဘူးသည်မို့ အိမ်အတွက် မထူးဆန်းပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ တောထဲပြန်သွားမည့် သူစိတ်ကူးကို နားမလည်။

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ညည်းညူသံနှင့်အတူ အဖျားတက်လာသဖြင့် လူနာကို ရေဖတ်တိုက်၊ အဖျားတိုင်း၊ မနားတမ်းပြုစုပေးနေမိသည်မှာ မောရမှန်းပင်မသိ။

အဖျားကျပြီး ခွန်ထန်းကျုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားမှ အိမ်လည်း သူနားမှာ လူနာစောင့်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်ပျော်သွားရာက ပထမဆုံး အိပ်ရာက ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသူက ခွန်ထန်းကျုံး။ သူ့ကိုပြုစုရင်း သူ့အိပ်ရာဘေးမှာ တစောင်းလေး မျက်နှာတင်၍ အိပ်ပျော်နေသော အိမ်မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်လိုက်ချိန် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး နွေးသွားကာ လှပသော မျက်နှာ

လေးကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူ့ကြောင့် အိမ် ပင်ပန်းသွားပြီ။ အိမ်နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆို ခွန်ထန်းကျုံးလို စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ပြုတတ်သူတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလို စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်မည်မထင်။ အိမ်ကတော့ သူ့အပေါ်မှာ ရင်ထဲကလာသည့် စေတနာ၊ မေတ္တာနှင့် ထူးရောစိတ်ပါ အပင်ပန်းခံ ပြုစုပေးခဲ့သည်။

ခွန်ထန်းကျုံး သက်ပြင်းတစ်ချက်၊ ချလိုက်မိ၏။ ဝန်ခံရဉာဏ်ရှိလျှင် အိမ်ကို သူချစ်မိနေပြီလား။ ဒါကို ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။ သိ၍လည်း အိမ်နားမှာ သူမနေ။ အိမ်နှင့်ဝေးရာမှာ သူ့ရင်ထဲက အချစ်ဝေဒနာကို တိတ်တဆိတ် ခြေသိမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဝေဒနာမှန်း အစတုန်းက ခွန်ထန်းကျုံးကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားနေရတာတွေ လျော့သွားမည်။ ပျောက်သွားမည်ဟု ထင်ခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့မှာ ခွန်ထန်းကျုံး ထင်သလိုဖြစ်မလာခဲ့။

အလုပ်ထဲမှာ အာရုံကို နှစ်ထားတုန်း ခဏပဲ အိမ်ကို မေ့ချင်မေ့မည်။ တခြားအချိန်တွေမှာ အိမ်က သူ့အာရုံမှာ အချိန်ပြည့် ဆိုတော့ သူ့မှာ အခက်တွေ့ရသည်။ ကြံရာမရသည့်အဆုံး တောထဲ အမဲပစ်သွားရာမှ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ အခုတော့ သူ ဝေးဖို့ ကြိုးစား နေသည့် အိမ်က သူ့နားမှာ နီးနီးကပ်ကပ်။ လှပသော အိမ်မျက်နှာ ကို စိုက်ကြည့်နေတုန်း လှပသော အိမ်မျက်ဝန်းအစုံ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ၏။

“ဟင်...ရှင် နီးနေပြီဟုတ်လား”

ဖျတ်ခနဲ အိမ်လက်ဝါးလေးက သူ့နဖူးကို လာထိသည်။

“ကိုယ်ပူနေတုန်းပဲ၊ နေဦး ရှင်ကို ဆေးတိုက်မယ်”

အိမ်က ခွန်ထန်းကျုံးအကြည့်တွေကို သတိမထားမီး၊ ဆရာဝန်စိတ်နှင့် လူနာကိုကြည့်၍ ချက်ချင်း ဆေးတိုက်ဖို့ပြင်ပြီး အိမ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ဆေးတိုက်သည်။ ခွန်ထန်းကျုံးက အိမ် ယူလာပေးသည့် ဆေးအားလုံး သောက်လိုက်၏။

“ဒေါက်တာ”

“ရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကြောင့် ဒေါက်တာ ပင်ပန်း သွားပြီ”

“နောက်ထပ် ကျွန်မကို မပင်ပန်းစေချင်ရင် ဘွန်မစကား ဟို ရှင် နားထောင်ပေါ့၊ ကဲ အားရှိသွားအောင် အိပ်လိုက်ဦး”

ခွန်ထန်းကျုံးက အိမ်စကားအဆုံးမှာ နာခံလွယ်သော ထလေးငယ်လို မျက်ဝန်းအစုံကို ပိတ်လိုက်တာကို ကြည့်ပြီး အိမ် တွေ့နပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

□ □ □

၇၃၈

အခန်း (၅)

“ကျုပ်ကြောင့် ဒီရက်တွေမှာ ဒေါက်တာ ပင်ပန်းနေပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်မကြောင့် လူတစ်ယောက် ပြန်ပြီး
ကျန်းမာလာတာကိုပဲ ကျွန်မက ဝမ်းသာတယ်”

အပြုံးလေးနှင့် ပြောလိုက်သည့် အိမ်စကားကြောင့်
ခွန်ထန်းကျုံးရင်မှာ အေးမြသွား၏။

“ဒေါက်တာကျေးဇူးကို ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်
ဘူး”

အိမ်က သူ့စကားကို ဘာမှပြန်မဆိုဖြစ်ပါ။ သူ့အတွက်
လိုအပ်သည်များကို သူမ လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ပြီး...

“ဦးခွန်ထန်းကျုံးကို ကျွန်မ တစ်ခုပြောပါရစေ”

“ပြောပါ”

ခွန်ထန်းကျုံးမှာ လှပသော အိမ်မျက်နှာလေးကို စိတ်လိုလက်ရ ငေးမကြည့်မိအောင် သူ့အကြည့်များကို ခပ်လွှဲလွှဲထားရင်းက ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ကူညီခဲ့တာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးခွန်ထန်းကျုံး၊ ကျွန်မ ဒီက သွားပါရစေတော့”

“ဗျာ”

အိမ်စကားကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့အကြည့်များက လှပသော အိမ်မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာကြောင့်လဲ ဒေါက်တာ၊ ဒီနေရာက ဒေါက်တာအတွက် အဆင်မပြေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်”

“ကျွန်မ အရိုးရှင်းဆုံး ဝန်ခံရရင်တော့ ရှင်ကြောင့်ပဲ ဦးခွန်ထန်းကျုံး”

“ဗျာ...ဘယ်လို ကျုပ်ကြောင့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

အိမ် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို တင်းတင်းစေ့လိုက်၏။

ဒီနောက် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေနှင့် မရိတ်သိုင်း

နုသေးသည့် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင် ခြံထဲ ခုလိုသွားနေတာ ကျွန်မကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ် ဦးခွန်ထန်းကျုံး”

“ဒေါက်တာ”

“နေဦး၊ ကျွန်မစကားမဆုံးသေးဘူး၊ ကျွန်မကြောင့် ရှင် ခုလို ခြံထဲမှာ ဒုက္ခခံပြီး သွားနေတာကို ကျွန်မ ဒီအတိုင်းမသိဟန် ဆောင်နေနိုင်မယ်လို့များ ရှင်ထင်နေလားဟင်၊ တကယ်ဆို ဒီလို ခုတွေကို ကျွန်မကသာ ခံရမှာပါ၊ ခုတော့ ကျွန်မကြောင့် ရှင်”

သူ အခုလိုဖြစ်ခြင်းအပေါ် အိမ်ကြောင့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်နေသော အိမ်ကို ခွန်ထန်းကျုံးမှာ ရင်မှာလှုပ်ခတ်လျက် သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ချုပ်တီးနေ၏။

ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့စူးစူး မကြည့်
အောင် ကြိုးစားရင်း...

“ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဲလိုထင်ရတာလဲ ဒေါက်တာ
တကယ်တော့ ခြံထဲ ကျုပ်သွားနေတယ်ဆိုတာ”

“ကျွန်မ အနေခက်မှာစိုးလို့ မဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်း ဖျတ်ခနဲ ဆုံသွားသည့်
လှပရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းပြာထဲ ကျရှုံးလုဆဲမှာ ခွန်ထန်းကျုံး
အရင်ဦးအောင် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ကြာလျှင် သူ့ရင်ထဲ
မျိုသိပ်ထားရတဲ့ အချစ်တွေ ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲသွားမိမှာစိုး၍ပါ။

“ဒေါက်တာ ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် အလုပ်ထဲ
ကြောင့် ခြံထဲသွားနေတာပါ။ ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့။”

ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ရှိသည့် အိမ်မှာ သူမအနေ
မလွတ်လပ်မှာစိုး၍ ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေပါစေတော့ဆိုသည့် စေတနာနှင့် ရှောင်သွားခြင်းသာဖြစ်ပေ။
သူ့စေတနာကို ထုတ်မပြောပါ။

ဒါကို အိမ် သိပါသည်။ သူမပြောပေမယ့် သူ့စေတနာကို
ဒေါ်ခေါင်းနားပြောပြ၍ အိမ် သိပြီးပါပြီ။

“ထားပါလေ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ
ဒီမှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်ကြောင့်လား”

အိမ်က သူမေးတာမဖြေ။

“အိမ်အတွက် အိမ်ရှားရှာခိုင်းထားတယ် ဦးခွန်ထန်းကျုံး”

“ဒေါက်တာ”

“အိမ်ကို စေတနာထားပြီး ကူညီပေးခဲ့တဲ့ ဦးခွန်ထန်းကျုံး
ကျေးဇူးတွေကို အိမ် အမြဲသတိရနေမှာပါရင်”

ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကို ဘာမှမပြောနိုင်။ လှပသောအိမ်ကို
သာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီစကားတွေ
ဆို မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင် ခုလို ခြံထဲမှာ အနေဆင်းရဲ၊
အစားဆင်းရဲနေတာကိုလည်း ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး၊ တကယ်တမ်း

သွားချင်းသွားရင် ကျွန်မကသာ ဒီကနေ ထွက်သွားရမှာ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က သွားခွင့်မပြုဘူးဆိုရင်ရော”

အိမ်က သူစကားကို ချစ်မြတ်နိုးစရာကောင်းအောင် လှူစွာပြုံးလျက် ခွန်ထန်းကျုံးကို မျက်နှာကပ်ဝန်းလေးနှင့် ကြည့်ရင်း

“ရှင် ဒီမှာပြန်နေပါ ဦးခွန်ထန်းကျုံး၊ ကျွန်မ ဒီကထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ဟင်”

ပြေပြေတွန့်ထားသည့် မျက်မှောင်နှစ်ဖက်မှာ ပို၍ကြွယ်ဝသွားကာ...

“ဘာကြောင့်လဲ ဒေါက်တာ၊ ဘာကြောင့် ဒေါက်တာ ခုလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ”

“ရှင်အတွက်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“ဘာ”

ခွန်ထန်းကျုံး သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာပင် သူ့

အတွက် အိမ်ပန်းလေးပေါ် ခပ်တင်းတင်းရောက်ရှိသွားသည်။

“နေပါဦး၊ ကျုပ်အတွက်ဆိုတာ ဒေါက်တာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ရှင်ရဲ့ကျန်းမာရေး၊ အို အားလုံး အဆင်ပြေရေးအတွက် နှင့် ဒီမှာပြန်နေပါ”

“ဒါဖြင့် ဒေါက်တာရော၊ ဒေါက်တာအတွက်ရော ဆုံးစားမိရဲ့လား”

“ကျွန်မအတွက် ရှင် စိတ်မပူပါနဲ့၊ လောလောဆယ် အိမ်ထမ်းအိမ်ယာ မရသေးခင်မှာတော့ အပြင်မှာ ကျွန်မ အိမ်ငှားနေမယ်”

“ဘာပြောတယ်၊ ဒီဒေသက ဒေါက်တာပြောသလို နေဖို့ လွယ်တယ်များ ထင်နေလား”

လွယ်လွယ် မလွယ်လွယ် သူ့နဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ အိမ်သူလက်တွေကို သူမပန်းပေါ်က ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး...

“ဒါ ကျွန်မကိစ္စပါ၊ ရှင်သာ ရှင်ကိုယ်ရှင် ကံရစိုက်ပါ”

နှင့်သည်းစူးစိုက်စွာ အိမ်မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်တွေအောက်မှာ အိမ် အနေရခက်သွားသည့် အတွက် အိမ်ကစပြီး အကြည့်ကို လွှဲလိုက်သည်။

အိမ်က အကြည့်လွှဲသွားပေမယ့် သူက မလွှဲ။

“ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်မှာတာဝန်ရှိတယ်”

“အို...ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ အဲဒီတာဝန်ဆိုတာကြီးကို ရှင့်ကို ဘယ်သူက ယူခိုင်းနေလို့လဲ”

တာဝန်...တာဝန်။ ဒီစကားကြီးကို အိမ် မုန်းပါသည်။ အိမ်အပေါ် သူလုပ်ကိုင်ပေးနေသမျှ တာဝန်ကြောင့်ဆိုတာမျိုး အိမ် သဘောမကျသလို အမြင်လည်း မကြည်ချင်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း အိမ်မှာ စိတ်မရှည်ရသလို ထိုစကားကို သူ့အား ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခွန်ထန်းကျုံးကတော့ အိမ်ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို နားမလည်ဘဲ...

“ဒီမှာ ဒေါက်တာပြောသလို အဲဒီတာဝန်ကို ဘယ်သူမှ ချခိုင်းတာမဟုတ်ဘဲ ကျုပ်သဘောနဲ့ကျုပ် ယူတယ်ဆိုရင်ရော”

“အို”

“ကျုပ် ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဒေါက်တာ ဒီကနေ တခြား နရာမှာ သွားနေဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ဒေါက်တာစဉ်းစားလည်း ကျုပ် ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဪ နောက်ပြီး ကျုပ် ဒီမှာပဲပြန်နေတော့မယ်”

“ဟင်”

သူစကားတွေအတွက် အိမ်မှာ ကြာကြာပင် အံ့သြချိန်မရ ခဲ့တိ။ ခွန်ထန်းကျုံး သူပြောချင်သည့်စကားများ ပြောပြီးနောက် အနီးထဲမှနေ ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် ထွက်သွား၏။

□ □ □

ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာသည်နှင့် ခွန်ထန်းကျုံး သူပြော
သည့်အတိုင်း ခြံထဲက ပြန်ရောက်လာ၏။

ခွန်ထန်းကျုံး ခြံထဲမှ ပြန်ပြောင်းလာသည်ကို အားလုံး
ကျေနပ်နေပေမယ့် အိမ်မှာတော့ ရင်ထဲ မတင်မကျဖြစ်နေသည်။

တစ်အိမ်တည်းမှာ သူစိမ်းယောက်ျားဖျိုတစ်ယောက်နှင့်
အတူ နေဖို့ဆိုတာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် အိမ်အဖို့
ကြာရှည်မလွယ်။

ပြီးတော့ ခွန်ထန်းကျုံးနှင့်အိမ် ရင်းနှီးခြင်းမရှိသည့်
သူနှစ်ယောက်။ စေတနာကောင်းကောင်းနှင့် ကူညီတတ်ပေမယ့်
စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ တခွတ်ထိုးဆန်ချင်သည့်
ခွန်ထန်းကျုံးကို လန့်တော့လန့်၏။

ခုလည်း တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူရှိနေရပြီမို့ ဘာပဲပြော
ပြော အိမ်အတွက် စိတ်ကျဉ်းကြပ်သွား၏။

တကယ်တော့ အိမ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်က ခွန်ထန်းကျုံး
ဒီရောက်လာလျှင် အိမ် တခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းသွားရန်ဖြစ်
သည်။ ဒါကို ခွန်ထန်းကျုံး လက်မခံ။ အိမ်ငှားကလည်း ရှာမရ။
ဝန်ထမ်းအိမ်ယာမှာလည်း နေရာလွတ်ကမရှိ။

သူပြောသလို အိမ်ငှားကို အလွယ်တကူ ငှားနေဖို့မဖြစ်
သည်မို့ အိမ် သူ့အိမ်မှာ ဆက်နေနေရ၏။

အိမ်ကြီးက ကျယ်ဝန်းသည်ဆိုပေမယ့် လူနှစ်ယောက်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မဆုံအောင် ရှောင်နေဖို့ဆိုတာကလည်း
မလွယ်ပါ။

အနည်းဆုံး ထမင်းစားချိန်မျိုးမှာတော့ ဆုံတတ်သည်။

ခုလည်း ညစာစားပြီးသည်နှင့် မီးလင်းဖိုကြီးဘေးတွင်
အချို့ပွဲတည်ကာ ခွန်ထန်းကျုံး၊ အိမ်၊ ဒေါ်ခေါနု၊ ဦးမန်းဇာလျှန်း၊
ဆလိင်းထန်းတို့နှင့်အတူ အားလုံးဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားတွေဆိုနေသည်။

အိမ် သိရသလောက် ဦးမန်းဇာလျှန်းနှင့် ဆလိင်းထန်းက
ခွန်ထန်းကျုံးအတွက် စိတ်ချသည့် လူယုံတွေဖြစ်သလို ဒေါ်ခေါနု
ဆိုတာကလည်း သူ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ချီပိုးထိန်းကျောင်း
ထားသည့်သူ။

ဒီလူတွေအားလုံးက ခွန်ထန်းကျုံးအတွက်တော့ တကယ်ပဲ
ဆွေးရင်းတွေလို ရှိနေကြသူတွေ။

ဒီထဲတွင် အိမ်ကသာ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်။ ဒါပေမယ့်
ဆော်ရွှေသဘောကောင်းသော၊ အားလုံး၏ ချစ်ခင်မှုကြောင့် ဒီအိမ်
ကြီးနှင့် ဒီလူများက အိမ်အတွက် ရင်းနှီးနေသလို နွေးထွေးမှုရှိနေ
သည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

ထိုလူထဲတွင် ခွန်ထန်းကျုံးတော့ဖြင့် မပါပေ။ ဘယ်အရာ
က သူတို့နှစ်ဦးကို တားဆီးထားသည်မသိ။ ခွန်ထန်းကျုံးရော
အိမ်ပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားလိုသည်ထက် ပိုပြီး
ပြောဖြစ်ကြ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လို့မှ ဒေါ်ပြောနှုတ်ဆက်၊ လိုအပ်

သည့်စကားလောက်သာ ပြောဆိုတတ်သည့် သူတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေခဲ့ပါ။

အားလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရယ်မောကာ စကားတွေဆိုနေပေမယ့် ခွန်ထန်းကျုံးကတော့ ခုချိန်ထိ အိမ်တို့စကားပိုင်းထဲ ဝင်မပါသေးသလို ဘာစကားမှလည်း အိမ်ကို မဆို။

အိမ်တို့ပြောသမျှကိုသာ ခွန်ထန်းကျုံး အပြုံးလွန့်လွန့်နှင့် နားထောင်နေ၏။

ကြာတော့ သူ၏နှုတ်ဆိတ်နေမှုကို ဦးမန်းဇာလျန်း သတိထားမိပုံရကာ...

“ဆရာကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာစကားမှလည်း မပြောပါလား။”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း၊ ဦးမန်းဇာလျန်းတို့ပဲ ပြောပါဗျာ၊ ဦးမန်းဇာလျန်းတို့ ပြောတဲ့စကားကို ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“ဟာ...ဆရာက ဒီလိုတော့မလုပ်နဲ့လေဗျာ၊ ဒီမှာ ဆရာမတောင် စကားတွေပြောနေတာ ဆရာလည်း စကားလေးဘာလေး ပြောပြီး ဆရာမကို ဧည့်ခံဦးမှပေါ့”

ဆလိုင်းစကားကြောင့် သူ့အကြည့်တွေက အိမ်ထံ ရောက်ရှိလာ၏။

အိမ်မှာ သူ့အကြည့်တွေကို မသိဟန်ပြုကာ မျက်နှာလေးကို လှဲပစ်လိုက်သည်။

အိမ်၏ ကလေးဆန်မှုကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ၊ သိပ်အေးနေပြီလား၊ အင်း

ဒီဒေသက ဒေါက်တာအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာများ ဖြစ်နေပြီလားပဲ”

အချမ်းဒဏ်အတွက် လက်လေးတင်းတင်းပိုက်ကာ မီးလုံနေသော အိမ်မှာ သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာလေး ထုတ်ခနဲပင့်လာကာ...

“ဟင့်အင်း...မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီဒေသ၊ ဒီနေရာက ကျွန်မ

ကိုယ်တိုင် သေချာဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လာခဲ့တဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မမှာ ရှင်ပြောသလို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာလည်း မရှိပါဘူး။”

“ခုလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒေါက်တာ ကျုပ်တို့ ဒေသမှာ ပျော်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်။”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒေသမှာ ဒေါက်တာပျော်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာတယ်။ ဒေါက်တာကို ပျော်လည်း ပျော်စေချင်တယ်။”

ခွန်ထန်းကျုံးပါလာ၍ စကားဝိုင်းလေးမှာ ပို၍စည်ကားသွားသလို အိမ်ကတော့ သူတို့စကားတွေကို အပြုံးနှင့်နားထောင်ရင်း...

“ကျွန်မကို ခုလိုဂရုစိုက်တဲ့အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အထူးကျေးဇူးတင်တာက ကျွန်မကို လက်ရာကောင်းကောင်းနဲ့ ချက်ကျွေးတတ်တဲ့ ဒေါ်ခေါနူးကိုပေါ့။”

“ဟေး...ဟား...ဟား...ဟား...”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း...”

သဘောတကျနှင့် ရယ်မောသံတွေက ဆူညံသွားသည်။ ထိုရယ်သံတွေကြောင့် အိမ်မျက်နှာလေး ပြုံးသွား၏။

“နောက်လည်း ဒီထက်ကောင်းတဲ့ဟင်းတွေ တစ်နေ့ တစ်မျိုး ချက်ပေးပါရစေ ဆရာမလေးရေ၊ ဒီအိမ်ကသာ ဘယ်မှ ပြောင်းမသွားပါနဲ့နော်”

အားလုံးအကြည့်တွေက အိမ်မျက်နှာလှလှလေးရှိရာ ရောက်လာ၏။ ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ ခွန်ထန်းကျုံး၏ နူးညံ့ရွှန်းလဲ့သည့် အကြည့်က အရှည်ကြာဆုံးဖြစ်သည်။

“ဆရာမက ဒီကပြောင်းတော့မှာလား...”

“အိမ်ရှာမတွေ့သေးသ၍ပေါ့ရှင်”

သူ့အကြည့်တွေကလည်း အိမ်မျက်နှာလေးထက် စိုက်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ အိမ်က သူ့ကိုမကြည့်။

ခွန်ထန်းကျုံးရင်ထဲ အိမ် သူ့အိမ်ကနေ တခြားတစ်နေရာ ပြောင်းသွားမှာကိုပဲ တစ်သက်တာ ဝေးရတော့မည့်ချစ်သူကို

လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည့်အလား မှတ်ထင်ကာ ရင်တစ်ခုလုံး
လှိုက်ဆူပူလောင်သွား၏။

ခွန်ထန်းကျုံး သူ့အဖြစ်ကို သူလည်း နားလည်နိုင်ပေမယ့်
အိမ်က နားမလည်။ ခုန်နေသည့် ရင်ခုန်သံတွေအောက်မှာပင်
သူ့အကြည့်တွေကို ကွယ်ဝှက်ထားလိုက်၏။

အခန်း (၆)

□ □ □

“ဆရာမရယ် စဉ်းစားပါဦး၊ ဆရာမ ဒီလိုထွက်သွားရင်
ဆရာရော အားလုံးကပါ စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမ ဒီမှာ
နေတာ အဆင်မပြေတာများ ရှိလို့လားဟင်”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ခေါနူးရယ်၊ ကျွန်မအတွက်
အလုံးအဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ ဆရာမရယ်၊ ဒေါ်ခေါနူးတို့ကို စွန့်ပြီး ဆရာမ
ခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းဖို့ စဉ်းစားသေးတယ်နော်၊ ဒီအကြောင်း
ဆရာသိရင်လည်း စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“တကယ်တော့ ကျွန်မလည်း ဒီကမပြောင်းချင်ပါဘူး

ဒေါ်ခေါနူးရယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ဆရာမ၊ ပြောစရာရှိရင် ဒေါ်ခေါနူးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရပါတယ်”

ဒေါ်ခေါနူးမှာ အိမ် ဒီအိမ်က ပြောင်းမည်ဆိုတာမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အိမ်ကို မသွားရန်လည်း တားနေ၏။

အိမ်မှာလည်း သူမအခက်အခဲကို မပြောမဖြစ်သည့်

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ခေါနူးရယ်၊ ကွန်ဒိုမှာ ကြာကြာဆက်နေလို့မဖြစ်ဘူး ထင်လို့ပါ”

“ဘယ်လို၊ ဘာကြောင့် ဆရာမက ဒီလိုပြောတာလဲ”

ဒေါ်ခေါနူးမှာ အိမ်စကားကို လက်မခံပါ။ အိမ် ဒေါ်ခေါနူးကို နားလည်အောင် ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုလေ ဒေါ်ခေါနူးရဲ့” ဆိုကာ သူမအနေနှင့် တော်မျိုးမစပ် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်အိမ်တွင် ကြာရှည်နေဖို့ မသင့်ကြောင်းနှင့် အိမ်လို မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်အနေ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူရှိနေတာလည်း မသင့်ပါစေ”

သေငုံတော်ကြောင်း ဒေါ်ခေါနူး နားလည်အောင် ရှင်းပြသည်။

အိမ်စကားကို နားထောင်ပြီး ဒေါ်ခေါနူးမှာ တစ်ချက်တွေဝေသွားသလိုရှိကာ...

“ဆရာမပြောတာတွေကို ဒေါ်ခေါနူး သိပ်နားမလည်ပေမယ့် ဒေါ်ခေါနူးကိုယ်တိုင်က ဆရာမကို သွေးသားရင်းလိုသဘောထားခဲ့တာဆိုတော့ ဒီစကားကြားရတာ စိတ်မကောင်းတာအမှန်ပဲ။ ဆရာလည်း ဒေါ်ခေါနူးတို့လိုပဲ ခံစားရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ ဆရာကိုယ်တိုင်က ဆရာမကို ဒီမှာနေစေချင်တာ”

“ဒေါ်ခေါနူးရယ်၊ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒီစကားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဆရာမ တကယ်ပဲ သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သေချာစဉ်းစားပါဦး ဆရာမရယ်၊ ဆရာက”

“သွားပါစေ ဒေါ်ခေါနူး၊ သူဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း နှစ်ပါစေ”

“ဟင်”

“ဆရာ”

ခွန်ထန်းကျုံးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်ခေါ
နူးရော အိမ်ပါ အံ့သြသွား၏။

ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်နှင့် ဒေါ်ခေါနူးပြောနေသော စကားများ
ကို အစမှအဆုံး ကြားသွားသည်ထင်။

အကြည့်တွေက တည်တည်တန့်တန့်နှင့် စူးရှနေရုံမက
တည်တန့်သော မျက်နှာက သုန်မှုန်တင်းမာနေ၏။

“ဆရာ...တကယ်တော့”

“ဒါ ကျွန်တော့်အမှားပါ ဒေါ်ခေါနူး”

“ဟင်”

အိမ်မှာ နားမလည်သလို သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိသွား
သည်။ သူ ဒါ ဘာကိုပြောတာပါလိမ့်။

“လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထင်
ကျော်ပြီး စေတနာထားခဲ့တာကိုက ကျွန်တော့်အမှားပဲ”

ကြည့်စမ်း။ ဒါ အိမ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ဆီက ပထမဦး

ဆုံးအကြိမ် ကြားရသည့် နောင်တစကားတဲ့လား။

သူ အိမ်ကို ကူညီခဲ့တာတွေ သိနေပေမယ့် တကယ်တမ်း
သူ့ဆီက ဒီလိုစကားမျိုးကို ကြားရတော့ အိမ်ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်သွား၏။ လူကလည်း သူ့အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်မို့

“ပြောပါစေ ဒေါ်ခေါနူး၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကို
တကယ်ကူညီချင်မှန်းမသိ မကူညီချင်မှန်းမသိနဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီ
က အကူအညီကို ယူနေမိခဲ့တယ်”

“ဘာပြောတယ်၊ ကိုယ့်ကို ကူညီချင်မှန်းမသိ မကူညီ
ချင်မှန်းမသိ ဟုတ်လား၊ အဟွန်း...ဟွန်း ပြောလည်းပြောတတ်ပါ
တယ် ဒေါက်တာ၊ အေးလေ ပညာတွေ ဒီလောက်တတ်ထားမှ
တော့ ဒီလိုစကားမျိုး ဒေါက်တာပြောတတ်တာလည်း မဆန်းပါ
ဘူး”

“ဟင်...ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

အိမ်မှာ သူ့စကားတွေကြောင့် လူက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ

ဖြစ်သွားသည်။

“ဆောရီး ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်စကား ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့စေတနာကို ဒေါက်တာ ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ မဖော်ကားသင့်ဘူး”

“အို...ရှင်စကားက”

“အဟွန်း...ဒေါက်တာ ဒီကပြောင်းချင်နေတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

“ဒါ...ဒါက”

အိမ်စိတ်ကို သိနေသလိုပြောလိုက်သော ခွန်ထန်းကုံးကြောင့် အိမ် မျက်နှာရဲ့ရဲနှုတ် မလုံမလဲလေးဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်တင်းတင်းထားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာ ရှင့်အတွက်”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်အတွက်ဆိုတာထက် ဒေါက်တာအတွက် ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာဆို ပိုမှန်မနေဘူးလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ အခြေအနေတစ်ခုအောက်မှာ

ဒီလို ရှိမနေသင့်ဘူးထင်တယ်”

“ဘယ်လို ဒီလိုရှိမနေသင့်ဘူး ဟုတ်လား၊ နေပါဦး ဒေါက်တာက ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရှိစေချင်လို့လဲ”

“အို”

စူးရဲသည့် အကြည့်နှင့် သူ့စကားက ဘာလိုလိုမို့ အိမ်ရှက်ဒေါသလေးဖြစ်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း။ ဒီလူ စကားကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။

“ဒီမှာ ရှင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ၊ ကျွန်မက နီးရီးသားသားပြောတာရှင့်”

“ရော...ခက်ပါလား၊ ဘယ်သူကကော ဆန်းဆန်းပြားပြားပြောနေလို့လဲ၊ ဒေါက်တာဘာသာ ဒေါက်တာ အတွေးလွန်တာတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး”

“ရှင် လူကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဘာလဲ ဒေါက်တာက ကျုပ်ပြောတာ မရှင်းလို့လား”
ပြီးထွေထွေ သူပုံစံက အိမ်ကို လှောင်နေသလို။ အိမ်

သူစကားတွေကို သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားလိုက်ပြီး...

“တော်ပြီ...တော်ပြီ ရှင်အိမ်မှာ ကျွန်မ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ သွားမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“အို...ဘယ်ကိုသွားသွား၊ ရှင်လိုလူကို ကူညီတယ်ဆိုပြီး အနိုင်ယူတတ်တဲ့လူမျိုးနဲ့ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့ဘူး”

“မနေချင်လို့ သွားတဲ့လူကို ကျုပ်ကလည်း နေပါလို့ မတားပါဘူး”

“ရှင်တားလို့လည်း မရပါဘူး”

အိမ်မှာ သူမကိုယ်သူမ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုတာကို မေ့သွားရကာ ခွန်ထန်းကျုံးအပေါ် ကလေးဆန်ဆန်ပင် ရန်တွေ့နေမိသည့်အဖြစ်ကိုလည်း သတိမထားနိုင်။

အိမ်ရှင်ထဲတွင် သူစကားတွေကြောင့် မခံချင်စိတ်တွေသာ ကြီးစိုးနေ၏။

ခွန်ထန်းကျုံးမှာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ခပ်စုစုနှင့် သူ့အား စာလေးတစ်ယောက်လို ရန်တွေ့နေသော အိမ်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက် ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ် တကယ်တားလို့မရတော့ဘူးလား ဒေါက်တာ”

“ဟင်”

စောစောက သူ့အပြုအမူ၊ စကားတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသော ခွန်ထန်းကျုံးကို အိမ်တစ်ယောက် မျက်နှာဝန်းလှလှ လေးနှင့် အံ့သြသလို မျက်စောင်းလေးထိုးကြည့်ပြီး...

“လူတစ်ယောက်အပေါ် စေတနာ တကယ်မပါဘဲနဲ့ ဆပြောပါနဲ့”

“ဒီစကား မင်းပြောပြန်ပြီလား”

“ဘာလဲ ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ကျွတ်...မင်းကွာ”

မျက်စောင်းလေးနှင့် သူစကားကို မထေမဲ့မြင် ပြောလိုက်သည့် အိမ်ပုံစံကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး ရင်ထဲ မချင်မရဲဖြစ်သွား၏။

ဒီမိန်းကလေး သူ့စေတနာတွေကို ဘာကြောင့် နားမလည်နိုင်ရတာပါလိမ့်။

တကယ်ဆို သူ့စကားတွေက အိမ်အပေါ် စေတနာသက်သက်နှင့်ရယ်။

“ကျုပ်က လူတစ်ဖက်သားအပေါ် စေတနာမပါဘဲဘာကိုမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်အပေါ် သနားကြင်နာတဲ့စေတနာ၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ ဒါတွေက ကျုပ်တို့နှလုံးသားထဲမှာ သူ့အလိုလိုရှိနေတဲ့ အရာတွေ၊ ကျုပ်သာ စေတနာမပါရင် မင်းကို ဒီအထိခေါ်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

ခွန်ထန်းကျုံး စကားကြောင့် ဒေါသတွေနှင့် မှန်ကုတ်နေသော အိမ်၏မျက်နှာလေးက တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့လာ၏။

တကယ်တော့ အိမ် သူ့စေတနာကို မသိ၍မဟုတ်ပါ။ ဒီဒေသကို စရောက်ပါပြီဆိုကတည်းက အိမ်အပေါ် ကူညီခဲ့သည့် သူ့စေတနာကို အိမ် သိသည်။

ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူနှင့်အိမ် တစ်အိမ်တည်းမှာ

နေရည်နေဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်။

အိမ်တို့ ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးသားပါသည်ပြောပြော ဆာဝန်းကျင်က ကြာလာလျှင် အိမ်တို့ကို ဘယ်လိုပြောလာမည်

ဒါကြောင့်လည်း အိမ် သူ့စေတနာကို သိသိကြီးနှင့် မျက်စိ ခြိတ်ကာ ငြင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ ငြင်းသာငြင်းနေရပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာတော့ အိမ်အတွက် နေဖို့ရာနေရာက အဆင်သင့်ရှိနေသေး။ စစ္စတာကြီး ခါမြမြနှင့်အတူ ပေါင်းနေဖို့ အိမ်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

ဒီလိုမှ အိမ် မဆုံးဖြတ်လျှင် မဖြစ်တော့။ ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်နှင့်သူ့ကို ဘာလိုလိုပြောနေကြတာ သူက သိမှာမဟုတ်။

အိမ်က မိန်းမသား။ နစ်နာစရာရှိလျှင် အိမ်ပဲ နစ်နာဆုံးရှုံးရပေမည်။ အဝတ် သတ္တာတွေကို ဆွဲမယူတော့ သူက အိမ်လက်ထဲက သေတ္တာကို

၁၅၆

အသံ

ဆွဲယူခိုက် အိမ်လက်လေးကို သူလက်ဖဝါးများက အုပ်မိုးအုပ်ကို
ပြီးသား ဖြစ်သွားသည့်အတွက် အိမ်မျက်နှာလေးရဲသွား၏။ ကိုယ်
ရုန်းပေမယ့် သူက မလွှတ်။

“ရှင်...လွှတ်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“အို”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

အနားမှာ ဒေါ်ခေါင်းရှိုနေ၍ အိမ်အသံက တိုးတိုးဆင်း
ဖြစ်ပေမယ့် သူကြားပါသည်။ သူတို့အခြေအနေကို နားလည်သော
ဒေါ်ခေါင်းက အိမ်တို့နားက မယောင်မလည်နှင့် ထွက်သွားသဖြင့်
အိမ် ပိုအေးနေရခက်ကာ ရှက်သွားသည်။

“အိမ်”

“ရှင် ကျွန်မကို မခေါ်နဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျုပ် အိမ်ကို ချစ်နေပြီ”

“အို”

“အိမ် ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့”

“ဖြစ်မလားရှင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာဖြစ်လဲ၊ အိမ် ကိုယ့်အချစ်ကို
အတိအကျတယ်လို့ တစ်ခွန်းတည်းသာပြော”

“အိမ်ကို အခုပဲလက်ထပ်မယ်”

“ဟင်”

အိမ် သူမျက်နှာကို အလန်တကြားလေး မော့ကြည့်လိုက်
သည်။ သူက အိမ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပုံက ရွန်းရွန်းလဲ့လဲ့။
သူ့အကြည့်တွေကြောင့် အိမ် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ အိမ်”

“လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လားဟင်”

မျက်ဝန်းထဲ အိမ်ထွက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေသည့် အရိပ်
ယောင်များ၊ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ တောက်ပနေသည့်အကြည့်

အိမ် ဘာလုပ်ရမည်မသိတော့။

“အိမ်”

“အို...အိမ်လက်ကို လွှတ်ပါ”

ခွန်ထန်းကျုံးက အိမ်လက်ကလေးကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လာ၍ အိမ်က မျက်နှာနီနီဖြင့် ရုန်းဖယ်လိုက်တော့ သူမ အိမ်ဆန္ဒအတိုင်း ညင်သာစွာ ပြန်လွှတ်ပေးပါသည်။

“အိမ် သွားပါရစေတော့ရှင်”

“ကိုယ့်ကိုရော အိမ် ဒီအတိုင်းထားခဲ့တော့မှာလား”

အိမ် မဖြေတတ်ပါ။

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုတော့ အဖြေပေးခဲ့ပါ အိမ်”

“အိမ် ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကို အိမ် မုန်းသလား”

အို။

စူးရှတောက်ပလွန်းသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေသူ မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

အိမ်ပါးလေးတွေ နီရဲသွားသည်အထိ သူ့အကြည့်တွေ အောက်မှာ အနေရခက်သွားသည့်အတွက် မျက်လွှာချအကြည့်လွှဲ လိုက်သည်။

“အိမ်...ဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းတတ်ပါဘူးရှင်”

“မမုန်းတတ်ရင် ချစ်တတ်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်၊ တိုယ့်ကို အိမ် ပြန်ချစ်နိုင်မလားဟင်”

ပွင့်လင်းလွန်းသည့် သူ့အမေးကြောင့် အိမ် သက်ပြင်းလေး နှိုက်လိုက်သည်။

“အိမ်...စဉ်းစားပါရစေဦးရှင်”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ စဉ်းစားမှာလဲဆိုတာ ကိုယ် သိရဘူးလား”

“အိမ် အတိအကျမပြောနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဦးခွန်ထန်း ဘျား”

အိမ်စကားကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို အိမ် သိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ တကယ်တော့ ကိုကိုမောင်ဆိုသည့်

အချစ်ဦးကြောင့် နောက်ထပ်ချစ်ရမှာ ကိုယ်တိုင်ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ပါပြီ။
အိမ်ကို သိပ်ချစ်တဲ့သူကပဲ အိမ်ကို အမုန်းတွေပေးပြီး အသည်းခွဲခဲ့
သည်။

“အိမ် သွားပါရစေတော့ရှင်”

“ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

“နေပါစေ”

အိမ်ပြောပေမယ့် သူက ဂရုမစိုက်။ အိမ် အဝတ်သေတ္တာ
ကို ဆွဲယူပြီး သူ့ကားပေါ် တင်လိုက်တာမို့ အိမ်လည်း သူ့ကားပေါ်
အလိုလိုရောက်သွားရသည်။

“ဆေးရုံက ဝန်ထမ်းအိမ်ယာကိုပဲ ပို့ပေးပါ”

“ဘယ်သူနဲ့နေမှာလဲ”

“စစ္စတာကြီးနဲ့ပါ”

နေရာက ကားလေး ဝေါခနဲပြေးထွက်သွားသလို

အိမ်ရင်ထဲမှာလည်း သိမ်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွား၏။

□ □ □

အခန်း (၇)

ခွန်ထန်းကျုံးမှာ အိမ်နှင့်ပတ်သက်ကာ အားလုံးကို
အထူးချင်ပေမယ့် မေ့လို့မရ။ သူ့ရင်ထဲ သူ့အတွေးထဲ အိမ်က
အမြဲလို ဝင်ရောက်နေတာ ခက်သည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်နှင့်အတူ
အိမ်မိုးအောက်ထဲမှာ အတူနေလာခဲ့သူဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။
အိမ်မိုးအောက်ထဲမှာ အတူနေရာကိုပဲကြည့်ကြည့် ခွန်ထန်းကျုံးအတွက် အိမ်၏ ချစ်စရာ
အိမ်တွေချည်း လွမ်းမိုးနေသဖြင့် သူ့နှလုံးသားတွေ ပို၍နာကျင်စေ
ခြင်းလား၏။

ခွန်ထန်းကျုံးဆိုတာ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားစရာ
အရာဟု ခံယူထားသူ။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ
ခွန်ထန်းကျုံးနှလုံးသားက အချစ်နှင့်စိမ်းခဲ့သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုဆိုတာ
သူ့ဘဝတွင် မရှိခဲ့။ ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကိုတွေ့ချိန်မှာတော့ အချစ်
ကြာမြင့်စွာ မနိုးထခဲ့သည့် သူ့နှလုံးသားက ဘယ်သူမှ မနှိုးပါဘဲ
သူ့အလိုလို နိုးထလာခဲ့သည်။

ဝင်းမွတ်ကြည်စင်လွန်းသည့် ရိုးရှင်းသောအလှတို့နှင့်
မျက်နှာလေးက သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို တွေ့စကပင် မြန်ဆန်လှ
အောင် ပြုနိုင်သူမှာ အိမ် ဖြစ်သည်။

အိမ်ကို မြင်လိုက်သည့်ခဏမှာ ခွန်ထန်းကျုံးဘဝတွင်
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးခဲ့သော အချစ်ဆိုသောအရာက
သူ့ရင်ထဲ အလိုလိုဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထို့အတွက် ခွန်ထန်းကျုံး သူ့ကိုယ်သူလည်း မချင်မရဲဖြစ်
ခဲ့ရ၏။

ယခုမှ တွေ့မြင်ရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နှုတ်

သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် မြန်ဆန်စွာ ခုန်ခဲ့
ရတာလဲ။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုခံစားမှုကို ဆိုသည်ပဲလား။ တစ်သက်
လုံး အချစ်နှင့် ကင်းဝေးခဲ့သော ခွန်ထန်းကျုံး၊ အိမ်အလှအောက်
တွင် ငြိတွယ်ခဲ့သည်။

မြင်မြင်ချင်း ရင်ထဲဖြစ်တည်ခဲ့ရသော အချစ်ကြောင့်
ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကို အရိပ်လိုပင် ကြည့်ခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်ရင် စကားကို
အသင်ပြေပြေ မပြောတတ်ခဲ့သော သူနှင့်အိမ်ကြားမှာ ဝေးကွာမှုဖြစ်
ခဲ့သည်။

နီထွေးထွေးနှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်စုစုထားလျက် ကလေး
တစ်ယောက်လို ချစ်စရာကောင်းသော အိမ်ကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး
ရင်ထဲ မချင်မရဲ ဖြစ်မှုတွေနှင့် ချစ်ခြင်းများ ပို၍ဖြစ်ထွန်းခဲ့ရသည်ကို
အိမ်ကတော့ သိမည်မဟုတ်။

အိမ်နှင့်ပတ်သက်ကာ ပြောခဲ့သမျှစကားများ။ အေးစက်

စက် လုပ်ရပ်တွေနှင့် အိမ်အပေါ် အနိုင်ယူသည်လို့ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် အိမ်အပေါ်ထားသည့် သူ့စေတနာ၊ သူ့အချစ်တွေအားလုံး မြင်တွေ့နိုင်သည်။

ဝင်းဝင်းပပ မျက်နှာလေးကို မြင်တွေ့ခဲ့စဉ်မှာ အိမ်အပေါ် ငြိတွယ်ခဲ့သည့် သူ့အချစ်စိတ်များကို ခွန်ထန်းကျုံး ဘယ်လိုပဲ မာန်တင်းကာဆီးခဲ့ပါစေ အချစ်စိတ်ဆိုသည့်အရာကိုတော့ ခွန်ထန်း ကျုံး မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါ။

ခွန်ထန်းကျုံးမှာ သူ့အချစ်စိတ်များကို မတားဆီးနိုင်ရပါ မလားဆိုသည့် မချင့်မရဲစိတ်နှင့် အိမ်အပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်း သူ့ဘက် က တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်အပေါ် သူ့ဘက်က ဒီလို ခပ်စိမ်းစိမ်းတုံ့ပြန်ပြီးတိုင်း လည်း ခွန်ထန်းကျုံး ရင်မှာ နာကျင်ရ၏။ တကယ်တော့ အိမ်ဘဝ နှင့် သူ့ဘဝဆိုတာ အသွင်တူလှသူတွေမဟုတ်။

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုအပေါ် အချစ်ဟူ၍လည်း မသတ်မှတ် သင့်ပါ။

အိမ်ဆိုတာ သူ့ဘဝထဲကို မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ ခဏရောက်လာသူ မိန်းကလေး။ အချိန်တန်လျှင် အိမ်က ကိုယ့်နေ ခာ ကိုယ့်ဒေသကို ပြန်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခွန်ထန်းကျုံးအနေနှင့် ဘာအတွက်နှင့်မှ တွယ်ငြိနေဖို့မလိုပါ။

အိမ်နှင့်ပတ်သက်ကာ သူ့ရင်ထဲ တွယ်ငြိနေသည့် သံယောဇဉ်တွေကို ခွန်ထန်းကျုံး ဖြတ်တောက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ခို၍ ငြိတွယ်မိသည်။ သံယောဇဉ်ကြိုးများကို ဘယ်လိုပဲဖြတ်မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါစေ တကယ်တကယ်မှာတော့ သူ့အိမ်ကနေ အိမ်ရွှေ့ပြောင်းမည်ဆိုတာနှင့် ခွန်ထန်းကျုံး နှလုံးသားတွေသည် ခံနိုင်ရည်မရှိတော့သလို နာကျင်လှိုက်မောသွားသည်။

ကိုယ်နှင့်မဆိုင်၊ မပိုင်ပေမယ့် တစ်မိုးအောက်မှာ အိမ် ချက်နှာလေးကို မြင်တွေ့ရသည်ကိုပင် ခွန်ထန်းကျုံးမှာ ကျေနပ်ခဲ့ရ သူဖြစ်သည်။

ခုလို သူ့မျက်စိအောက်ကနေ အဝေးတစ်နေရာကို အိမ်

ရွှေပြောင်းသွားမည့်အဖြစ်ကို သူ့အနေနှင့် ရင်မှာ နည်းနည်းလေးမှ
မလိုလားနိုင်ခဲ့။

ကိုယ်ချစ်နေသည့် မိန်းကလေး၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက်ကနေ
အဝေးတစ်နေရာကို ထွက်သွားမည့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုယောက်ျား
မျိုးက လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်မည်နည်း။

နှလုံးသားမှ နာကျင်စွာ ခံစားရသည့်ဝေဒနာကြောင့်
ခွန်ထန်းကျုံး အချစ်တွေ ပေါက်ကွဲခဲ့သည်။ ရင်ဖွင့်ခဲ့သည်။

အိမ်ထဲမှ အံ့သြမှုမှတစ်ပါး တိကျရေရာသည့်အဖြေကို
မရခဲ့။

ခွန်ထန်းကျုံးမှာ ထိုအဖြစ်ကို မခံစားနိုင်၍ စိတ်ညစ်ညစ်
နှင့်ပင် ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ စက္ကတာအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သော အိမ်
မျက်နှာလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေ၏။

မွန်ထန်းကျုံး ခုမှ အခက်တွေ့နေသည်။ အိမ်ကိုလည်း
မပြန်ချင်။ ဘယ်ကို သွားရမှန်းလည်းမသိ။ သူ့အချစ်ကို ရင်ဖွင့်ပြီး

ထဲက အိမ်ထဲမှ တုံ့ပြန်မည့်အချစ်ကိုပဲ လိုချင်နေမိသည်။

ချစ်တယ် အိမ်ရယ်။

အိမ်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ ခွန်ထန်းကျုံး
မယူခဲ့ပါ။

အိမ်အပေါ် သူ့အချစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်တည်နေပါ
ခွန်ထန်းကျုံးဆိုတာ အခွင့်အရေးသမားမဟုတ်။ အိမ်ကို သူ
ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ အိမ်ပျော်လျှင် သူလည်းပျော်သည်။

မျက်ဝန်းထဲတွင် အိမ်ပုံရိပ်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ပျောက်ပျက်
ထားပါစေ လှပလွန်းသည့် အိမ်မျက်နှာလေးကတော့ သူ့မျက်ဝန်း
ထဲ တရစ်ဝဲဝဲ မြင်ယောင်နေရဆဲဖြစ်သည်။

ဟူး...ခက်လိုက်တာ။

မင်း ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်များ ဝေဒနာတွေ ပေးရတာလဲ
အိမ်ရယ်။

ခွန်ထန်းကျုံး မချင့်မရဲ နာကျင်ရသည့် ချစ်စိတ်တွေနှင့်
အိမ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ခပ်ညည်းညည်းလေး ဆိုလိုက်မိသည်။

အချစ်ဝေဒနာကို တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသည့် ခွန်ထန်းကျုံး
ခုတော့ဖြင့် အိမ်ကြောင့် ရင်မှာ အချစ်ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရပြီ
စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အရက်သောက်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပါးစပ်ထဲမှတစ်ဆင့် ခါးသက်စွာ ပူခနဲစီးဆင်းသွားသည့်
အသိကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး မျက်စိကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်တော့ မျက်စိ
ထဲ အိမ် ပေါ်လာပြန်၏။

ဒီအချိန်ဆို အိမ် သူ့ကို မေ့နေလောက်ပြီထင်သည်။

အဟွန်း...ကောင်းပါတယ်လေ။ သူနဲ့အဝေးဆုံးကို
ပြေးချင်နေတဲ့ ဒီမိန်းကလေး သူ့ကို ဘာအတွက် သတိရနေရမှာ
လဲ။

ရင်မှာ နာကျင်မှုတွေနှင့် ခွန်ထန်းကျုံး ထိုအတွေးကို
တွေးဖြစ်လိုက်သည်။ အိမ်ကို သူ နာကျင်စွာ မုန်းကြည့်ပေမယ့်
မရ။ သူ့ ဘယ်လိုတွေးတွေး အိမ်က သူ့ရင်ထဲရှိနေခြင်းသာ။

ကျွတ်...သွားစမ်းကွာ။

ငါ့ရင်ထဲက မင်းထွက်သွားစမ်း။

ခွန်ထန်းကျုံး စိတ်ညစ်လေတိုင်း အရက်တွေကို တစ်ခွက်
ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေသည်။

“အိမ်ကို အိမ်ကို မောင်ချစ်တာ အိမ်သိရင် မောင်ကို
ပြန်ချစ်ပါ”

အချစ်ဝေဒနာက အခံရခက်သည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ကို
လွမ်းရသည့်၊ တမ်းတရသည့် ခံစားချက်တွေက ပိုဆိုးသည်။
အိမ်မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်သည်။ အိမ်အသံလေးကို ကြားချင်
သည်။

အိမ်ပုံရိပ်လေးတွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေ၏။ ကုန်လွန်
ခဲ့သော အချိန်တွေမှာ သူနဲ့အိမ် တစ်အိမ်ထဲ အတူနေခဲ့ဖူးသည်။
အခုတော့ သူ့အိမ်ကြီးမှာ အိမ်မရှိတော့ သူ့ဘယ်လိုမှ နေလို့မရ
တော့။

အိမ်ကို လွမ်းဆွတ်သတိရစိတ်နှင့်အတူ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
ဆူးနေ၏။ တစ်ချိန်လုံး အိမ်ကိုသာ တမ်းတနေမိသည်။ နေ့ရက်
တိုတိုတွေကို သူ မမှတ်မိတော့။

အချိန်က အတော်မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။ အိမ်သာ တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲတွင် စာဖတ်ရင်းရှိနေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်မှာတော့ အိမ်အကြည့်လေးတွေက အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထို့နောက် အိမ် သက်ပြင်းလေးမသိမသာ ချလိုက်၏။

အချိန်မနည်းလှတော့ပေမယ့် ခွန်ထန်းကျုံးကတော့ ခုထိ အိမ်ပြန်မရောက်သေး။ ပြန်လာချင်မှလည်း လာတတ်သည်ဟုဆို သဖြင့် ညဉ့်နက်သည်အထိ စောင့်နေမိပေမယ့် သူလာချင်မှ ပြန်လာ မှာကို ဒေါ်ခေါနူးပြော၍ အိမ် သိထားပါသည်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

ဒေါ်ခေါနူးမှာ နေမကောင်းဖြစ်နေ၍ လာကြည့်ပေးရန် လူကြိုအခေါ်လွှတ်၍ အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးအိမ်ကို ရောက်နေခြင်းဖြစ် သည်။

ဆေးရုံမှာ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထား၍ အိမ် သူ့ကို ဆက်

ဆောင့်တော့ပါ။ နာရီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထိုင်ရာက ထလိုက် သည်။

အိမ် အနားယူချင်ပါပြီ။ အပေါ်ထပ်ရှိ သူမ အရင်နေ သည့် အိပ်ခန်းလေးကို အရင်အတိုင်းထားထား၍ ထိုအခန်းလေး မှာ ညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်မှာပင် ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာ သော သူကားသံကို ကြားရသည်။ သူပြန်လာပြီမို့ အိမ် ရင်ခုန် သွားသည်။ အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သူက အိမ်ဖြစ်နေ၍ပါ။

“တိ”

ကားဟွန်းသံကြောင့် အိမ်တံခါးကို အိမ်ဖွင့်ပေးလိုက်သည် မှတ်...

“အိမ်”

သူထံမှ အံ့သြမှုနှင့်အတူ လူကလည်း အိမ်ရှေ့ကို ခြေလှမ်း ပြီးတွေ့နှင့် ရောက်လာ၏။

“အိမ်...ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးခွန်ထန်းကျုံး၊ အိမ် ဒေါ်ခေါနူး နေမ

၁၇၂

အသံ

ကောင်းဖြစ်နေလို့ လာဆေးကုပေးတာပါ”

“အိမ်ရယ်”

“ဒေါ်ခေါင်းနူး နေမကောင်းဘူး ဟုတ်လား”

“ဆောရီး...အိမ် ကိုယ့်ကို ခုလိုစောင့်နေလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားဘူး”

ပြောရင်းက သူ့ကိုယ်ကြီး ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားရတော့ အိမ်မှာ မျက်နှာလေးပျက်သွားကာ...

“ဟင်...ရှင် အရက်တွေသောက်လာတယ်”

အိမ်စကားကြောင့် သူ ခပ်လွန်လွန်ပြုံးလိုက်သည်။

“အဟွန်း...ကိုယ်စိတ်ညစ်လို့ နည်းနည်းသောက်လာမိတယ်”

အိမ် ရင်မောသွားသည်။ အိမ် ဒီကိုရောက်ပြီးမှ သူ ဒီလို အရက်သောက်တာမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။

စိတ်ညစ်လို့ အရက်သောက်လာပါသည်တဲ့။ သူ့ဘာကို စိတ်ညစ်လဲဆိုတာ အိမ် သိပါသည်။

အိမ်တစ်ယောက် အတွေးမှမဆုံးသေး။

“ဝုန်း”

“ဟင်”

အိမ်ရှေ့မှာ ထူနေကြီးနှင့် တင်းထားသည့်ကြားက သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့သည့် ခွန်ထန်းကျုံးမှာ အမူးလွန်ကာ ခုံနှင့် ဝင်တိုက်မိသွားသည်။

လဲကျသွားသည့် သူ့ကို အိမ်မှာ ပြေးထူဖို့အနားရောက် သွားတော့...

“မလာနဲ့၊ မင်းမလာနဲ့၊ ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

သူ့အနား အိမ် ရောက်လာမှာကိုပင် ကြောက်လန့်နေရ သလိုမျိုးဖြစ်နေသည့် ခွန်ထန်းကျုံးကို အိမ် မျက်မှောင်လေးကုပ်ကာ ကြည့်ရင်း...

“ရှင် တကယ်ရောရရဲလား ဦးခွန်ထန်းကျုံး”

“ရတယ်၊ နေ...နေ”

ရပါတယ်လို့ ပါးစပ်က ပြောနေပေမယ့် လူကတော့

နေရာမှမထနိုင်။ အိမ်ကလည်း ဝင်ကူမတွဲပါ။ သူ့ဘာသာ ကြိုးစား
ထနေတာကို ကြည့်ပြီး အိမ် သက်ပြင်းငွေငွေကို ချလိုက်စဉ်မှာထင်

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

ပစ္စည်းများ အလဲလဲအပြုပြန် ဆူညံစွာ ကျကွဲသံနှင့်အတူ
အိမ်နံရံကို ဖမ်းထိန်းထားသည့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး အိမ် စိတ်ရှုပ်စွာ
ကြည့်နေမိ၏။

“ဆောရီး”

အိမ်ကို တောင်းပန်လိုက်မှန်း အိမ် သိပါသည်။
ယောက်ျားပီသလှသည့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို အိမ် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
ပြီး သူ့နားက ထွက်ခဲ့သည်။

“အိမ် သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

သူက အိမ်ထွက်သွားမှာကို စိုးရိမ်တကြီးပုံစံနှင့် မေးရင်
အိမ်ရှေ့အရောက်

“အို”

သူ့ကိုယ်ကြီး လဲအကျမှာ အိမ်မှာ ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်တော့
ဘဲ သူမကိုယ်လေးကပါ ခွန်ထန်းကျုံးနှင့်အတူ နှစ်ယောက်ထိုင်
ဆိုဖာကြီးပေါ် လုံးထွေးကျသွား၏။

သူရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးခနဲကျလာသည့် အိမ်ကိုယ်လေးကို
ခွန်ထန်းကျုံး သူလက်အစုံနှင့် သိမ်းကျုံးကာ တင်းတင်းလေး ဆွဲပွေ့
ဖက်လိုက်ရင်းက...

“အိမ်...အိမ်ရယ်”

“အို...လွှတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း”

အိမ်မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။

“အို...ရှင် လွှတ်ပါ”

အရက်ရှိန်နှင့် အမူးတွေလွန်နေရသော ခွန်ထန်းကျုံး မူးမူး
နှင့် အိမ်ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းဖက်ထားရာမှ သူ့အနမ်းတွေ
အိမ်မျက်နှာလှလှလေးထက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ကျရောက်လာ
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အတွေ့အထိ အဖက်အပွေ့ကိုမှ မခံခဲ့ရဖူးသော အိမ်အတွက်တော့ ခွန်ထန်းကျုံး၏ အပွေ့အဖက် အနမ်းအရှိက်များအောက်မှာ ကမ္ဘာကြီး ချာချာလည်သွားသလိုမျိုး မှင်သက်အံ့သြလျက် ရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်ရုန်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

ခွန်ထန်းကျုံးကတော့ သိစိတ်နှင့်လား၊ မသိစိတ်ကြောင့် ပဲလားတော့ မသိပါ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက အိမ်ကိုယ်လေးကို သူ့လက် အစုံနှင့် ခပ်တင်းတင်းပွေ့ဖက်ရင်းမှ...

“ကိုယ့်နှလုံးသား မင်းကြောင့် နာကျင်နေရပြီ၊ ဒါကို မင်းသိရဲ့လား အိမ်၊ မင်းသိရဲ့လားဟင်”

“အို...ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

သူ ဘာတွေပြောနေတာပါလိမ့်။ သူ နာကျင်ခံစားအောင် အိမ်လည်း ဘာမှသူ့ကိုမလုပ်မိ။

အိမ် သူမကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ဖန် လိုက်သည်။

“လွတ်...လွတ် ဦးခွန်ထန်းကျုံး၊ ကျွန်မကို လွတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း မလွတ်ဘူး၊ အိမ်ကိုချစ်တယ်၊ လွမ်းတယ်၊ တိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါ အိမ်ရယ်”

“အို....မဟုတ်တာ၊ အချစ်ဆိုတာ ရှင်ပြောသလောက် ရွယ်တယ်ထင်လို့လား”

“ကျွန်မကိုလွတ်”

“လွတ်ပါ”

အိမ်ရင်မှာ ကြောက်ရွံ့နေရပြီမို့ သူ့ရင်ခွင်ထဲကသာ ဇွတ်တိုး ရုန်းထွက်သည်။

အိမ်က ရုန်းလေလေ ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကို တိုး၍ဖက် လေနှင့်...

“အိမ်ရယ်...ချစ်တယ်”

“အို”

အိမ်ရင်မှာ နာကျင်သွားသည်။ အရက်မူးမူးနှင့် သူ၏ နှုတ်စကား အနမ်းတွေက ရုန်းထွက်၍မရသော အိမ်နှလုံးသားကို နှုတ်ရွံ့ကြောက်ရွံ့မှုတွေနှင့် နာကျင်ဆို့နှင့်သွားစေသည်။

□ □ □

အခန်း (၈)

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ခေါင်းထဲ တဆစ်ဆစ်ထိုးကိုက်နာကျင်မှုနှင့်အတူ
ခွန်ထန်းကျုံး အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ညက သူ
အရက်သောက်တာ များသွားပြီထင်။ သူ အိပ်ရာက နိုးလာချိန်မှာ
တော့ ခေါင်းတွေက အရမ်းကို ထိုးကိုက်နေ၏။

တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေသော နားထင်နှစ်ဖက်ကို ခွန်ထန်း
ကျုံး လက်နှင့်ဖိထောက်ရင်း ညက အဖြစ်တွေကို သူ စဉ်းစား
လိုက်သည်။

ညက သူအိမ်ပြန်တာ အတော်မိုးချုပ်၏။ သူ မှတ်မိ

သလောက် သူ့ကို တံခါးလာဖွင့်ပေးသူက ဒေါ်ခေါင်းမဟုတ်ဘဲ အိမ် ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမ အိမ်မှာရှိနေသေးပါလားဆိုသော အသိဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒီနောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်သည်ကို သူမသိတော့။ ညက အဖြစ်ကို ခွန်ထန်းကံ့ကံ့ ရနိုင်သလောက် ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

“ဟင်”

သူ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲ တစ်ခုကိုလည်း အလိုလိုသိလာ၏။

ညက သူ အိမ်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းထွေးထွေးသည့်အဖြစ်ကို ခွန်ထန်းကံ့ကံ့ ပြန်၍ သတိရလာမိ၏။

သို့သော်လည်း ဘာတစ်ခုကိုမှ ရေရေရာရာ သေချာမမှတ်မိ။ သူ့စိတ်ထဲ အိမ်နှင့်ပတ်သက်ကာ ညကအဖြစ်တွေအားလုံး စေ့စပ်ဝေးဝေးရှိနေသည့်ကြားက သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ခံစားနေရသည်ကလည်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို၊ တကယ့်အပြင်မှာလိုလို အိမ်

ထွေးအိပ်သက်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ထားခဲ့သည့်အဖြစ်ကြောင့် သူ ရင်တွေခုန်နေခဲ့သည်မှာ ယခုတိုင် ရင်မှာ ချွေးနေဆဲ။

ညက သူ အိမ်ကိုများ။

“ဟား”

“အိမ်ရယ်”

ဝေဝါးနေသည့် အသိကြောင့် ခွန်ထန်းကံ့ကံ့ ရင်မောစွာ ပတ်သက်ကိုချပြီး အိမ်မှာမည်လေးကို ခေါ်ညည်းလိုက်၏။

ဒီနောက် သူ့အကြည့်တွေက ဘာရယ်မဟုတ် သူ့အိပ်ရာရောက်သွားတော့

“ဟင်”

ကလစ်လေးတစ်ခု။

ဒီအဖြူရောင် ကျောက်ကလစ်လေးက အိမ်ခေါင်းတွင် ခြေလိုလို သူတွေ့နေရသည့်ပစ္စည်းလေး။

ခွန်ထန်းကံ့ကံ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။

ညက...ညက သူ အိမ်ကို။

ခွန်ထန်းကျွန်း ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့။

လှိုက်ဖိုလာသော ရင်အုံနှင့်အတူ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေ နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ် ရှိမလားဟူသောစိတ်ဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲကို ကြည့် လိုက်တော့လည်း အိမ်ကို မတွေ့ရ။ သူ ရင်ပူသွားသည်။

အိမ်...အိမ် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ခွန်ထန်းကျွန်းမှာ ပျက်ယွင်းနေသောမျက်နှာ၊ လှိုက်ခွန်နေသော ရင်ခွန်သံတွေနှင့် အိမ်ကို တစ်အိမ်လုံး လိုက်ရှာရင်းက သူမနာမည်လေးအား ခေါ်နေ မိသည်။

“အိမ်...အိမ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အော်နေတာလဲ ဦးခွန်ထန်းကျွန်း၊ ကျွန်မ ဒီမှာပါ”

“ဟာ...အိမ်”

ထမင်းစားခန်းဝတွင် ပေါ်လာသော အရိပ်လေးကြောင့်

ခွန်ထန်းကျွန်းရင်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားသလို ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် အိမ်အနား ရောက်သွားပြီး...

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့၊ အိမ် ဘယ်မှမသွားဘူးနော်”

“အို...ကျွန်မက ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော သူမအကြည့်တွေကို ရှောင်လွှဲ မှင်းက အိမ် သူမလုပ်စရာရှိတာများကို လုပ်နေလိုက်သည်။

ခွန်ထန်းကျွန်းလက်ထဲက ကလစ်လေးကို တင်းတင်းဆုပ် မှင်းက အိမ်မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“အိမ်...ညက ကိုယ်”

“ရှင် ညက အရက်တွေတော်တော်သောက်လာတာပဲ”

အိမ်ကို သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။ ခွန်ထန်းကျွန်းမှာ အိမ်ကားကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာရပြီး...

“ဆောရီးပဲ အိမ်၊ ဟို ညကအဖြစ်တွေအတွက် ကိုယ် အောင်းယန်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ညက ဒေါက်တာအပေါ် ကိုယ်”

“ရပါတယ်၊ ဒေါ်ခေါနူးလည်း နေမကောင်းတော့ ရှင်ကို

ကျွန်မ ကူညီရုံပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ရှင် ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ဂျွတ်နားရက်မို့ နေမကောင်းသည့် ဒေါ်ခေါင်းအတွက် လူမမာစာ လုပ်ပေးနေသော အိမ်အနား တစ်ခုခုပြောချင်ဟန်နှင့် တစ်ချိန်လုံး တွယ်ကပ်နေသော ခွန်ထန်းကျုံးကို အိမ် အကြည့်ပစ်လေးနှင့် ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

အိမ်အမေးကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး မျက်နှာကြီးရဲလျက် အနေခက်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ဟို...ညက”

“ညက ဘာဖြစ်လဲဟင်”

သို့အသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ခါနေသလို မေးလိုက်သည့် အိမ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေ၏။

“ဒီလိုပါ အိမ်၊ ညက ကျွန်တော် မူးမူးနဲ့ အိမ်အပေါ် တစ်စုံတစ်ခုခုများ မှားယွင်းခဲ့တာရှိရင်”

“ဟင့်အင်း...ဘာ...ဘာမှမရှိခဲ့ပါဘူး”

“ဪ”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ သူ့လက်ထဲက

ဝစ္စည်းလေးကို ပို၍ တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

သူနားလည်လိုက်ပါပြီ။ အိမ် သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုတို့ ဖုံးကွယ်ထားသည်ဆိုတာ။

သူ အံ့ကို တင်းခနဲကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီနောက် မချင့်မရဲစိတ်တွေနှင့် အိမ်မျက်နှာပေးကို စူးခနဲ ဖိုက်ကြည့်လိုက်ကာ...

“တကယ်ပဲလား အိမ်၊ ကိုယ် အိမ်အပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုခု အမှားအယွင်းမရှိခဲ့တာ သေချာရဲ့လား”

အိမ်ရင်မှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် ချက်ချင်း ဟန်ဆောင်ထိုက်၏။

အကဲခတ်သလို စူးရဲသောအကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်တွေအောက်မှာ အိမ် ခပ်တည်တည်လေး သူ့အကြည့်တို့ ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာကိုသိချင်နေတာလဲ”

“ဆောရီး အိမ်၊ ကိုယ်စိုးရိမ်တာက ညက မူးမူးနဲ့များ အိမ်အပေါ် ကိုယ့်ဘက်က မှားယွင်းခဲ့တာရှိရင်”

“အို...ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ရှင်ကိုပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

သူစကားတွေအတွက် စိတ်မရှည်တော့သလို မှန်အစ်အစ် မျက်နှာလေးနှင့် ဖြေလိုက်သော အိမ်စကားကို ခွန်ထန်းကျုံး ရင်မော သွားရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဟု ဆိုလာ သောအခါ ခွန်ထန်းကျုံးအနေနှင့် ဒီထက်ပိုကာ ဘာများတတ်နိုင် ဦးတော့မည်နည်း။

ဒါပေမယ့် သူသိလိုက်ပါသည်။

အိမ် သူ့အပေါ် ဘယ်လိုပဲ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ပါစေ သူ့လက် ထဲတွင်ရှိနေသည့် အိမ်ကလစ်လေးက သူတို့နှစ်ဦးအဖြစ်ကို သက်သေခံနေသည်။

သေချာချင်သည့် အဖြေတစ်ခုအတွက် ကာယကံရှင်ကို

ဆေးနေပါသော်လည်း ထိုကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က မဟုတ်ပါဟု သူစကားကို တွင်တွင်ငြင်းဆန်နေသောအခါ ခွန်ထန်းကျုံး မချင့်မရဲ ဖိတ်နှင့် အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။

□ □ □

မှန်ထဲတွင် မြင်နေရသည့် ပုံရိပ်လေးကို အိမ် ခပ်ငေးငေး
လေး ကြည့်နေမိသည်။

မှန်ထဲက ပုံရိပ်လေးက သိပ်ကို ချောမောလှပသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ အသားအရည်က ရွှေလိုဝင်းဝါအိစက်နေ
ကာ မျက်နှာဖူးဖူးလေးကလည်း ဘာမှမပြင်မဆင် မဖြယ်မသပါဘဲ
အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် အရမ်းကိုလှပနေ၏။ ထိုလှပသည့် မျက်နှာ
လေးထက် မိန့်မိန့်ဖူးဖူးကျရောက်ခဲ့သော အနမ်းတွေကို သတိရမိ
လိုက်တော့ အိမ်နံရံလုံးသားလေး ကျင်ခဲ့သွားသည်။

သိစိတ်နှင့်လား၊ မသိစိတ်ကြောင့်ပဲလားမသိ “ချစ်တယ်”
ဆိုသောစကားကို မူးမူးနှင့်ဆိုခဲ့သော ခွန်ထန်းကျုံးဆိုသည့်

လူတစ်ယောက်ထံမှ ချစ်စကားတွေကို အိမ်နှလုံးသားသည် မသာယာနိုင်ပါ။

သူနမ်းရှိုက်ခဲ့သည့် အတွေ့အထိ ပိုက်ထွေးမှုတွေကိုယ် အိမ်ရှင်ထံ ရှက်ကြောက်ထိတ်လန့်မှုတွေနှင့် ရှိနေသည့်အဖြစ်။

အိမ်ဘဝတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဒီလိုပွေ့ဖော် နမ်းရှိုက်မှုမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ဖူးပါ။ ယုတ်စွအဆုံး အိမ်နှင့် ချစ်သက်တမ်းတွေ ကြာရှည်ခဲ့ပါသည်ဆိုသော ကိုကိုမောင် နှင့်တောင် အိမ် ဒီလိုထွေးပိုက်နမ်းရှိုက်မှုမျိုး မခံစားခဲ့ဘူး။

ဒါကလည်း အိမ် ကိုကိုမောင်အပေါ် စည်းကမ်းထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချစ်သူတစ်ယောက်အပေါ်မှာတောင် အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဒီလိုစည်းကမ်းမျိုးထားခဲ့သော အိမ်ကိုမှ ကိုယ်နှင့် ဘယ်မှ ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ခြင်းမရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်က အိမ်ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပွေ့ဖက်နမ်းရှိုက်ခဲ့တဲ့အဖြစ်က အိမ်နှလုံးသားနှင့်သည်းစွာ ရှက်ရွံ့ခံစားသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အချစ်ဆိုတာကို အိမ် မယုံရဲတော့ပါ။ အထူးသဖြင့် မူးမူးနှင့်ဆိုခဲ့သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အချစ်မျိုး။

ဒဏ်ရာတွေနှင့် နာကျင်စေရသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အချစ်ကို အိမ် ကြောက်ရွံ့၏။

မူးမူးနှင့်ပဲဆိုဆို မှားယွင်းခဲ့သည့် သူ့အချစ်တွေကို ခွန်ထန်းကျုံး သူ့ကိုယ်တိုင် ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေပုံရ၏။

အိမ်မျက်နှာကို တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်သလို မေးခဲ့သည့် သူ့စကားတွေအတွက်လည်း အိမ် ခေါင်းညိတ်ဝန်မခံခဲ့ပါ။

ဒီအဖြစ်တွေကို ဘယ်လိုမိန်းမတစ်ယောက်က ဟုတ်ပါတယ် ဝန်ခံရမည်လဲ။

သူနှင့်အိမ် ဘာမှမဖြစ်ပါဆိုပေမယ့် အိမ်စကားကို သူယုံကြည်ပုံမရပါ။ ကိုယ့်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ ချစ်စကားတွေဆိုလျက် မူးမူးရူးရူးနှင့် နမ်းရှိုက်ခဲ့သည့် အဖြစ်တွေက အိမ်အတွက် အိပ်မက်ဖြစ်လျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။

အခုတော့ ခွန်ထမ်းကျုံးကို မတွေ့အောင် အိမ် ရှောင်နေ
မိသည်။ သူနှင့်လည်း နောက်ထပ် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုတော့ပါ။
သူ အိမ်ကို ချစ်နေတာ အိမ်သိပေမယ့် အိမ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို
အခုချိန်ထိ ချစ်လို့မရသေးပါ။ ချစ်လာလိမ့်မည်လို့လဲ မမျှော်လင့်

ရင်မှာ ရှက်ရွံ့ကြောက်စိတ်တွေနှင့် အိမ် သူနှင့်အဝေးဆုံး
သို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီရက်တွေအတွက် သူ့အပေါ် သိသိသာသာရှောင်နေခဲ့
သော အိမ် ကံကောင်းသည်လို့ ပြောရမည်။ အိမ်အတွက် သူ့ထဲ
သနကွင်းဆင်းရန် တခြားသူတွေနှင့် အတူတွဲ၍ တခြားရွာတွေကို
သွားဖို့ တာဝန်ကျလာ၏။

အိမ် ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ အထုပ်အပိုးပြင်ကာ တာဝန်ကျ
ရာသို့ ချက်ချင်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

မတွေ့ချင်သည့်လူနှင့်လည်း နောက်ထပ်တွေ့စရာမလို
တော့။ ဒီလိုမှမလုပ်လျှင် ခွန်ထမ်းကျုံးကို အိမ်ရှိသည့်နေရာထိ
အကြောင်းပြချက် တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးနှင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင်

ရောက်ရောက်လာတတ်၍ အိမ်ပဲ စိတ်ညစ်ရသည်။

သူ့ကို မတွေ့ချင်၍ စစ္စတာကိုသာ ခဏခဏအလိမ်ခိုင်းရ
တာကိုလည်း အားနာသည်။

စစ္စတာအမြင်မှာတော့ အိမ်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက် စိတ်
ကောက်နေသည်ဟု ထင်နေ၍ အိမ်ဘာပဲပြောခိုင်းပြောခိုင်း စစ္စတာ
ထဲ အရယ်အမောမပျက်။ အိမ် စိတ်တိုင်းကျပြောပေးသလို
ခွန်ထမ်းကျုံး ယူလာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကိုလည်း
သူ့သဘောနှင့်သူ လက်ခံယူပြီး အိမ်ကို ပြန်ပေးတတ်သည်။

အိမ်မှာ အဖြစ်မှန်ကို ဘာတစ်ခုမှ စစ္စတာကို ရှင်းမပြရ။
နှင်းပြလိုက်မှ ပိုဆိုးကုန်မှာစိုး၍ ဒီအတိုင်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခြင်း
ဖြစ်၏။

□ □ □

အခန်း (၉)

ညသည် တိတ်ဆိတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
ငြိမ်သက်နေပေမယ့် ခွန်ထန်းကျုံးကတော့ ယခုချိန်ထိ မအိပ်နိုင်
သေး။

သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အိမ်၏ လှပ
ချစ်စရာကောင်းသော ပုံစံလေးကို အသွင်အမျိုးမျိုးနှင့် မြင်နေသလို
မင်ထဲတွင်လည်း အိမ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အတွေးစိတ်တွေကသာ
ရှိနေသည်။

ခွန်ထန်းကျုံး သူ့လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ပစ္စည်းလေး
ကို ကြည့်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

ဒီပစ္စည်းလေးက သူနှင့်အိမ်မှတ်တိုင်တစ်ခုထူရမည့် ပစ္စည်းလေး။ ခွန်ထန်းကျုံးမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ထဲမှ ကလစ်လေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ကြည့်နေရင်းကလည်း သူ့ရင်ခွန်သံတွေက အတားအဆီး မရှိ မြန်ဆန်လာသည်။

အိမ်ကကော့ သူ့လက်ထဲတွင် ဒီပစ္စည်းလေး ရှိနေသည် ကို လုံးဝမသိ။

ဘာမှမဖြစ်ပါဆိုသော စကားတွေနှင့် ငြင်းဆန်ခဲ့သည့် ညတစ်ည၏ အဖြစ်ကိုလည်း အိမ်မှ မေ့ထားလိုက်ပုံရ၏။

မမေ့နိုင်တာက သူ။

ခွန်ထန်းကျုံး ရက်တွေကြာလာလေလေ ထိုညက ဖြစ်သည့် အဖြစ်တွေကိုလည်း သူ့အာရုံမှာ ပို၍ထင်ဟပ်လျက် တဖြည်းဖြည်း မှတ်မိလာရပြီဖြစ်သည်။

အိမ်ကို တင်းတင်းလေး ပွေ့ဖက်ကာ နမ်းရှိုက်ခဲ့သည့် အနမ်းများ။ ဒီနောက် ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့်ခံစားရသည့် ရင်ခွန်သံ

များ။

အို...ခွန်ထန်းကျုံး အားလုံးကို တရေးရေးမှတ်မိလာသလို ရင်ခွန်သံတွေကလည်း သူ့အတွက် ပေါက်ကွဲမတတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အိမ်ဆိုတဲ့ သူမကို သူ့ရင်မှာ တင်းတင်းလေး ထွေးသိပ် ခဲ့ရသည်။

ဒီအဖြစ်တွေသည် သူ့အတွက် အိပ်မက်မဟုတ်သလို ဒီအဖြစ်တွေကိုလည်း သူ့နှလုံးသားက ဘယ်တော့မှ မေ့သွားလိမ့် မည်မဟုတ်ပါ။

မှားခဲ့ပြီဆိုသော အသိနှင့်အတူ အိမ်ကို တောင်းပန်ချင်ပေမယ့် အိမ်ဘက်က တုံ့ပြန်မှုကတော့ဖြင့် အေးတိအေးစက် ဘာမှ ဖြစ်သလို မခံစားရသည့် ပုံစံနှင့် ထိုအဖြစ်တွေကို ငြင်းပယ်ခဲ့သူ လည်းဖြစ်သည်။

ဒီအတွက် ခွန်ထန်းကျုံး နှလုံးသားတွေသည် နာကျင်ရသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံးတို့ကို သူမက အသိမှတ်မပြုပါလားဆိုတာ သိရလေ သူ့နှလုံးသားသည် နာကျင်

သွား၏။

တကယ်တော့ အိမ်ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ငြင်းကွယ်
ခဲ့ပါစေ သူ့အတွက် သက်သေတည်စရာ ဒီပစ္စည်းလေးရှိနေပေမယ့်
ခွန်ထန်းကျုံး လိုချင်သည်က သူနှင့်ပတ်သက်ကာ အိမ်ကိုယ်တိုင်
ဝန်ခံလာမည့်စကား။

ဒါပေမယ့် သူ ကြားချင်သည့်စကားကို အိမ် မပြောခဲ့
ပါ။ မပြောခဲ့၍လည်း သူ့ရင်မှာ ပို၍ခံစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ် ဘာကြောင့် ဒီအဖြစ်တွေကို ဖုံးကွယ်ထားချင်ရတာ
လဲ။

အဖြေကတော့ ရှင်းပါ၏။

အိမ်ဆိုသော အိမ်က သူနှင့်ပတ်သက်ကာ ဘာခံစားမှု
မှ မရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ တွေးလိုက်ရုံနှင့် ခွန်ထန်းကျုံး ရင်အစုံမှာ မခံမရပ်
နိုင်အောင် နာကျင်လာရကာ လူက ခုပင် ချက်ချင်း အိမ်ကို
သွားတွေ့လိုက်ချင်သည့်စိတ်တွေကိုလည်း ခွန်ထန်းကျုံး သူ့ကိုယ်

အိမ်နည်းပင် တားဆီးထားလိုက်သည်။

အိမ်ကို အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ ကြိုးစား
ခဲ့ပေမယ့် အိမ်က ခွင့်မပြု။ သူ့ကို တမင်ရှောင်နေခဲ့သူ။

အိပ်၍မပျော်နိုင်သော ခွန်ထန်းကျုံးမှာ လေသာဆောင်
တွင်ထိုင်ကာ စီးကရက်တွေ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ထိုင်သောက်
ရင်း ချစ်သူအကြောင်း တွေးနေသည်။

အိမ်အနားကို သွားခွင့်မရတော့ အိမ် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို
အိမ်မသိအောင် သူကပဲ အဝေးကနေ တိတ်တဆိတ် ငေးကြည့်ရင်း
ရင်နာခဲ့ရသည့်အဖြစ်တွေ။

အိမ်ကို သူချစ်သည်။ ချစ်၍လည်း သူ့ဘဝထဲက ဘယ်လို
မှ ထွက်ခွာခွင့်မပြုနိုင်။ အိမ်ကို သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှ ဖြစ်မည်။

သူ့နှလုံးသားတွေက အိမ်အပေါ် ဒီလောက် နှင်နှင်သည်း
သည်း ချစ်တတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ထားသမျှ သူ့ကိုယ်သူပင်
ဧယုနိုင်အောင် အိမ်ကို သိပ်ချစ်သွားခဲ့သည်။

ချစ်မိပြီဆိုတော့လည်း ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည့်စိတ်တွေ

က ရင်မှာဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ချစ်သူနှင့် ဆုံနိုင်အောင် သူ့ဘက်က ကြိုးစားနေချိန်တွင် အိမ်ကတော့ သူနှင့်အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားဖို့ စဉ်းစားနေသည်။

ဒီအဖြစ်ကို သူနှလုံးသားက ဘယ်လိုမှ ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်း၊ ဘယ်လို အခက်အခဲရှိနေပါစေ ခွန်ထန်းကျုံးအဖို့ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေမည်သာဖြစ်သည်။

ခွန်ထန်းကျုံးမှာ ချစ်သူနှင့်ပတ်သက်ကာ ရင်မှာခိုင်မာသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့် မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်ချလိုက်သည်။

xxxxxx

ချစ်သူနှင့်ပတ်သက်ကာ ခိုင်မာသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပြီဖြစ်သော ခွန်ထန်းကျုံး ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေအတွက် ကိုယ်ကျေနပ်စွာနှင့် သူမောင်းလာသည့်ကားလေးကို အိမ်ရှိရာ ဆေးရုံဝင်းအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့်

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး ကားပေါ်မှာပင် မျက်မှောင်တွေကြွတ်လျက် သူ့မျက်ဝန်းအစုံက တစ်နေရာဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ရောက်ရှိသွားသည်။

မိုးသားမိုးရိပ်တွေ ကင်းစင်နေသည့် ညနေခင်းအချိန်နှင့် အပြိုင် ပုစွန်ဆီရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် လှနေပါသော အိမ်က သူမသိ

ပါသော ရုပ်ရည်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် နီးကပ်စွာရပ်လျက် စကားတွေဆိုနေသည်။

သာမန်ဆိုပါက ခွန်ထန်းကျုံးအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာမဟုတ်။ ခု သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်ပုံစံက အိမ်နှင့်တိုအမျိုးသားပုံစံက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးနေသည့်ပုံ။ အိမ်ကိုကြည့်သည့် အမျိုးသား၏အကြည့်တွေက အိမ်အပေါ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းရှိနေရုံမက ဖြစ်နိုင်လျှင် အိမ်လက်လေးကိုပင် ဆွဲယူတော့မည့်ပုံ။

ခွန်ထန်းကျုံး ကြည့်နေရင်းက မျက်မှောင် ပို၍ပို၍ တွန့်ကြုတ်သွား၏။

ဒီလူ ဘယ်သူလဲ။

အိမ်ကရော ဘာကြောင့် ဒီအမျိုးသားအပေါ် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားတွေဆိုနေရတာလဲ။

ခွန်ထန်းကျုံး ကားရပ်ထားသည့်နေရာနှင့် အိမ်တို့ စကားပြောနေသည့်နေရာက သိပ်အလွမ်းမဝေးသည်မို့ အိမ်တို့ပြောနေ

သည့်စကားများကိုလည်း ခွန်ထန်းကျုံး ကြားနေသည်။

“ကိုကိုမောင် ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ”

“အိမ်ဆီက ကိုယ်ကြားချင်တဲ့စကား မကြားရမချင်း ဒီကနေ ကိုယ်မပြန်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကိုယ် အိမ်ကို ဘယ်လောက်သတိရနေလဲဆိုတာ အိမ် သိရဲ့လား”

“ဟင်”

ခွန်ထန်းကျုံး အံ့သြသွားသည်။

ဒီအမျိုးသား၏ စကားတွေက တစ်မျိုးပါလား။ အိမ်နှင့် ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေပါသည်လဲ။

မချင့်မရဲစိတ်တွေနှင့် ခွန်ထန်းကျုံး ကားပေါ်မှဆင်းရန် ငြင်လိုက်စဉ်...

“ကိုယ့်ဘဝမှာ အိမ်မရှိလို့မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ကို ကိုယ်သိပ်ချစ်ဘယ်”

“ဟင်”

သူ မှင်သက်သွားသည်။

သူကြားလိုက်ရသည့် စကား မမှားဘူးဆိုရင်ဖြင့် ဒီစကား
တွေက ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်သည့် စကားများသာဖြစ်
သည်။

ဒါဖြင့် အိမ်နှင့် ထိုအမျိုးသား၏ ပတ်သက်မှုသည်လုံး
“ဟား...အိမ်...အိမ်ရယ်ဗျာ”

နှလုံးသွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်ရသည်ဆိုတာ ဒီလိုခံစားမှုမျိုး
ပြောသည်လား မသိတော့ပါ။

ခွန်ထန်းကျုံး နှလုံးသွေးတွေ ပေါက်ကွဲမတတ် ချစ်ရသည့်
မိန်းကလေးတွင် အရင်ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပါလားဆိုသောအသိက
ဘာနှင့်မှမတူ။ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသလို ဖြစ်သွား
သည်။

ရုတ်တရက်မှာတော့ အရာအားလုံး သူ့အတွက် အကျဉ်း
တန်သွား၏။

ခွန်ထန်းကျုံးမှာ အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းသွားရသလို နှလုံး
သည်သည် ခံစားမှုတွေကြောင့် လူက ဆောက်တည်ရာမရှိနိုင်

တော့ဘဲ ကားကို နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

တစ်လမ်းလုံးမှာလည်း ခံစားမှုတွေ နှင့်နှင့်သည်းသည်း။
တကယ်တော့ အိမ်ထဲ သူ ဒီနေ့ရောက်လာခြင်းသည် သူ့အပေါ်
အိမ် ဖုံးကွယ်ထားသမျှ ဖွင့်ပြောတော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်
နှင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း သူ မျှော်လင့်ထားသလို မဖြစ်ခဲ့ပါ။
အိမ်နှင့်ပတ်သက်ကာ သူတစ်ခါမှ တွေးမထားဘူးသည့် အိမ်၏
ချစ်သူဆိုသောလူကို အိမ်နှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့နှလုံးသား
သည်လည်း သေဆုံးခဲ့ရသည်။

အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘဝက အကျိုးပေးက
ဘယ်လိုများ ဖန်လာသည်မသိ။

အချစ်ဆိုတာကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသည့် သူ့အတွက်
တကယ်တမ်း အချစ်ကို တွေ့လာပြန်တော့လည်း သူ့ရင်မှာ နာကျင်
မှုတွေနှင့် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ချစ်ရသည့် မိန်းကလေးတွင် ချစ်သူရှိနှင့်နေပါလား

ဆိုသောအသိက သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြေသိမိနိုင်။

အိမ်တွင်ချစ်ရမည့် ချစ်သူရှိနေတာ သူမသိ။ ဒီထက် စောစောကသာ အိမ်ကို သူ တွေ့ခဲ့ပါလျှင်။

ဟူး။

ဘာကြောင့် ကိုယ့်နှလုံးသားတွေကို ဝေဒနာပေးဖို့ ရောက် လာရတာလဲ မိန်းကလေးရယ်။

မချစ်ရသေးခင်မှာပင် အချစ်တွေ ရှုံးခဲ့သည့် ခွန်ထန်းကျုံး ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်လည်း ရင်နာခြင်းတွေနှင့် ရှိနေသည်။

ပြင်းထန်သော ခံစားချက်တွေကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး ဘယ်ကိုမှ သွားချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ အိမ်မှာပဲ နေလိုက်သည်။

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတဲ့ ဝေဒနာကို သူ နားလည်ပါပြီ။ သူများတွေ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတုန်းကတော့ ခွန်ထန်းကျုံး ရယ်စရာ တစ်ခုလို သဘောထားခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ ကြုံနေ၏။

သူ့အဖြစ်တွေကို ဆွံ့နွံသောသိပါက ဘာပြောဦးမည်မသိ။

သူ့ခံစားမှုတွေကို ရယ်စရာဟာသတစ်ပုဒ်လို သဘော ထားနေမည်လား။ သူ ဘာမှမတွေးချင်တော့ပါ။

ဘာမှမတွေးချင်တော့ပါဆိုကာမှ အိမ်နှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းစကား သယ်ဆောင်လာသူက ဆလိုင်းထန်။

“ဆရာ ကြားပြီးပြီလား”

“ဘာလဲ...မင်းစကားက”

“ဆရာမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းလေး အပြင်မှာ ကျွန်တော် ကြားခဲ့တာတော့ ဆရာမချစ်သူ ဒီမြို့ကိုရောက်နေတယ် တဲ့”

သူ့နှလုံးသားတွေ မတုန်လှုပ်တော့ပါ။ ထို့အတူ ခံစားရ မှုတွေကလည်း ဒီထက်မပိုနိုင်တော့။ သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့် လျှင် အိမ်ကြောင့် ခံစားနေရသည့် အရိပ်တွေ ပေါ်လွင်နေပေမယ့် ဆလိုင်းထန်ကတော့ ရိုးအသုပီပီ သူ့မျက်နှာပေါ်က အရိပ်အကဲကို လည်း မကြည့် စကားဆက်ပြောနေ၏။

“ဆရာမနဲ့ ဆရာမချစ်သူက ချစ်တာကြာပြီတဲ့၊ အခု

ဆရာမကို လက်ထပ်ဖို့ ရန်ကုန်ကနေ ဆရာမချစ်သူရောက်လာတာ
တဲ့ ဆရာ”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ မတုန်လှုပ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။
ဒီစကားက သူ့နှလုံးသားကို အပြင်းထန်ဆုံးအရာနှင့် ထိုးနှက်လိုက်
သလို တုန်ခါသွားစေသည်။

သူ အိမ်ကို တကယ်ပဲ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့
မည်လား။

သူရင်တွေ ပူလောင်လာသည်။ ချစ်တဲ့သူကို တကယ်
ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟူသောအသိက ခွန်ထန်းကျုံးနှလုံးသားတွေကို
ဆောက်တည်ရာမရရှိနိုင်တော့။

အိမ်ကို သူ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်သည့် သူ့အနေနှင့်
ဘာအတွက်ကြောင့် ဖြစ်နေပါစေ အိမ်ကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံး
နိုင်။

ခုတော့ သူ ရင်မဆိုင်ရဲသည့်၊ သူကြောက်ရွံ့သော အဖြေ

တွေက ဖြစ်လာ၏။

ဒီလိုအခြေအနေမှာ သူ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမည်
နည်း။

အဖြေကတော့ အိမ်ကို ချစ်မိသွားသော သူ့နှလုံးသားကို
သာ အပြစ်တင်ရန်ဖြစ်သည်။

“သိလား၊ ဆရာ၊ ဆရာမနဲ့ ဆရာမချစ်သူက သိပ်လိုက်
တယ်လို့ လူတွေပြော”

“တော်စမ်းကွာ”

“မင်းမှာ တခြားအလုပ်မရှိဘူးလား”

“သွားတော့”

သူ့အသံက ဒေါသသံတွေ လွန်ကဲနေ၏။ ဆလိုင်းထန်
မှာ သူ့မျက်နှာ အရိပ်အကဲကို အံ့သြသလိုကြည့်ကာ အခန်းထဲမှ
ထွက်သွား၏။

အိမ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်မှာ ခံစားရလွန်းသောကြောင့်
ခေါက်ကွဲချင်နေ၏။

အိမ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်မှာခံစားမှုတွေက ပေါက်ပေါက်
ကွဲကွဲနှင့် အရမ်းကို ရှုပ်ထွေးနေပြီမို့ ခွန်ထန်းကျုံးမှာ ထိုင်ထိုင်
မခံစားနိုင်တော့သည့်အဆုံး အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပစ်လိုက်
၏။

□ □ □

အခန်း (၁၀)

“ထန်းကျုံး...မင်းလုပ်နေတာတွေက မဟုတ်တော့ဘူး၊
အရက်ကို မိုးလင်းမိုးချုပ် သောက်တာတော့ မင်းလွန်နေပြီ၊ ဘယ်နှယ်
ကွာ မင်းအတွက် အားလုံးလည်း စိတ်ညစ်နေပြီ၊ မပြောသာလို့
မပြောပေမယ့် မင်းအဖြစ်ကို ရင်နာနာနဲ့ ကြည့်နေရတာ”

ဆွန်ကျဲ့မှာ ပြောရင်းဆိုရင်းက ခွန်ထန်းကျုံးလက်ထဲက
အရက်ပုလင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ခွန်ထန်းကျုံးမှာ ဆွန်ကျဲ့က
နီဝေသော မျက်လုံးတွေနှင့် မောကြည့်သည်။

ဆွန်ကျဲ့ ခွန်ထန်းကျုံးကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်
သည်။

သူ့ရှေ့မှာရှိသော ခွန်ထန်းကျုံးက သူသိသည့် ခွန်ထန်းကျုံး မဟုတ်တော့။

အရက်ကို မိုးလင်းမိုးချုပ် သောက်နေသည့် မုတ်ဆိတ်မျှေး၊ ပါးမြိုင်းမျှေးတို့ဖြင့် လူက ညှင်းသိုးသိုးဖြစ်နေသော ခွန်ထန်းကျုံးပုံစံကြောင့် ဆွန်ကျဲမှာ ရင်နာနာနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ပေးစမ်းပါ ဆွန်ကျဲရာ၊ အရက်က ငါ့အဖော်ကွ။ ငါ့နှလုံးသားတွေ ဘယ်လောက်ကြေကွဲနေရတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိလား၊ ငါ့နှလုံးသားတွေ အရမ်းခံစားနေရတယ်၊ ဒီဝေဒနာတွေကို သက်သာဖို့ ငါ သူ့ကို မေ့ပစ်ဖို့ အရက်သောက်မှဖြစ်မယ်၊ ပေးစမ်းပါကွာ”

“မင်း ဒီလိုလုပ်နေလို့ မင်းရင်ထဲက ဝေဒနာက တကယ်ပဲ သက်သာမှာလား ထန်းကျုံး၊ ပြီးတော့ မင်း သူ့ကြောင့် ဒီခံစားနေရတာတွေကိုရော ဒေါက်တာက သိမှာတဲ့လား”

“အဟွန်း...သိတော့ရော သူက ငါ့ဆီပြန်လာမှာမို့လား ဆွန်ကျဲ၊ ငါ့လိုကောင်ကို သူသတိရမယ်လို့ မင်းထင်နေလား”

ဒါကိုသိနေတဲ့ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အရက်သောက်ပြီး လောကကြီး ဆွေနေတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ဘယ်မလဲ ငါ့အရက်ပုလင်း၊ ပေးစမ်းပါ”

“မင်း အရင်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ထန်းကျုံး၊ နေ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ် မင်း ဒီလိုပဲ အစွဲပေးလိုက်တော့မှာလား”

“မိန်းမတစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ အဟွန်း...ဟွန်း အဲဒီမိန်းမက ငါ့ရင်ထဲမှာ ငါသိပ်ချစ်မိတဲ့ မိန်းမလေ”

“ဒါဆို မင်း သူ့အချစ်ကိုရအောင် ယူပေါ့ ထန်းကျုံး၊ မင်း ဒေါက်တာကို တကယ်ချစ်တယ်ဆို ဒီပုံနဲ့ အဆုံးရှုံးမခံသင့်ဘူး သို့ ငါမြင်တယ်”

အိမ်နှင့်ပတ်သက်ကာ ခွန်ထန်းကျုံး ရင်ထဲက အချစ်တွေကို အစမှအဆုံး သိမြင်နေသည့် ဆွန်ကျဲမှာ သူငယ်ချင်းရင်ထဲက စားရမှုတွေကို မကြည့်ရက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ငါကရော အဆုံးရှုံးခံနိုင်တယ်လို့ မင်းထင်နေလား”

ဆွန်ကျွဲ၊ သူနှလုံးသားမှာ ငါ့အရင် နေရာယူထားတဲ့သူ ရှိနေပြီကွ၊
ပြီးတော့ သူတို့က သိပ်ချစ်တဲ့လူတွေတဲ့၊ ဒီလိုအခြေအနေမှာ ငါက
လူကြမ်းကြီးလုပ်ပြီး အိမ်ကို ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါ်ခဲ့ရမှာလား၊ အဲဒီလို
ခေါ်လို့ သူ့အချစ်ကို ငါ ရလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်နေလား ဆွန်ကျွဲ၊
အဲဒီအခါမှာမှ ငါ့ဝေဒနာတွေက ပိုဆိုးမှာကွ၊ အရက်ဘယ်မလဲ
ပေးစမ်းပါကွာ”

ခွန်ထန်းကျုံး ပြောလည်းပြော မူးလည်းမူးနှင့် အော်ဟစ်
ရင်း ဆွန်ကျွဲလက်ထဲက အရက်ပုလင်းကို ဆွဲယူကာ မော့ချလိုက်
သည်။

ဆွန်ကျွဲကတော့ သူ့ကို စိတ်ပျက်သလို ကြည့်ပြီး ကျောခိုင်း
ပစ်လိုက်၏။

“သွား...သွားကြ၊ ငါ့အနားမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိလဲ
ဘာဖြစ်လဲ၊ အဟား...ဟား...ဟား”

တစ်ဖက်သတ် ခံစားချက်တွေနှင့် အသည်းတွေကွဲနေ
သော ခွန်ထန်းကျုံး လောကကြီးကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုသည့်စိတ်နှင့်

အရွဲ့တိုက်ကာ နာကျင်စွာရယ်ရင်းက တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းက
စားပွဲပေါ် ဝိုက်ကျသွားသည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ခွန်ထန်းကျုံး သတိရလာချိန်မှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံး မဲမှောင်နေပြီ။ ခွန်ထန်းကျုံးမှာ ရုတ်တရက် မျက်စိမဖွင့်နိုင်
သေး။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မထူနိုင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်မို့
သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်းလည်း မစဉ်းစားနိုင်သေးပါ။

သူ့ဘဝတွင် တစ်ခါမှ အရက်ကို ဒီလိုများများမသောက်
ဖူးသည်မို့ သူ အရက်၏ဒဏ်ကို အတော်ခံစားနေရ၏။

ခွန်ထန်းကျုံး အသိနှင့်ကိုယ် ကပ်သည်နှင့် သူ့ရင်ထဲ
ပထမဦးဆုံး ဝင်လာရသူက သူ့ရင်ထဲတွင် ရှိနေသည့် အိမ်ဆိုသည့်
ချစ်ရသူ။ အိမ်ကို သူချစ်သည်။

ထိုခဏ သူနှလုံးသား မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွား
သည်။

ခုချိန် အိမ်က သူမဟုတ်သော တခြားယောက်ျား

တစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ထဲရှိနေမှာပါလားဆိုသော အသံဖြင့် ခံစားမှုတွေ နှင့်သည်းသွားရပြန်သည်။

ကိုယ့်အဖြစ်တွေအတွက် ခွန်ထန်းကျုံးမှာ နာကျင်စွာ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးရင်းက သူ မျက်စိမဖွင့်သေးပါဘဲ သူ့လက်တွေက အရက်ပုလင်းကို စမ်းလိုက်သည်။

မတွေ့။ ဘယ်ရောက်သွားရတာပါလိမ့်။ စားပွဲပေါ်မှာ သူထားပါရက်နှင့် အရက်ပုလင်း ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ပြီးတော့ သူ သူကရော ခု ဘယ်ရောက်နေသည်လဲ။

သူရောက်နေသည့်နေရာက နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် နူးညံ့သည့်တစ်နေရာ။

ဟင်။

မျက်လုံးတွေဖွင့်ကာ သူကြည့်လိုက်တော့ အံ့သြသွားသည်။ သူ့အိပ်ရာပေါ် ဘယ်လိုရောက်နေတာပါလိမ့်။

ကြည့်ရတာ ဦးမန်းဇာလျန်း၊ ဆွန်ကျဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ပြောင်းထားပေးပုံပင်။

အရက်နာကျနေသော ခွန်ထန်းကျုံး အရက်ပုလင်းကို မတွေ့ရသောအခါ လူက စိတ်တိုသွားသည်။ ခုချိန် သူ အရက်နည်းနည်းသောက်လိုက်မှ သက်သာလိမ့်မည်ထင်သည်။

ခက်တာက အခန်းထဲတွင် အရက်ကမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဦးမန်းဇာလျန်းကို အော်လိုက်သည်။

“ဦးမန်းဇာလျန်း”

“ဦးမန်းဇာလျန်း”

ဦးမန်းဇာလျန်းထံမှ ထူးသံက ပြန်မကြားရ။ ကျွတ် ဦးမန်းဇာလျန်း ဘယ်ရောက်နေပြန်ပြီလဲ။ ခွန်ထန်းကျုံး စိတ်မရှည်စွာ နေရာမှထဖို့အပြင် အခန်းတံခါးပွင့်လာ၏။

ခွန်ထန်းကျုံးအကြည့်တွေ အခန်းဝဆီသို့ ရောက်ရှိသွားတော့...

“ဟင်”

ခွန်ထန်းကျုံး သူ့မျက်စိကိုပင် သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ အခန်းထဲဝင်လာသူက သူ့မျှော်လင့်သလို ဦးမန်းဇာလျန်း

မဟုတ်ဘဲ သူဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားသည့် သူ့ရင်ထဲတွင် သူ
အသက်မကချစ်မိနေရသော အိမ် ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူ အမြင်မှားသလားဆိုသောစိတ်ဖြင့် မျက်စိကို ပွတ်
ကြည့်လိုက်သည်။ သူ အမြင်မှားပါ။

သေချာပါသည်။ သူလုံးဝအမြင်မှား။ အခန်းထဲသို့ဝင်
လာသော အိမ်ကိုကြည့်ပြီး ခွန်ထန်းကျုံးရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် အခုန်
မြန်လာသည်။

“အိမ်”

“အို”

တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံတွေနှင့်အတူ လှိုက်ခနဲ
ပျော်ရွှင်သွားသည့် ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး သူ့ကိုယ်သူ
မှ မတားဆီးနိုင်ခင်မှာပင် သူ့ခြေလှမ်းတွေ အိမ်ထဲ ရောက်ရှိသွားပြီး
နောက် သူ့လက်အဖုံ အိမ်ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းပွေ့ပွေ့လှိုက်
သည်။

“အိမ်”

“မောင့်အချစ်ရယ်”

“မောင့်ဆီကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတာလဲ”

“မင်းကို ဘယ်လောက်သတိရနေတယ်၊ ဘယ်လောက်
လွမ်းနေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

အလွမ်းဝေဒနာတွေကို နင့်သည်းစွာ ခံစားနေရသော
ခွန်ထန်းကျုံးရင်မှာ အသက်မက တွေ့ချင်မြင်ချင်နေရသူကို
ရုတ်ခြည်း မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူဘာကိုမှ
မစဉ်းစားနိုင်တော့။ သူနှင့် ရင်ချင်းအပ်မတတ် အနီးကပ်ဆုံးတွင်
ရှိနေသည့် အိမ်မျက်နှာလှလှလေးပေါ် ခွန်ထန်းကျုံး အနမ်းတွေကို
သည်းသည်းမဲမဲ ရွာသွန်းလိုက်သည်။

“အို”

မမျှော်လင့်သည့်အဖြစ်မို့ အိမ်မှာ စကားဆိုရန်ပင် အခွင့်
မရတော့။

ချစ်ခြင်းဖွဲ့အလွမ်းတွေနှင့် ပြင်းပြရှာသော ခွန်ထန်းကျုံး
အနမ်းများအောက်မှာ လူတစ်ကိုယ်လုံး မွန်နစ်လျက် အသက်ရှူ

ကြပ်သွား၏။ သူကတော့ အိမ်အဖြစ်တွေကို မသိ။ စိတ်ကြိုက် အနမ်းတွေ လှိုက်လှဲစွာ သီကုံးနေသဖြင့် သူ့အပွေ့အဖက် အနမ်း တွေကြားက အိမ် ရှက်စိတ်တွေနှင့် သူမကိုယ်လေးကို ရုန်းလိုက် သည်။

“ဖယ်...လွှတ်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အို...အို”

ရှက်လန့်စွာရုန်းရင်း အိမ် လက်လေးတွေက ခွန်ထန်းကျုံး ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်လိုက်သည်။

ခွန်ထန်းကျုံးကတော့ဖြင့် မဖြူပါ။

အိမ်ကိုယ်လေးကိုလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲက လွှတ်မပေး။ လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်သည့်အလား တင်းကြပ်စွာ ရင်ချင်းဆွဲ ဖက်လိုက်တော့...

“အို...လွှတ်အို”

“ဟင့်အင်း မလွှတ်ဘူး”

“ရှင်နော်”

အိမ်မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကျွန်မကို လွှတ်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ လူကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ လွှတ်ပါ”

“လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာ”

“အိမ်ကို မောင်ချစ်တယ်”

“ဟင်”

“အိမ် မောင်ချစ်တာကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“အို...မသိဘူး၊ မသိဘူး”

သူ့စကားကို အိမ်မှာ မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ငြင်းနေတော့ ခွန်ထန်းကျုံးရင်ဝယ် ချစ်စိတ်တွေနှင့် မချင့်မရဲဖြစ်သွား၏။

“ဪ...မသိဘူး ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီလေ ဒါဆို လည်း သိအောင် မောင့်ဘက်က ပြရမှာပေါ့”

“ရှင်နော်”

သည်လိုကျတော့လည်း အိမ်ခမျာ ဘယ်လောက်တောင်

ကြောက်လန့်သွားရှာသည်မသိ ခွန်ထန်းကျုံးရင်ခွင်ထဲ အိမ်မျက်နှာ
လေး သွေးမရှိသလို ဖြူဖျော့သွား၏။

“ဖယ်...ကျွန်မပြန်မယ်”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ အသံလှိုင်းလေးထကာ ဆိုရင်းထ
သူ့လက်များကို ဖယ်ရှားလိုက်တော့...

ခွန်ထန်းကျုံး အသည်းယားယားနှင့် အိမ်ကိုယ်လေးကို
မချင်မရဲ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ကာ...

“ဘယ်ပြန်မှာလဲ”

“အို...ဘယ်ပြန်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မအိမ်ကိုပေါ့ရှင်”

“မပြန်ရဘူး”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် အိမ် သူ့ကို မကျေနပ်သလိုလေး ကြည့်
လိုက်ရင်း...

“ရှင်နော်...ကျွန်မစိတ်နဲ့ ကျွန်မကိုယ် ပြန်ချင်ပြန်မယ်
ကျွန်မသဘောပါ”

“အဟွန်း...မောင်ကလည်း မောင့်စိတ်နဲ့ မောင့်ကိုယ်ပဲ၊
ဘာမဆို မောင်ထင်တာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ အိမ်ဘက်က တားပိုင်
ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာလည်း သိထားဦးမှပေါ့”

“ကြည့်စမ်း...ရှင် ဒါဘာစကားပြောတာလဲ”

“မောင် အိမ်ကို ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်တော့ဘူး”

“အို”

မျက်နှာချင်း နီးကပ်စွာပြောလိုက်သည့် သူ့စကားသံက
အိမ်နုလုံးသားထဲထိအောင် ဝင်ရောက်သွားသည်။

အပြုံးတွေနှင့် စူးရှနေမည့် ချစ်ခြင်းတွေ ဖွဲ့သီနေသော
သူ့မျက်ဝန်းကိုလည်း အိမ် မကြည့်ရဲတော့ပါ။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့်သာ အိမ်
သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ကိုသာ ကြိုးစားနေသည်။

တင်းတင်းပွေ့ပွေထားသည့် သူ့လက်တွေအတွင်းက အိမ်
ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်၍မရမှန်း သိရတော့ အိမ် သူ့ကို လက်သီး
ဆုတ်လေးတွေနဲ့ ထုသည်။ ရိုက်သည်။ ခွန်ထန်းကျုံးက အိမ်လက်

သီးဆုတ်လေးတွေ သိမ်းယူရှိကုန်မီးပြီး ရင်ခွင်မှာ ပွေထားသည်။

“ဘာလဲ...ကိုယ်က ဟိုလူမဟုတ်လို့လား”

“ဟင်”

အိမ်မှာ အံ့သြလွန်းသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိသွားသည်။

သူ ကိုကိုမောင်ကို သိနေသည်လား။

ရုန်းကန်နေသော လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ ရပ်တန့်သွား၏။

ထို့နောက် ခွန်ထန်းကျုံးကို မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးနှင့် ကြည့်ရင်း

“ရှင်...ကိုကိုမောင်ကို သိနေတယ်လား”

“ဘာလဲ သူ့ကို ကိုယ်သိနေလို့ အံ့သြနေလား”

အိမ် ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုကိုမောင်ကို သူ သိနေလိမ့်မည်လို့ အိမ် လုံးဝထင်မထားခဲ့ပါ။ ခုတော့ အိမ် မထင်ထားသည့် သူက ကိုကိုမောင်ကို သိနေ၏။

ဒါဖြင့် ကိုကိုမောင် အိမ်ချစ်သူဆိုတာရော သိနေပြီပေါ့။

ဒါနဲ့တောင် သူ အိမ်ကို ဒီလိုဆက်ဆံရသည်တဲ့လား။

အိမ် သူ့ကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင် ဒါနဲ့တောင် ဒီစကားတွေ ကျွန်မကို ပြောနိုင်သေးတယ်နော်”

“ဘာလဲ မပြောရဘူးလား”

“အနည်းဆုံး ချစ်သူရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှင် ဒီစကားမျိုးပြောဖို့ ဆင်ခြင်သင့်တာပေါ့”

“မလိုပါဘူး”

“ဘာ”

“ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ဟင်...ရှင်က ဘာကိုဆုံးဖြတ်ပြီးတာလဲ”

“အိမ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျုပ် အရယူဖို့”

“အို”

“အိမ်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မောင့်ကို မင်း ခွဲမသွားပါနဲ့ဗျာ၊ ခွဲမသွားပါနဲ့”

အချစ်မူးမူးနေသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် အိမ် သူပြုသမျှ

နုရတော့မည့်အခြေအနေ။

ခွန်ထန်းကျုံးရင်ခွင်ထဲတွင် အိမ်တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်
မွန်းကြပ်နေ၏။ သူ့အချစ်တွေကြောင့်လည်း ရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေ
၏။

ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်မျက်နှာလေးကို ဆွဲမောယူလိုက်တော့
အိမ် သူလက်များကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ ဒီလာတာ မှားပြီနဲ့တူတယ် ဦးခွန်ထန်းကျုံး
ကျွန်မက ရှင် နေမကောင်းဘူးဆိုလို့”

ခွန်ထန်းကျုံး နားလည်လိုက်သည်။

သူခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်သူတစ်ဦးဦးကြောင့် အိမ်
သူထဲ ရောက်ရှိခဲ့သည်ဆိုတာ။

ထိုသူသည် ဆွန်ကျွဲကလွဲလို့ တခြားမဖြစ်နိုင်မှန်းလည်း
သိသိနေ၏။

အိမ်စကားကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
ပြုံးလိုက်ကာ...

“အမှားတွေအားလုံးအတွက် မောင် တာဝန်ယူမယ်ဆိုရင်
ရော”

“ဟင်”

“အိမ်ကို မောင် လက်ထပ်ပါရစေ”

အိမ် ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။ မချစ်နိုင်ပါ။ လက်မထပ်နိုင်
ပါဟု အိမ် ဘယ်လိုပဲငြင်းဆန်ပါစေဦး နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆွဲငင်
နိုင်အား ကောင်းလွန်းသည့် ခွန်ထန်းကျုံး၏ အချစ်များအောက်တွင်
အိမ် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှု အဖုံဖုံနှင့် ရှက်ရွံ့စွာ ခွန်ထန်းကျုံးရင်ခွင်
ထဲ ခေါင်းလေးတိုးဝင်ကွယ်ဝှက်လိုက်၏။

□ □ □

အခန်း (၁၁)

“မောင့်ကို အိမ်မှ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူးသိလား”

ရုတ်ခြည်း ကောက်ကာငင်ကာ ဆိုလိုက်သည့် အိမ်စကား
ကြောင့် ခွန်ထမ်းကုံးမျက်နှာကြီးပြီးလျက် ချစ်သူမျက်နှာကို ကြည့်
သည်။

“ဒါက နေရင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ”

“မောင့်ကြောင့်ပေါ့”

“မောင့်ကြောင့် ဟုတ်လား၊ နေစမ်းပါဦး အဒေါ်ကြီး
မောင့်ကြောင့်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘာကိုပြောတာလဲ”

နှုတ်ခမ်းတစ်ခုမျှ မျက်စောင်းတဝင့်ဝင့်နှင့် သူ့ကို မထွေး
မနပ်ဟန် ကလေးတစ်ယောက်လို ရန်တွေ့နေသော ချစ်သူကိုကြည့်
ပြီး ခွန်ထန်းကျုံးရင်ထဲ မချင့်မရဲစိတ်တွေနှင့် အသည်းတယားယား
ဖြစ်နေသည်။

ဒါကို အိမ်ကမသိ။

“မောင် ကျွန်မအချစ်ကို ဘယ်လိုယူခဲ့လဲ”

“ဟင်”

အိမ် ဘာကိုပြောသည်မှန်း ခွန်ထန်းကျုံး ရုတ်တရက်
နားမလည်ပါ။ နောက်မှ အိမ်စကားကို သူ တဖြည်းဖြည်း သဘော
ပေါက်လာတော့ သူ့မျက်နှာပြုံးသွားသည်။ အိမ်ထဲမှ သူ့အချစ်တွေ
ယူခဲ့သည့်နေ့လေးကိုလည်း သူ ရင်ခုန်ခြင်းတွေနှင့် သတိရသွား
သည်။

သူ့အား မချစ်နိုင်ပါ။ လက်မထပ်နိုင်ပါဟု ခေါင်းထေး
တယမ်းယမ်းနှင့်ငြင်းနေသော အိမ်ကို ခွန်ထန်းကျုံးမှာ နာကျင်သော
နှလုံးသားခံစားမှုတွေနှင့် သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး သူ့အား

ချစ်နိုင်ပါဟု ငြင်းဆန်နေသော အိမ်၏ စူတူတူနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး
ကို သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် ဖိပိတ်ခဲ့သည်။

ဒါတောင် အိမ်က လွယ်သည့်မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်။
အိမ်နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးပေါ် ဖိပိတ်ထားသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူမ
သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးဖြင့် ဖိကိုက်ခဲ့သည်မှာ သွေးများစို့၍
ပေါက်သွားသည့်အထိပင်။

ဒီအဖြစ်တွေက ခွန်ထန်းကျုံးအတွက် ခုပြန်တွေး၊ ခုပြန်
ရင်ခုန်၏။

ချစ်သူမိန်းမချောထံမှ ချစ်သည်ဆိုသည့်စကားကို လွယ်
လွယ်နှင့် သူ ရခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကိုယ်တကယ်ချစ်မိသည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို နှလုံးသားက ဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံ
နိုင်သည့်အဆုံး ခွန်ထန်းကျုံး သူ့ကိုယ်သူ လူလည်ကြီးလုပ်ကာ
အိမ်ထဲမှ အချစ်ကို ရယူခဲ့သည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

အနမ်းကြမ်းကြမ်းတွေနှင့် အိမ်ထဲမှ အချစ်များကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ရသည့်နေ့ကို သတိရကာ ရယ်မောလိုက်တော့ အိမ် မျက်စောင်းက သူ့ထံ ခိုင်းခနဲရောက်လာ၏။

“မောင်နော်...ဘာရယ်တာလဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း အိမ်က မောင့်ကိုချစ်အပြေပေးတဲ့သူ ကို သတိရလို့လေ”

“မောင်”

လက်သီးဆုပ်လေးတွေ အိမ်ထဲ ရောက်လာ၏။ ပန်းနု ရောင်မျက်နှာလေးနှင့် အိမ်က ခွန်ထန်းကျုံးရင်ဘတ်ကြီးကို ထုရှိတံ ကာ...

“မောင်သိပ်ဆိုးတယ် သိလား၊ ကိုကိုမောင်လည်း မောင့် ကြောင့်”

“ဘာလဲ...အိမ်က အဲဒီလူကို သနားနေတာလား”

သူ့အသံက သဝဏ်တို့မှုတွေနှင့် အိမ်မျက်နှာလှလှထော တင်းသွားပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်သာ မောင့်ဆီ အဲဒီနေ့ကမရောက်ခဲ့ ရင်”

“မောင်သိပါတယ်၊ အိမ် ဟိုလူနောက်ပါသွားတော့မယ် ဆိုတာ”

ကြည့်စမ်း။ ဒါ အိမ်ကို သူ့အထင်သေးတာပဲ။

တကယ်ဆို ကိုကိုမောင်နှင့် အိမ်ဆိုတာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်တော့တာမဟုတ်။

ကိုကိုမောင် သူ့အမှားတွေအတွက် အိမ်ကို ဝန်ချတောင်း ပန်စကားတွေဆိုခဲ့ကာ အိမ်နှင့်အတူ ရှေ့ခရီးဆက်ရန် ပြောခဲ့ပေမယ့် အိမ်ကတော့ ထိုအဖြစ်တွေကို လက်မခံခဲ့တော့ပါ။

သစ္စာမရှိသော လူတစ်ယောက်၊ အချစ်ကို လွယ်လွယ် ဖောက်ဖျက်တတ်သော လူတစ်ယောက်၏အချစ်ကို အိမ် မယုံ တော့။

ထို့အတူ သူ့အပေါ် နာကြည်းမုန်းတီးမှုတွေလည်း မရှိ တော့။ ထူးဆန်းတာက ကိုကိုမောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အိမ်ရင်ထဲ

ထိုခံစားမှုတွေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရကာ ဥပေက္ခာတရားနှင့် ကိုကိုမောင့် အပေါ် လျစ်လျူရှုနိုင်ခဲ့သည်။

ကိုကိုမောင်ကတော့ သူ့အမှားတွေအတွက် နောင်တတွေ နှင့် ရန်ကုန်ပြန်သွားသည်။

အိမ်ရင်ထဲ ကိုကိုမောင့်အကြောင်း တွေးလိုက်တိုင်း ကိုကို မောင်နှင့် ယှဉ်တွဲကာ အိမ်မျက်ဝန်းထဲ ပေါ်လာတတ်သူမှာ ခွန်ထန်း ကျုံးဆိုသော လူတစ်ယောက်ပင်။

ဒီအဖြစ်က အိမ်ကိုယ်အိမ်လည်း ဆန်းကြယ်နေသည်။ ဘာကြောင့် အိမ် ကိုကိုမောင်နှင့်ယှဉ်တွဲကာ ခွန်ထန်းကျုံးကို မြင်ယောင်နေတာလဲ။

သေချာသည်ကတော့ ခွန်ထန်းကျုံးက အိမ်နှလုံးသားထဲ ဝင်ရောက်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း အိမ်မှာ သူမထံကို ဆွန်ကျဲရောက်လာ ကာ သူနှင့်ပတ်သက်သမျှ အကျိုးအကြောင်းသိရသည်နှင့် စိုးရိမ် စိတ်တွေနှင့် သူ့ထံရောက်ခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ထင်ထားသည့်အတိုင်း သူ့အခြေအနေက စိုးရိမ်စရာ။ အမြဲလိုလို တည်တင်းခံ့ညားယောက်ျားပီသသူ တစ်ယောက်က ခုတော့ အိမ်ကြောင့် နှလုံးသားခံစားမှုတွေနှင့် အရက်တွေသောက်နေသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ အိမ်ရင်မှာ ဆိုနှင့်သွားသည်။ အိမ်ကြောင့် ခံစားနေရတာမြင်တော့ စိတ်မကောင်း။

သူနှင့်ပတ်သက်ကာ ကိုဆွန်ကျဲ အားလုံးပြောပြသွားခဲ့ပြီ မို့ အိမ် သူရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကိုလည်း သိမြင်ခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ထူးဆန်းစွာ အိမ် သူ့ကိုချစ်မိသွားခဲ့သည်။ တစ်ခုတော့ အိမ် သူ့ကိုမကျေနပ်။

ဒါကြောင့်လည်း အိမ်မှာ သူ့အပေါ် ဒဏ်ခတ်သည့်အနေ ဖြင့် သူ့အချစ်တွေကို ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

အိမ်ဘက်က ထိုသို့ သူ့အချစ်တွေကို ငြင်းဆန်လေလေ ခွန်ထန်းကျုံးလည်း သူ့အချစ်တွေအတွက် မခံစားနိုင်တော့သလို နောက်ဆုံး သူ့သဘောတစ်ခုနှင့်ပင် ဇွတ်တိုးကာ အိမ်အချစ်တွေကို

ရယူခဲ့သည်။

ခုလည်းကြည့် အိမ်အချစ်တွေကို သူပိုင်ဆိုင်ရပြီဖြစ်ပေမယ့် ကိုကိုမောင်နှင့်ပတ်သက်ကာ သူရင်ထဲ အိမ်အပေါ် သံသယဝန်တိုစိတ်တွေရှိနေတာ သိရတော့ အိမ်မာနစိတ်လေး တင်းခံလာရကာ...

“ကိုကိုမောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အိမ်အပေါ် မောင် သံသယစိတ်တွေ ရှိနေတာလား”

ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကိုမကြည့်ဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ...

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် မောင့်စိတ်ထဲမှာ အိမ်အပေါ် အဲဒီလူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သဝန်တိုစိတ်တွေ ရှိနေတာတော့အမှန်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်က အိမ်အတွက် နောက်မှပေါ်လာရတဲ့လူပဲလေ”

အိမ်အချစ်ဦး မဖြစ်ရတာကိုပဲ သူ့ကိုယ်သူ ယူကျုံးစေကြေကွဲထိခိုက်စွာ ခံစားနေသော ခွန်ထန်းကျုံးကို အိမ် မျက်စောင်း

လေးထိုးလိုက်ရင်းက...

“ဘာလဲ...မောင်က အိမ်ရဲ့အချစ်ဦးမဖြစ်ရတဲ့အတွက် နောင်တရနေတာလား”

“အိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင့်မှာ နောင်တဆိုတာမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်ရဲ့အချစ်ဦး ဖြစ်ခွင့်မရတဲ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူး”

အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးစကားကြောင့် စိတ်မကျောင်းဖြစ်သွားသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ကံကြမ္မာက အိမ်နှင့်မောင့်ကို ဘာကြောင့် စောစောထဲက ပေးမတွေ့ရတာလဲ။

အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ညှစ်လိုက်ရင်း...

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ အိမ်ရဲ့ အချစ်ဦး မောင်မဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ရဲ့အချစ်ဆုံးကတော့ မောင်ပါပဲ”

“အိမ်”

ခွန်ထန်းကျုံးရင်ထဲ အပျော်တွေက ဘာနှင့်မှ ယှဉ်လို့မရနိုင်တော့ပါ။ အိမ် ဒီစကားလေးတစ်ခွန်းကပင် ခွန်ထန်းကျုံးရင်ထဲက သံသယစိတ်တွေကို ချေဖျက်လိုက်သလို ပျက်ပြယ်သွားသည်။

ရင်မှာ ကြည်နူးစိတ်တွေနှင့် ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းလေးပွေ့ဖက်ထားပြီးနောက် ပါးချင်းအပ်ကာ အိမ်မျက်နှာလေးကို စိတ်ရှိတိုင်း နှမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

အိမ်မှာ မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို အတင်းတွန်းထုတ်ပြီး...

“မောင်နော်”

“ဘာလဲကွ”

“တော်ပြီဆို”

“အိမ် မောင်ကိုမချစ်ဘူးလား”

အနားကပ်၍ တိုးရှုရှုလေသံနှင့် မေးလိုက်တာမို့ အိမ်အနေရခက်သွားကာ...

“ချစ်တော့ချစ်တာပေါ့”

အိမ်စကားကြောင့် ခွန်ထန်းကျုံး မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ကြုတ်သွားရသလို လူကလည်း အိမ်အပေါ် အားမလိုအားမရဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလဲကွ စကားက၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဘာလဲ ချစ်တော့ချစ်ပါတယ်ဆိုတာ”

သူ စိတ်တိုနေမှန်းသိတော့ အိမ်စိတ်ထဲ ပြီးချင်ချင်ဖြစ်သွားကာ...

“ချစ်တော့ချစ်ပါတယ်ဆိုတာက မောင်ကို အိမ်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်အပေါ်မှာတော့ မောင် မဆိုးရဘူးလို့ပြောတာ”

“ကြည့်စမ်း ကိုယ့်ချစ်သူကို ဒီလိုပဲပြောရလား၊ မောင်က မင်းအပေါ်ဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ဒေါသတကြီး လူက ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်လာသော ခွန်ထန်းကျုံးကို အိမ်မျက်လုံးလေး ဝင့်ကြည့်ရင်း...

“အိမ် ပြောတာက”

“မောင်တို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်”

“ရှင်”

“မရှင်နဲ့ တကယ်ပြောတာ၊ မောင်ချစ်တဲ့သူကို ဘေးမှာ ထားပြီး မောင် ဒီအတိုင်းတော့ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“မောင်နော်”

သူ့စကားကြောင့် အိမ် အနေခက်သွားတော့...

“မောင်ပြောတာက မောင်ချစ်သူကို မောင်ရင်ခွင်မှာ ထားချင်ပြီလို့ပြောတာ”

“သွား”

ပြောလိုက်ကာမှ ပိုဆိုးသွား၏။ သူ့စကားကို ခွန်ထန်းကျွန်း သတိထားမိလိုက်ပုံမရပါ။

အိမ်မှာသာ မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် သူ့ကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့။

စိတ်ထဲမှာတော့ အိမ်ကို သိပ်ချစ်တတ်သည့် ခွန်ထန်းကျွန်း ကို ကျေးဇူးတင်နေသည်။

အိမ်စိတ်ထဲ သူမအပေါ် ဒီလောက်ထိ ချစ်လိမ့်မည်ဟု

စတင်ထားခဲ့။

ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သော ခွန်ထန်းကျွန်းကို တွေ့စကဖြင့် သိပ်ပြီး အမြင်မကြည်လင်ခဲ့။

တကယ်တမ်း တစ်အိမ်တည်းမှာ သူနှင့်အနေကြာလာ တော့ အိမ် သူ့စိတ်ရင်းနှင့် စေတနာ ရိုးသားမှုတို့ကို ပို၍နားလည် လာသည်။

အိမ်ကိုချစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလာတုန်းကလည်း အိမ်ကိုယ် တိုင်က အချစ်ဆိုတာကို ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ရသူမို့ သူ့အချစ်ကို မတုံ့ပြန် ဖြစ်ခဲ့ပါ။

အိမ် ဘယ်လိုပင် အချစ်ကို မသိဟန်ဆောင်၊ မျက်ကွယ် ပြခဲ့ပါစေ သူ့ရင်ထဲက အင်အားကြီးမားလှသည့် အချစ်များကိုတော့ မငြင်းဆန်၊ မျက်ကွယ်မပြုနိုင်ခဲ့ပါ။

ခွန်ထန်းကျွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အိမ်ရင်ထဲ ဘယ်အချိန်ထဲက နောက်ရှိနေသည်မသိသော အချစ်ဆူးလေးက အိမ်နှလုံးသားထဲ အစွန်းထိအောင် စိုက်ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“အိမ်”

“ရှင်”

“အဟွန်း...ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဗျ”

အတွေးတွေနှင့် ငြိမ်သက်သွားသည့် အိမ်မျက်နှာလေးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ရှင်းကာ မေးလာတော့ အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးအား အလှပဆုံး အပြုံးလေးတစ်ပွင့် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ပြီး...

“မောင်ကို ချစ်မိသွားတဲ့အကြောင်း တွေးနေတာ”

“ဘယ်လို”

အိမ်စကားကို နားမလည်သလို အိမ်မျက်နှာနား သူခေါင်းကို ငိုက်ကာ မေးလာတော့ အိမ် ခွန်ထန်းကျုံးရင်ခွင်ကျယ်ထဲကို အိမ်ကိုယ်လေး တိုးဝင်လိုက်ကာ...

“မောင်”

“ဗျာ”

“အိမ်ကို မောင် သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ အခုမှမေးရတာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့”

“အိမ်”

“ရှင်”

“မောင်ကိုချစ်လား”

“သိဘူး”

“အာ...အဲလိုမလုပ်နဲ့လေဗျာ၊ ပြောစမ်းပါ၊ မောင်ကို ချစ်ရဲ့လားဆိုတာ”

“မောင်နော် ဒါက ဘာစကားလဲ၊ မချစ်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူက မောင်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ချစ်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ချစ်ရယ်”

ခွန်ထန်းကျုံးရင်ထဲ ချမ်းမြေ့သွားသည်။ ခွန်ထန်းကျုံး အဆွေထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး...

“ဒီမယ် ကြည့်စမ်း အိမ်၊ ဒါ ဘာလေးလဲဆိုတာ”

“ဘာလဲ မောင်”

“ဟင်”

အိမ်မှ မုတ်မိလိုက်သည်။ ဒါ အိမ်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော
ကလစ်လေး။

အိမ်မှ ခွန်ထန်းကျုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီကလစ်လေး
သူ့ဆီ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာပါလိမ့်။

အိမ်အကြည့်ကို ခွန်ထန်းကျုံးမှာ နားလည်စွာနှင့် ပြုံးလိုက်
ကာ အိမ်နဖူးလေးပေါ် သူ့အနမ်းတစ်ချက် ခပ်ဖွဖွရောက်ရှိသွားပြီး

“အိမ်မှ အံ့သြသွားလား”

“အင်း...ဒီကလစ်လေးက မောင့်ဆီ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်
နေတာလဲဟင်”

မြန်ဆန်လာသော ရင်ခုန်သံတွေနှင့် ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကိုယ်
လုံး မွှေးအိအိလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သိမ်းကျုံးဆွဲဖက်လိုက်ရင်း
က...

“မောင်ပြောရင် အိမ် မရှက်နဲ့နော်”

သူ့စကားကို စဉ်းစားသလို အိမ်မှ မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ
တခတ်ခတ်နှင့် ငြိမ်သက်နေ၏။

ခွန်ထန်းကျုံး ချစ်သူမျက်နှာကို မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့်
ငေးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ...

“အိမ်မှ မောင်နဲ့အတူရှိခဲ့တဲ့ တစ်ညကို မုတ်မိလား”

“ဟင်”

ရင်ခုန်ရလွန်းသောကြောင့် အိမ်အတွက် စကားတွေဆိုဖွယ်
မရှိတော့ပါ။

ထို့အတူ သူ့မျက်နှာကိုလည်း အိမ်မှ လုံးဝမကြည့်ရဲတော့။
ခေါင်းလေးကိုသာ တွင်တွင်ငုံထားလျက် မြန်ဆန်နေသော တဒိတ်
ဒိတ်ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံတွေကို သူမကြားနိုင်အောင် ထိန်းသိမ်း
နေသည်။

အိမ်မှ မုတ်မိလိုက်ပါပြီ။

အရက်တွေမူးပြီး သူပြန်လာသည့်တစ်ည။ ထိုညလေး
သည် အိမ်အတွက် မမေ့နိုင်သော ညလေးတစ်ညဖြစ်သည်။

လေးကို အိမ်မှတ်မိနေသလို ခွန်ထန်းကျုံးလည်း သိနေသည်တဲ့။
ရှက်စိတ်တွေကြောင့် အိမ်မှတ်ဝန်းသေးတွေ နီရဲတောက်ပ
သွား၏။

အိမ်ကတော့ ထိုညလေးကို သူမသိဘူးအထင်နှင့် သူ့ရှေ့
တွင် ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်တည်တည်မျက်နှာလေးနှင့် ဟန်ဆောင်
နေခဲ့သမျှ ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး ဒီအဖြစ်တွေကို သူသိနေခဲ့သည်။

အိမ် တွေးရင်းက သူမအဖြစ်ကို သူမ ဝမ်းနည်းလာ
သည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်၊ ရှက်စိတ်တွေကြောင့်လည်း မျက်ရည်တွေ
က ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ၊ မငိုရဘူးလေကွာ”

“သွား...မောင် မကောင်းဘူး၊ အစထဲက”

“အိမ်ကို ဘယ်သူပိုင်လဲဆိုတာ သိပြီလား”

“မောင်ကိုမုန်းတယ် သိလား”

“မုန်းတယ်”

“အခုမှ မုန်းလို့မရတော့ဘူးဗျ”

“အိမ်က မောင်ရဲ့ချစ်ဇနီး”

“ကဲ...ကဲ”

အိမ်ထဲမှ လက်သီးဆုပ်လေးတွေက အိမ်ပါးပြင်ပေါ်က
မျက်ရည်များနှင့်အတူ ရောက်လာ၏။

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီပစ္စည်းလေးကို မောင်
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီးကတည်းက မောင်ရဲ့နည်းသားတွေဟာလည်း အိမ်နဲ့
အတူ ပါသွားခဲ့ပါပြီ”

သူ့ပြောစကားတွေက အိမ်နားထဲ မရောက်သလို မျက်ရည်
လေးတွေကသာ ဝေ့ဝဲနေ၏။

အိမ်ဘက်က ဒီလိုငြိမ်သက်နေလေ ခွန်ထန်းကျုံးရင်ထဲ၊
မနေတတ်အောင် ရှိလာရလေဖြစ်ကာ

ခွန်ထန်းကျုံးရင်ထဲ နေ၍မကောင်းရတော့။

“မောင်ကိုစိတ်ဆိုးလား ချစ်၊ ဒီဘက်လှည့်ပါဦးဗျာ”

“ဖယ်ပါ၊ လူကို အရူးလုပ်ရမှာ ကျေနပ်လား၊

ဒီအကြောင်းတွေ မောင် အစထဲက သိရက်နဲ့”

သူထင်သည့်အတိုင်း အိမ် သူ့ကိုအထင်လွဲနေ၏။
ခွန်ထန်းကျုံး သက်မချလိုက်သည်။

အိမ် အထင်လွဲမည့်အဖြစ်ကိုတော့ သူ နည်းနည်းလေးမှ
အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကိုယ်လေးကို သူဘက်လှည့်ကာ
မျက်နှာချင်းဆိုင်စေလိုက်ပြီး...

“သေချာပြန်စဉ်းစားပါဦးဗျာ၊ မောင် အိမ်ကို မေးခဲ့တယ်
လေ၊ မောင် အိမ်ကို အကြိမ်ကြိမ်မေးခဲ့ပါတယ်”

အိမ် မှတ်မိလာရပါပြီ။

သူမူးပြီး နောက်နေ့မနက်မှာ အိမ်နှင့်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ခဲ့သည့်အဖြစ်များ။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက မောင့်စကားတွေကို ငြင်းဆန်ခဲ့တာ
အိမ်ပဲမဟုတ်လား”

အိမ် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

တကယ်လည်း အဲဒီအချိန်တုန်းက အိမ်က သူမေးသမျှ

စကားတွေကို ဘူးခံကာ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

ဒါကလည်း သူ့လက်ထဲတွင် ဒီပစ္စည်းလေး သက်သေ
ရှိနေမည်မှန်း အိမ် မသိသောကြောင့်ဖြစ်သလို နောက်တစ်ချက်က
လည်း ဒီအဖြစ်တွေကို အိမ် ဝန်ခံရမှာ ရှက်ရွံ့နေသောကြောင့်ဖြစ်
သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မောင့်ကို အပြစ်တင်ဦးမှာလား အိမ်”

သူ့အကြည့်တွေကို ရှောင်လွှဲရင်းက အိမ် သူ့ရင်ခွင်မှာ
မျက်နှာလေးဝှက်လိုက်သည်။

ခွန်ထန်းကျုံး အိမ်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွေ့လိုက်၏။

“မောင့်ဘက်ကို လှည့်ဦးဆိုကွာ”

“ဟင့်အင်း...သွား”

“ဘယ်နှယ် လူကို အနားက အတင်းတွန်းထုတ်နေရ
တာလဲဗျ၊ အေးဗျ မရဘူးနော်၊ ချစ် ဘယ်လောက်ပဲ လူကို
တွန်းထုတ်နေ တွန်းထုတ်နေ မောင့်အတွက် ဒီပစ္စည်းလေးက
သက်သေရှိနေပြီ၊ မရတော့ဘူး”

“မောင် တော်ပြီ၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“ဆက်ပြောရင်”

“မောင့်ကိုမချစ်တော့ဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

နားကို လက်လေးနှင့်ပိတ်ကာ ဇွတ်အတင်းအော်တော့ ခွန်ထန်းကျုံးမှာ အိမ်အဖြစ်ကို ချစ်ခြင်းတွေနှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ကြားစေချင်လို့ပြောတဲ့စကားကို နားပိတ် ပြီး နားထောင်တတ်တဲ့ အတတ်ကိုလည်း မောင့်ချစ်သူက တတ်တာ ပဲလား၊ တကယ်ဆို မောင်တို့နှစ်ဦးရဲ့ ပတ်သက်မှုက အစထဲက ရှိနေတာ အိမ်လည်း သိနေရက်နဲ့”

“မောင်”

ဝင်းဝင်းနှစ်နှစ်နှင့် လှပသော မျက်နှာလေးက ရဲရဲနှင့် အော်လိုက်တာကို မကြားဟန်နှင့်...

“အင်း...တကယ်လိုသာ အဲဒီအချိန်ကတည်းက မောင်

မေးသမျှ အိမ် ဝန်ခံခဲ့မယ်ဆိုရင် ခုချိန် မောင့်အတွက်”

“အို”

စူးရှချွန်းလဲ့စွာ ရောက်လာသည့် မောင့်အကြည့်တွေ အောက်မှာ အိမ် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်သွား၏။

“အိမ်”

“ဟင့်အင်း”

“ချစ်တယ် အိမ်ရယ်”

အိမ်နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မောင့်အချစ်ကြမ်းကြမ်းများအောက် မှာ နွေးထွေးနာကျင်သွား၏။ မောင်က အိမ်ကို စကားဆိုခွင့်မပြု တော့။

အိမ်လက်လေးတွေက သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို တင်းတင်း ဆုပ်၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

လှပသော ချစ်ကမ္ဘာမှာ အချစ်ပန်းတို့ အစွမ်းကုန်ဖူးပွင့် ဆောသွား၏။ သူတို့ဦးတည်ရာကမ္ဘာက ရင်ခုန်ခဲ့ရသော ညလေး တစ်ညဆိုသို့။

အိမ် မောင့်ကိုယ်ကြီးကို အလန့်တကြားလေး ဖက်တွယ် ထားလိုက်မိသည်။

အိမ်နှင့် သူ ဘယ်လိုမှ ဝေးဝေးနေ၍ မဖြစ်တော့သည်ကို လည်း ခွန်ထန်းကျုံး နှလုံးသားက သိနားလည်လိုက်ပြီဦး...

“ချစ်”

“မောင်”

“မင်းကို မောင် ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး”

“ဟင်”

အိမ် မောင့်စကားကို တိတ်လန့်သွားရသလို မျက်လုံး လေးဝိုင်းသွားတော့

“မောင်တကယ်ပြောနေတာ၊ မင်းကို မောင် ပြန်မလွှတ် တော့ဘူး”

မောင့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူ့စကားတွေသည် တကယ်အတည်မှန်း အိမ် နား လည်သွားကာ...

“အို...ဖယ်ပါ၊ အိမ် ပြန်တော့မယ်”

ပန်းနုရောင် မျက်နှာလေးနှင့် သူရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်နေ သော အိမ်ကိုကြည့်ပြီး သူရယ်ချင်တာနှင့်အမျှ အိမ်ကိုယ်လုံးလေးကို ဧ့ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်၏။

“ဘာလဲ...မောင်နော် လွှတ် လွှတ်၊ အိမ်ပြန်မယ်ဆို”

“မပြန်ရဘူး”

“အို”

ခွန်ထန်းကျုံး ပြောလည်းပြော အိမ်မျက်နှာလှလှလေးပေါ် သို့ ချစ်အနမ်းတို့ လှိုက်လှဲစွာ ချွေချလိုက်၏။

ကျေးဌာန်တို့ တီတီတာတာ အော်မြည်သံမှတစ်ပါး ဗတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့သာ ကြီးစိုးသွား၏။

“အိမ်”

မျက်နှာကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမော့ပြီး တိုးရှုလိုက်မော စွာ အိမ်အမည်လေးကို ခေါ်ပေမယ့် အိမ်က မထူး။

“ဖယ်ပါ”

“မချစ်ဘူးလား”

“မုန်းတယ်”

“အစကတော့ ချစ်တယ်ဆို”

“အစကလည်းမချစ်ဘူး၊ အခုလည်း မချစ်ဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ကြည့်စမ်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် လူကိုလာပြီး
ညာနေတယ်၊ နောက်မညာအောင် ပညာပေးမှထင်တယ်”

နှစ်သိမ့်ကြည်နူးစွာ ရယ်မောနေသူကို အိမ့် မျက်စောင်း
ထိုးတော့ သူရယ်သည်။

“မောင်က အိမ့်ကိုချစ်လို့”

“တော်ပါ၊ မောင် တကယ်ဆိုးတယ် သိလား”

ခွန်ထန်းကျုံး ရယ်မောရင်း အိမ့်ကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်
ထဲ သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ပြီး အိမ့်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးနှိပ်နှိပ်ရင်း
က

“မောင် ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ အိမ့် သိချင်သေး
လား”

“မသိချင်ပါဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

အချစ်တွေနှင့် ရင်မှာ ပျော်ဝင်သွားပြီဖြစ်သော အိမ့်
ရင်ဝယ်ကြည်မြေခြင်းတွေနှင့် ခွန်ထန်းကျုံး အကြင်နာရပ်ဝန်းတည်ရှိ
ရာ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ သူမကိုယ်လေး တိုးဝင်လိုက်သည်။

ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ မြတ်နိုးယုယခြင်းတွေနှင့် တည်ရှိ
နေသော ခွန်ထန်းကျုံး၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးသည် အိမ့်နှလုံးသား
အစဉ်ထာဝရ နားခိုရမည့်နေရာဆိုတာကိုတော့။

နှလုံးစိတ်တစ်ခုလုံးပါစေ။

သုဘူယီ